מדינת ישראל

משרדי הממשלה

2

כרך ב

קדאפי

9.9.77 — 19.8.76

שם תיק: קדאפי .כרך א'
מזהה פיזי חצ-8060/9
מזהה פריט: 000pnt3
כתובת 10-4-6-110-2
תאריך הדפסה 25/05/2017

משרד החוץ - המרכז לתיעוד

תיק 974-ב

תאריך 9.9.77

העתון הארץ

קדאפי נועד עם חבש — לדיון על התנגדות להסדר

לונדון, 9 (ע"צ). מנהיג לוב, מו' עמר קדאפי, נועד אתמול בטריפולי עם מנהיג החזית העממית לשיחרור פלשתין, ג'ורג' חבש, ודן עמו באמצעים לחיזוק ההתנגדות להצעות בדבר הסדר במזה"ת בדרך כי מו"מ.

יום קודם לכן נפגש מנהיג אש"ף יאסר ערפאת עם קאדאפי ונועד עם מנהיגי הכוחות המזוינים של לוב.

קדאפי

לוב

לקט התקשורת

מיום 35/77

6/9/77

מנאום קדאפי לרגל יום המהפכה (1.9)

1. הדגשת עמדת הסרוב בה דוגלת לוב

א. "עלינו לאמץ את העם הפלסטיני ואת הכוחות המניפים את הנשק אשר סבורים כי הפתרון הוא יציאת העם הפלסטיני מירדן, סיני, הגולן ולבנון לכיוון האדמה הכבושה".

ב. "אנו נוקטים בעמדת סרוב משום שהסרוב הוא עמדה חיובית, קונסטרוקטיבית, "פידאית" והסטורית. אנו בונים עמדה זו לא על יסוד של חשש אלא על יסוד כל האמצעים שיהפכו את הסרוב לעובדה קיימת".

ג. "העמדה הערבית הפלסטינית כיום (משמעותה)הוא דחיית הכניעה, התבוסה והעובדות הפזורות המבוססות על דחית כיבוש האדמה הערבית והנסיגה מכל האדמות".

ד. "הסרוב הוא עמדה שתכפה עצמה על הפתרונות הבינ"ל ואפלו המדיניים. עמדת הנכנעים היא עמדה שאבד עליה הכלח, עמדה שלילית וכניעה לעובדות המוגמרות. ארה"ב, ישראל והעולם יצטרכו להאזין לקול הסרוב. הסירוב הוא עמדה לגיטימית ומכובדת".

2. ראית הסכסוך בין מצרים ללוב כנובע ממזימות ישראל וארה"ב וכמשרת מטרותיהן

א. "אמריקה והישראלים רוצים להשמיד את הצבא המצרי בכל מחיר. האקלים שיצרו הוא שגרם להשמדת חלק גדול מהכח המצרי בגבול".

ב. "הישראלים לא יוכלו להשאר בגבולות בטוחים בגדה המערבית. האמריקנים והוגי הדעות של הקולוניאליזם שואפים למדינה בהנילוס עד לפרת שכן אחרת ישראל לא תוכל להתקיים. 150 מליון ערבים הולכים ומתרבים ומתעצמים. החברה הישראלית תהפוך לטיפה. הישראלים מבינים זאת. הקמת מדינה מהפרת עד הנילוס הוא המינימום לקיומה של ישראל. על מנת לכונן מדינה זו יש להשמיד העצמה הערבית ובראש ובראשונה את הצבא המצרי והסורי העומדים בפני ההתפשטות הישראלית מן הנילוס לפרת. לכן אנו ערנים. אנו לא רצינו להשמיד חלק מן הצבא המצרי שכן לאומיותנו ועקרונותינו הגדולים אינם מתירים זאת. הדבר הוא גם פרי תכנון אמריקני".

אלג'יריה

עיתון אלג'יריי קורא לחסל את מדינת ישראל (סי"ע 3.9)

במאמר פרשנות של העיתון האלג'יריי "אלשעב" מה-3 ספט' 77' על פגישת שה"ח של מדינות ערב בקהיר נאמר, כי העיתון קרא לליגה הערבית לשכול (לחסל) את מה שמכונה מדינת ישראל".

המאמר הדגיש כי התמיכה במאבק המזויין היא הדרך היחידה לשחרור הארץ השדודה והחזרת הכבוד.

י ר ד ן

1. חוסיין בראיון ל"אלוטן אלערבי", 25.8 (שהגיע באחור)

א. אני חש כי קיימת אפשרות שישראל תידום מלחמה. לפי דעתי החלטתה נחושה להחזיק בשטחים. אשר לנושא השלום - ישראל תעמוד בפני לחצים גדלים והולכים מהעולם וגם מארה"ב.

ב. אזלת היד של העולם הערבי טמונה בהיעדר תכנון לבניית כוח צבאי בצורה שתתן לנו הרגשה כי קיים שווי משקל כלשהו.

ג. ישראל כבר השלימה את כל מה שאבד לה במלחמת 1973, השיגהאת הנשק המבוקש וקפצה קפיצה גדולה קדימה מבחינת אספקת הנשק, בעוד היכולת הצבאית הערבית לא יכלה לרשום לזכותה כל שיפור מאז 1973. כלומר העליונות הצבאית היא לטובת אויבנו.

ד. נשאל: "מדוע אתה אומר בהתבטאויותיך תמיד "העם הפלסטיני" ולא אש"ף, למרות שהוא הנציג היחיד של העם הפלסטיני?" השיב: אש"ף הוא הנציג החוקי של העם הפלסטיני, אולם אין פירוש הדבר שאנו מקבלים, ולו לרגע אחד, שהוא ישלול מהעם הזה, לאחר השחרור, את זכותו לקבוע את עתידו. כלומר: יש צורך שתהיה לנו, יחד עם העם הפלסטיני, הזכות לקבוע את עתידו ולהגדיר את הקשר שלו עם המדינות על פי מה שייראה לו ועל פי מה שייראה לכל עם שכן, הקשור עמו בקשרי הלאומיות הערבית.

ה. נשאל: מה יקרה אם תקום ממשלה פלסטינית גולה? והשיב: "זהו נושא שאין לנו בו עניין".

ו. בעניין החזית המזרחית אמר: "אינני יודע למה הכוונה בחזית המזרחית. אם הכוונה לחזית הירדנית לבדה, הרי ברור שאנו ממשיכים לחזק אותה. החזית ארוכה וקיים חשש שמי שיעבור אותה יאיים עלינו ועל לב המולדת הערבית. אם הכוונה היא לתיאום בינינו לבין אחינו, הרי אנו מנסים כמיטב יכולתנו להבטיח תיאום זה כדי לעמוד בפני כל סכנה בעתיד. אולם בקשר להחיאת החזית המזרחית באופן שכוחות מסויימים יבואו כדי לחנות כאן ולהילחם מתוך מוצבינו הרי אני איני רוצה בזאת. מלחמת 1967 הוכיחה כי נסיון זה נכשל".

ז. אשר לתכנית הממלכה הערבית המאוחדת אמר: "זהו בסך הכל רעיון שצץ באחד השלבים לפני השחרור. התפרסמו עמדות שונות בעולם הערבי כלפי התכנית הזו. אפשר להעלות רעיונות חדשים אחרי השחרור ובמסגרת זכותו של העם הפלסטיני להגדרת עתידו וקביעת הקשר שיתכן שיהיה לו עם ירדן. כל דיון בעניין זה עתה אינו מציאותי".

974-e

מברק יוצא

משרד החוץ

מחלקת הקשר

בלתי מסווג

אל: וושינגטון ניו יורק אוטווה לונדון פריס בריסל בון האג רומא וינה אנקרה שלרן ביירוט.

חדזם 645.

נשלח 021330 מס 1977

מאת: המשרד

מנאום קדאפי לרגל יום המהפכה (עפי רדיו לוב 1.9).

א. הדגשת עמדת הסרוב בה דוגלת לוב.

1. יעלינו לאמץ את העם הפלסטיני ואת הכוחות המניפים את הנשק אשר סבורים כי הפתרון הוא יציאת העם הפלסטיני מירדן, סיני, הגולן הנכבוש לכיוון האדמה הכבושה.

2. יאנו נוקטים בעמדת סרוב משום שהסרוב הוא עמדה חיובית, קונסטרוקטיבית, פיראית והסטורית. אנו בונים עמדה זו לא על יסוד של חשש אלא על יסוד כל האמצעים שיהפכו את הסרוב לעובדה קיימת.

3. • העמדה הערבית הפלסטינית כיום (משמעותה) היא תחיית הכניעה, התבוסה והעובדות המוגמרות המבוססות על הכח, דחיית כיבוש האדמה הערבית והנסיגה מכל האדמות.

4. יהסרוב הוא עמדה שתכפה עצמה על הפתרונות הבינלאומיים המדיניים. עמדת הנכנעים היא עמדה שאבד עליה הכח, עמדה של ילית וכניעה לעובדות המוגמרות. ארהב, ישראל והעולם יצטרכו להאזין לקול הסרוב. הסירוב הוא עמדה לגיטימית ומכובדת.

ב. ראית הסכסוך בין מצרים לבין כנובע ממזימות ישראל וארהב וכמשרת מטרותיהן.

1. יאמריקה והישראלית רוצים להשמיד את הצבא המצרי בכל מחיר. האוליים שיצרו הוא שגרם להשמדת חלק גדול המכח המצרי בגבולי.

2. יהישראלית לא יוכלו להשאר בגבולות בטוחים בגדה המערבית.

האמריקנים והוגי הדעות של הקולוניאליזם שואפים למדינה מהנילוס על לפרת שכל אחדות ישראל לא תוכל להתקיים. 150 מליון ערבים הוקיים ומתרבים ומתעצמים. החברה הישראלית תהפוך בעתיד לטיפה. הישראלית מבינים זאת. הקמת מדינה מהפרת עד הנילוס הוא המינימום לקיומה של ישראל. על מנת לכונן מדינה זו יש להשמיד העצמה הערבית ובראש ובראשונה את הצבא המצרי והסורי העומדים בפני ההתפשטות הישראלית עד הנילוס לפרת.

לכן אנו ערבים, אנו לא רצינו להשמיד חלק מן הצבא המצרי שכן לאומיותנו ועקרונותינו הגדולים אינם מתירים זאת. הדבר הוא גם מרי תכנון אמריקני.

מרכז.==

שוח רהם מנכל שהבט ממנכל סמנכל מחזים הקר מאום א ב מצפא איר א ב נלט מעת הטברה רם אמנ.=

מנ/גא.=

משרד החוץ - המרכז לתיעוד

תיק 974 - ב

תאריך 2.9.77

העתון ידיעות אחרונות

טילים, שיוכלו לפגוע בישראלי הוצגו בלוב

לוב השמה אתמול טילי קרקע־קרקע מתוצרת סובייטית, שהפרשן במוצעי הצבאי תמיד בטריפולי הכריז, כי „בדם ניתן להלום ישראל".

המיצעד היה במסגרת חגיגות יום השנה ה־8 לי מהפכה, שהדיחה את המלך אידריס והעלתה לשלטון את הכת הצבאית בראשותו של מועמר קדאפי. משך יותר משעתיים הציג חמש טר הלובי את עוצמתו כ־ציוד צבאי, בודד מנקום רוב. ארטילריה כבדה, שריון אמפיבי, סוגי מכ"ם מתוחכם, ומסס מטוסי־קרב מעל לבימת־ההצדעה. כן הוצגו טילים שונים נגד־מטוסים וטילי ים־ים שבהם מצויידים סטיילים מתוצרת סובייטית. של חיל הים הלוב.

כאשר הופיעו טילי קר־קע־קרקע, קרא הקריין: „אלה הם הטילים שמסוגלים לזרוע הרס אצל הא־אויב עוד לפני שיידע מה הדם בו... אלה הם הטילים שיבשרו את התחלת השחר רור של פלשתין וכל השטחים הערביים".

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974-e

תאריך 2.8.77

העתון

לוב ומצרים מוסיפות לתגבר הכוחות בגבול

שגריר לוב בקפריסין: „אנו מסוגלים להלום בעומק מצרים — באלכסנדריה ובקהיר"

מאת סופר „הארץ"
לענייני ערביים

כתב הבי־בי־סי, שסייר אתמול באזור הלובי הסמוך לגבול ה־מצרי, מסר, כי משאיות עמוסות חיילים עברו בדרכן לחזית וכי ראה באזור בדיעה, המרוחק כ־30 ק"מ מהגבול, טנקים מחופ־רים. לדבריו, נמצא הצבא הלובי בכוננות.

עוד מסר הכתב, כי מטוסי חיל־האוויר המצרי הרסו את העיירה מסאעד ועשרת אלפים תושביה בר־חו. לעומת זאת, דיווח, לא ניראו פגיעות בבסיס חיל האוויר הלובי הסמוך לגבול.

(אי־פי). ראש ממשלת לוב, עב־דול סאלאם ג'אלוד, אמר בטריפולי, כי אלפי חיילים מצריים נהרגו ב־ששת ימי הקרבות עם מצרים, שה־חלו ב־21 ביולי. לדבריו, נהרגו 27 חיילים לוביים בלבד. עוד אמר ב־מסיבת עיתונאים, כי הלובים יירטו 27 מטוסים מצריים. הוא האשים את ארה"ב שהיא משורבת בתוקפנות ה־מצרית. לדבריו, יירטו הלובים 4 מטוסים מצריים ללא טייס ואת שרי־דיהם, אמר, הוא מוכן להראות למי שירצה.

ג'אלוד ציין, כי המצרים מוסיפים לתגבר את אזור הגבול וכי רוב מ־טוסי חיל־האוויר המצרי הועברו ל־בסיסים בסמוך לגבול.

„רובים ישראליים"

סופרת „הארץ" בקפריסין מוסרת: שגריר לוב בקפריסין ערך מסיבת עיתונאים, שבה האשים את מצרים וסאדאת בתוקפנות נגד ארצו. בין היתר הראה לעיתונאים צילומים של רובים מתוצרת ישראל, שנשאו, ל־דבריו, שבויים מצריים שנפלו לידי לוב. אולם בצילומים נראו רק ה־רובים ולא החיילים.

השגריר הלובי הצהיר, כי לארצו היכולת להלום בעומק מצרים — ב־קהיר ובאלכסנדריה — ורק מטעמים הומאניטריים לא עשתה כן. „יתכן שבעתיד ניאלץ לתקוף את מצרים בעומק", אמר, ולא שכח לחזור ו־להדגיש, כי לוב מאמינה באחדות הערבית נגד ישראל.

השגריר הלובי, זיגדאני, דחה את רעיון הפגישה בין סאדאת לקדאפי, הוא טען, כי בחלק הווגי של קפ־ריסין נענו עד כה 15 אנשים ל־קריאה שפירסם בעיתונות המקומית, להתגייס כמתנדבים לטובת לוב. כן הבטיח לפרסם קריאה להתנדבות גם בעיתוני האיזור המורק.

השגריר המצרי הגדיר את מסיבת העיתונאים של השגריר הלובי כ־הפרה חמורה של הפרוטוקול הדיפ־לומטי.

הקולונל המשתולל

מה מריץ את שליט לוב, מועמר קדאפי, במעלליו ובהרפתקאותיו? על שאלה זו תוהים פרשנים מדיניים — וגם פסיכיאטרים •• תשובת־מה אפשר למצוא בסקירת דרכו של האיש (המובאת כאן), שנראית בחלקה כסיפור תמהוני ומשעשע מתוך אלף־לילה־ולילה

מאת **אלינור הארט**

הפרשנים והמומחים לא מצאו ה־שבוע ידיהם ורגליהם: הודעות היסטריות מראדיו קהיר ומראדיו טריפולי מסרו, — שמתחוללים קרבות עזים בגבול המדברי בין לוב למצרים, אבל לאיש לא היה ברור לגמרי מה קדאפי עושה לסאדאת ו/או מה סאדאת עושה לקדאפי, מדוע הוא עושה לו את מה שהוא עושה, ומה הוא/הם מנסה/ים להשיג בכך, ומי התחיל, בעצם?

והשאלה המפתיעה מכולן: איך הצליחו שני אלה להתאפק זמן רב כל כך, בטרם התפרץ האנ־טאגוניזם האישי והמדיני ביניהם בעימות־דמים גלוי?

קדאפי, הילד־הנורא של העולם הערבי, עולה כבר מזמן על העצבים של מנהיגי ערב בכלל ועל עצביו של אנואר סאדאת בפרט: המנהיג הלובי הקנאי והאימפולסיווי הוא „קוץ בגב" לסאדאת, — המתון יחסית ובעל האוריינטאציה המערבית, — בהתנגדותו הפראית לכל רעיון של הסדר עם ישראל, בשנאתו ל„אימפריאליזם האמריקני", בחת־רנותו שאינה יודעת ליאות תחת יסודות המשטר במצרים ובמעשי־המוקיונות ההפכפכים והמסוכנים שלו.

„מחמאות" הדדיות בשפע

השניים מעולם לא חסכו במחמאות זה לאישיו־תו של זה: בעיני סאדאת קדאפי הוא „המשוגע מטריפולי"; בעיני קדאפי סאדאת הוא „מושחת, שקרן, בובה אמריקנית" ועוד כמה דברים חביבים מסוג זה.

במהלך הקרבות השבוע האשימו השניים זה את זה בהרעלת בארות — ולא על דרך המליצה — זה בשטחו של זה. בחודשים שקדמו להתלקחות היו התנכלויות לנציגויות הדיפלומאטיות של מצ־רים בלוב ולהיפך, איומים, סגירת גבולות בפני אזרחי המדינה השכנה; קדאפי חזר והודיע על גירוש 200 אלף המצרים העובדים בארצו — ושבהם תלויה כלכלתו — וקבע מדי פעם מועד לגירוש הגדול (שעת־האפס האחרונה נקבעה ל־1 באוגוסט).

הקולונל גם התלונן מרות, בראיון ל„רוז אל יוסוף" המצרי, כי בביקורו האחרון בקאהיר לא התייחסו אליו בכבוד והעמידו לרשותו מכונית ישנה ורעועה; סאדאת האשים, כי קדאפי מימן את פעולות כת ה„תפקירים", שחברית חטפו לא

המשך מעבר לדף ◄

הקולונל המשתולל

(המשך מן העמוד הקודם)

מזמן אחד משרי ממשלת מצרים לשעבר ורצחוהו נפש קדאפי שונא את סאדאת, בין השאר, על הסכמתו להפסקת־אש במלחמת יום הכיפורים; סאדאת זוכר לקדאפי את האשמתו, אחרי ביקור בקאהיר בשנת 1975, כי „גברת סאדאת ניסתה לשתות אותי. היא לבשה חולצה והצאית הדוקות אל הגוף, וישבה בצורה שחשפה לפני את רגלית. בעזרת אללה עמדתי בפני קסמיה" — ואנואר סאדאת, גבר ערבי עם כבוד, ענה: „אסלח למשוגע הזה הכל. רק לא פגיעה בכבוד אשתי".

מיצעד אל „האחדות הערבית"

בכלל, קדאפי, המוסלמי האדוק, אינו יכול לסבול את „פריצותה" של ארץ הנילוס. עוד ב־1972 הפציר בסאדאת לאסור מכירת אלכוהול בארצו כפי שעשה הוא בלוב, וביוני 1973 אירגן „מיצעד עממי" למצרים. 40 אלף לובים נענו לקריאתו וצעדו בשמחה בדרכי המדבר לעבר הגבול המצרי כדי לשרוף את כל מועדוני־הלילה בדרך־הפיראמידות מחוץ לקאהיר. ואחר־כך לתגוג את השגת „האחדות הערבית" עם אחיהם המצרים.. הצועדים הוחזרו מן הגבול. אחרי שמסרו עצומה (שנכתבה, על פי הדיווחים, בדם), והיה להם מזל — הם לא ידעו, שסאדאת הורה כבר לסקש את הדרכים שבין הגבול הלובי לקאהיר והעמיד את חיל־האוויר שלו במצב־הכן, כדי להשמיד את הטור חרגלי, אם יהיה צורך.

„האחדות הערבית" כמטרה עליונה בוערת בעצמותיו של מועמר קדאפי, בדואי מן השבט הברברי גדאפה (הוריו מתגוררים עדיין באוהל של עורות־עזים בלב המדבר), יליד 1942, שעלה לשלטון בגיל 27 — ב־1 בספטמבר 1969 — תוך הדחתו של המלך אידרים, ששהה באותה עת בביקור ממלכתי בתורכיה. מייד עם עלייתו לשלטון, בעזרת קבוצת קצינים כמותו, העלה את עצמו לדרגת גנרל (עקיד) ונתמנה ל„ראש מועצת המהפכה"; ומאז לא נח ולא שקט בנסיונותיו לכרות בריתות ולתקים פדראציות עם כל ארץ ערבית אפשרית. למעשה, לוב ומצרים עדיין מהוות פדראציה „על הנייר" — פדראציה שהוקמה, בלחצו של קדאפי, ב־1 בספטמבר 1973.

משוטט בחוצות — מחופש

קדאפי למד היסטוריה באוניברסיטת טריפולי והשתלם במשך 6 חודשים באקאדמיה צבאית באנגליה. בהיותו קצין צעיר, ב־1966, אך עיקר השכלתו, הוא מודה, באה לו מהאזנה לשידורי קול־קאהיר בראדיו־טראנזיסטור קטן במדבר. וכיוון שהימים היו ימי גאצר־שמש־העמים־הערביים, גדל מועמר ונהיה גאצריסט מושבע. עד עצם היום הזה הוא רואה את עצמו כהתגלמות בשר־ודם של גאצר בימי זוהרו, הנביא מוחמד והרון אל־ראשיד (הוא אף הולך בדרכיו של כליף זה, ומדי פעם יוצא לטייל ברחובות טריפולי מחופש כאחד מפשוטי העם, כדי לשמוע מה אומרים עליו נתיניו).

האיסלאם, לדעתו, הוא האמת העליונה, והדרך הנכונה להחזיר את הערבים לגדולתם בעבר: עיניו מצטשפות בגאווה כשהוא „זוכר את תפארת גראנאדה ואנדאלוסיה".

„הקוראן הוא הספר היחיד שהשפיע עלי", סיפר לפני מספר שנים בראיון ב„לה פיגארו". „קרא בו! שם תמצא את כל התשובות לשאלותיך. האחדות הערבית, סוציאליזם, זכויות הירושה, מקום האשה בחברה, נפילתה הבלתי־נמנעת של האימפריה הרומית, גורל כדור־הארץ אחרי המצאת פצצת האטום, מי שיודע לקרוא בספר הקדוש, ימצא בו את כל מבוקשו. תורת ארכימדס, המצאת החשמל — הכל הוסבר בקוראן הקדוש, שהרי נאמר בפירוש, שאללה יצר שניים מכל דבר — חיובי ושלילי, זכר ונקבה, אש ומים וכו'... הקוראן הוא החוק העליון, הפתרון המושלם לבעיות האנושות עד בוא יום הדין האחרון.

האיסלאם קבע את הכל

„האיסלאם קבע את עקרונות הכלכלה ויחסי עבודה ועובדים, הניח יסודות לחברה חופשית, משגשגת, עצמאית, הפועלת לטובת הפרט והכלל גם יחד. אנו רוצים שכולם יידעו, שדת האיסלאם הטיפה לעקרונות אלה לפני לנין, מארקס, מאו צה טונג, קאסטרו... השפה שלנו היא מקור התרבות המודרנית, תרבותנו, שהיתה נעלה על כל התרבויות, חייבת לשוב ולתפוס את מקומה זה. אם אנו רוצים לחזור ולהשליטה, על העולם להתכונן לקבלה וללמדה.

„כל אדם — כולל הקומוניסטים ברוסיה — היה מתאסלם, אילו קרא את הקוראן בתבונה ובראש פתוח". ברוח הדברים האלה אמר קדאפי

קדאפי מאמין ללא סייג: „כל אדם, אפילו קומוניסט רוסי, היה מתאסלם, אילו קרא את הקוראן בראש פתוח"...

לארכיבישוף מאקאריוס, בשעת ביקור שערך בקפריסין ב־1974: „אני שואף לאסלם את אירופה".

אך מכיוון שאירופה לא עומדת בתור (עדיין) כדי להכיר באללה ובמוחמד נביאו — החל קדאפי את המלאכה, קודם כל, בבית. מייד עם עלותו לשלטון סגר את כל בתי הקאזינו, מועדוני הלילה ובתי־הבושת, ואסר באיסור חמור שתיית אלכוהול, ריקודי בטן, סרטים ומוסיקה מערביים, פורנוגראפיה וזנות. מפעל מצויין לבירה שנותר עוד מתקופת האיטלקים (שהעניקו ללוב את עצמאותה ב־1951) חרושבת.

לא כל הלובים התלהבו מן העניין, ובעיקר לא מן האיסור למכור ולשתות משקאות חריפים. רבים החלו לנסוע למאלטה, טוניס, קאהיר ואלדיר ליומיים־שלושה, כדי להשתכר ולהתפרק קצת. אחרים ניסו לזקק אלכוהול תוצרת־בית, במחתרת — והיו שמתו משתיית „תוצרת" זו.

מוות בסקילה — לנואפות

אך קדאפי לא נכנע: „האלכוהול הוא שריד האימפריאליזם". הכריז. אשר השתמש במשקאות חריפים, משחקי־מזל ובתי־קפה בנשק נגדנו. הרס אימפריאליזם מעודד אנשים למעשי כשפים, כדי להרחיקם מהמדע. עם התפשטות האלכוהול התפשטו גם תאונות הדרכים והתאגרות. אמריקה אסרה את האלכוהול לפנינו. אברהם לינקולן לא שתה, גם מונטגומרי לא". ובעיקר, הקוראן אוסר שתיית אלכוהול.

הקולונל (שנהיה בינתיים גם נשיא) הודיע על הקמת „משלנת אללה"; הכריז על חזרה אל חוקי „אלשריעה" — ההלכה האיסלאמית — ובהתאם להם הטיל על האזרחים הממורמרים חובת תשלום „צדקה", שהיא עיקר השוב בדת המוסלמית, באורח ממלכתי מאורגן, נוסף לתשלום המסים הרגילים. מתוך חזרה לחוקי השריעה נקבע, כי נשים נואפות יומתו בסקילה; שודדים ייענשו בכריתת יד ימין ורגל שמאל, וגנבים — בכריתת יד ימין; מתוך ויתור הומאני לתקופה המודרנית, הסכים קדאפי, שהכריתה תבוצע בבית־חולים. כן הודיע, בלב רחום וחנון, כי „נכרות יד רק לגנבים מועדים. לא לאדם שגנב במקרה, מתוך רעב".

נקבע עונש־מוות על פעילות פוליטית „בלתי־חוקית", ועונשי מאסר למפגינים, לנעדרים מעבודתם, ולעתונאים המפרסמים מאמרים שלא הוגשו תחילה לאישור השלטונות. וכשכל זה לא הספיק, הכריז קדאפי באפריל 1973 על „מהפכה תרבותית" (למרות טענתו לעצמאות מחשבתית, חוזרים אצלו מדי פעם ביטויים שאובים מהודארגון המהפכני הסיני: הוא כינס את הגיגיו ב„ספרון ירוק", והוא נשבע „לגמול את הלובים מאלכוהול, כפי שמאו גמל את הסינים מאופיום").

אורגיות של שריפת ספרים

„המהפכה התרבותית" נועדה להיפטר מן המתנגדים — „אלמנטים סוטים וחולניים", שקדאפי, לדבריו, לא רצה להשמידם, אלא „לרפאם ריפוי טבעי". המהפכה כללה הקמת „ועדות עממיות", שהביאו לפיטוריהם ולמאסרם של פרופסורים, מנהלים ופקידים, ובעיקר אורגיות גדולות של שריפת ספרים, על פי מיטב המסורת של אתם־יודעים־מי.

מועמר קדאפי ניצח על המלאכה בהתלהבות: „החומר והסיסרות של הקומוניזם והקפיטאליזם הם מעשה ידי שטן, צריך לפלטם מתוכנו, לשרוף סיפרות זו, ומי שילך בדרכה — יישרף! היא הופכת אנשים לסוטים וחולניים! אני אומר לכם, מי שידבר אתי על קומוניזם, או על כפירה — אכניס אותו לבית הסוהר!"

הוא הבטיח לחלק נשק להמוני העם, לסיוע במאבקם נגד „הבורגנים והמתנכלים למהפכה" — „וכל איש שינסה לסטות מן הדרך, או לפגוע במהפכה ובעקרונותיה — רשאי כל אחד ברחוב לרסק את גולגלתו".

עם זאת הכריז קדאפי בגאווה, בראיון לרשת סי.בי.אס.: „אין אצלי אופוזיציה. כולם מסכימים אתי". זה לא הפריע לו להוציא להורג 22 איש, שהשתתפו בקשר נגדו לפני מספר חודשים; ומדי פעם בפעם מגיעות מלוב ידיעות על נסיונות־הפיכה נגד משטר קדאפי, שלא הצליחו — עד כה.

השליט מנתק את המיקרופון

קדאפי שולט בסגנון יחיד במינו בעולם, פרי המצאתו הפרטית: הוא כינס „קונגרס עממי", מורכב מנציגי השבטים והמחוזות, שאת ישיבותיו הוא מנהל ביד רמה. כשמישהו מאריך בדיבור יותר מדי, הוא פשוט מנתק לו את המיקרופון. „מועצת ההפיכה", שהקימו 12 הקצינים שהשתתפו בהדחת המלך התפוררה ביניתיים, אחר שעברה מטאמורפוזות שונות.

אבל יש לו צרות. עם כל רצונו הטוב להביא את אור ימי הביניים לבני ארצו הנדכאים, מתעקשים הם ללכת בדרכיהם הגלוזות. למשל, התקרית שסיפר עליה א.ר.פ. שיהאן, ב„ניו יורק טיימס מגאזין": „קדאפי אמר, שפקידים רבים מדי מבובים ומגם בבטלה, בשתיית קפה ובקריאת עתונים כמשרד. השיטה הטובה ביותר לגמול אנ

מכך, החליט — תהיה לסלק להם את הכסאות. למחרת בבוקר הופיעו משאיות צבאיות לפתח כל משרדי הממשלה, החיילים פרצו פנימה — אפילו למשרדי המיניסטרים — וגררו עמם את רוב הריהוט. כעבור זמן־מה ביקרתי בכמה משרדי ממשלה, וראיתי פקידים נשענים אל הקירות, בחדרים ובמסדרונות החשופים, קוראים עתונים ומריחים את הקפה שלהם על ריצפת הבטון".

וזה עוד כלום לעומת התיסכול שגרמו לו בני עמו בשטחים אחרים. בתחילת המשטר המהסכני ביקש קדאפי ללכת בדרכי הגויים המתוקנים — וקבע, ששוטרים לא ישאו נשק. מצא חן בעיניו הנוהג של אנגליה, שם השוטר מצוייד בפנקס, עפרון ומפת־דרכים בלבד. ומה קרה? התרבו הגניבות, כולם החלו לנסוע באור אדום, התרבו ההסתננויות אל מעבר לגבול. „אז בשם החופש והדמוקראטיה, חזרנו וציידנו את השוטרים באקדחים ובאלות. וגם אמרו לנו, שצריך לפזר את המודיעין. אבל איך נוכל לעקוב אחרי מרגלים ומסיתים בתוכנו?"

הלובים משתמטים מעבודה

הוא גם הביע רוגז על „יורדים", הנוסעים לאמריקה ללמוד: „אנשים רוצים להמשיך בלימודיהם כדי להתחמק מעבודה... אבל יש תפקידים שצריך לאייש אנחנו מגייסים אותם, אבל כעבור יום הם מגישים התפטרות. אנו, בשם החופש וה־

כך נראה קדאפי בעיני קאריקאטוריסט לבנוני: תמיד יורה אש וגפרית

דימוקראטיה, שולחים להם שוטר שאינו יודע קרוא וכתוב, שיאמר להם: לכו לבית הסוהר. הם בוודאי יגידו: איזה מין חופש זה? — רבותי, כיצד ניהנה מחופש על חשבון העם, נברח מעבודה על חשבון העם? כיצד נרשה בריחה לאמריקה על חשבון העם? כיצד נרשה להביא טכנאים ממדינות זרות לחיל האוויר ולחיל הים, בשעה שבנינו כאן?

„המפעלים שאתם מקימים, אין מי שיפעיל אותם. החוות החקלאיות והתכניות הכלכליות, המהנדסים החקלאיים הסתלקו מהן. מהנדס מאיזור אלחומס, שמיגינו אותו באיזור טאורג'ה, בכוח — חדשיים אנו מחפשים אחריו... באיזור מחדמה — הרופא היחיד שם הוא פלשתיני, כיוון שהלובים לא רוצים לעבוד שם. משום שמחדמה נמצאת במאדים. הפועלים העובדים בתוכנית התקלאית, ג'ופר, הובאו מטוניסיה וממצרים, איש מבני האיזור אינו רוצה לעבוד בתוכנית זו... לאזורים המרוחקים לא באים אלא פלשתיני או מצרי, בעוד שהמהנדס הלובי והמורה הלובי לא הולכים למקומות מרוחקים".

הפך כנסיה למיסגד

זה מרתיח את השליט הלובי, שהיה רוצה, ששני מיליוני בני עמו יגיעו לעצמאות מלאה. הוא שונא זרים שנאה פראית ובלתי־מתפשרת. זמן קצר אחרי עלותו לשלטון גירש מארצו את 20 אלף האיטלקים שהתגוררו בה, וחגג את המאורע בהפיכת הקתדראלה הגדולה של טריפולי, „כנסיית הלב הקדוש של ישו" (שנחנכה בשעתה על־ידי בניטו מוסוליני) ל„מיסגד עבד אל נאצר".

מתוך שנאת־הזרים נהיה חלוץ המלחמה במונופול הנפט של חברות הנפט המערביות — ואפשר שזה הדבר היחיד, שאחיו הערבים מודים לו עליו: כבר בתקופה הראשונה לשלטונו החל בהלאמת החברות הזרות הפועלות על אדמתו והעלה את מחיר הנפט בצורה חסרת־תקדים — ובכך התווה את הדרך להפעלת נשק הנפט על־ידי הערבים כולם, כעבור מספר שנים.

הוא אסר את לימודי האנגלית בבית הספר, הוציא לכל הלובים דרכונים בערבית בלבד — ומי שאיתרע מזלו לנסוע עם מסמך בלתי־מובן כזה לאירופה, הוחזר הביתה אחר כבוד מ„אורלי" ומ„היתרו". כנקמה דרש קדאפי שכל הדרכונים של אזרחי חוץ, המגיעים ללוב, ייכתבו בערבית. עובדי חברות הנפט והנציגויות הדיפלומאטיות נכנעו לבסוף מהוסר ברירה. אך גם כיום קשה מאוד לאדם שאינו דובר, קורא וכותב ערבית לשהות בלוב: קדאפי אסר הצבת שלט כלשהו באותיות לאטיניות, אפילו לא עם המלה HOTEL.

משוגע — „אבל לא פאתולוגי"

האם קדאפי משוגע? כמה פרשנים אירופיים, המבקשים לטהר את השרץ בכל מחיר, טוענים, ש„לא במובן הפאתולוגי". כלומר, אין הוא שייך לפסיכופאטים, שאיבדו כל קשר עם המציאות, אף שידוע שהוא סובל מדכאונות מחזוריים. ולעתים מזומנות יש לו התמוטטויות היסטריות. מקורביו אומרים אז: „אחינו הקולונל הלך למדבר" — ומחכים שישוב ויתעשת („אחינו הקולונל" הוא הכינוי שבו מכונה קדאפי — לעתים בחיבה, לעתים בבוז — בפי מנהיגי ערב וידידיו במועצת ההפיכה של לוב).

הוא חי בקסרקטין יחד עם קציניו, לבוש תמיד במדי־שדה. עתונאים שביקרוהו מספרים, שהוא גמיש ונינוח למראה, ורק בעיניו אפשר לראות את אש הקנאות. מספרים גם על האימפולסיוויות שלו: אין הסדר לקביעת ראיונות. אתה מחכה במלון, וכמה דקות לפני חצות הלילה מצלצל הטלפון: „העקיד קדאפי ידבר אתך עכשיו". את הראיון עצמו קוטע קדאפי לעתים קרובות, כדי להתפלל. למרות סגפנותו האישית, הוא מרשה למבקרים לעשן בנוכחותו.

המנהיגים הערבים מכירים את קדאפי ושגעונותיו: כאשר הוחלט לפני מספר שנים, בהמרצתו של קדאפי, להקים את הפדראציה בין מצרים, לוב וסוריה ערכו שלושת המנהיגים מסע־נצחון במכונית פתוחה ברחבי דמשק. סאדאת ואסאד נאלצו אז לאחוז בהרוזקה ב„אחינו הקולונל" המשתולל, שלא יקפוץ ולא יפול מן המכונית. מרוב התלהבותו לנופף ידיים לקהל.

פעם אחרת, בכינוס המלכים והנשיאים הערביים בקאהיר בספטמבר 1970 — הוא „ספטמבר השחור", שבו לחם חוסיין מלך ירדן על חייו נגד המחבלים וערך בהם טבח גדול — קפץ קדאפי בצרחות ואיים לירות בחוסיין ולהרגו, על ש„חיסל את ההתנגדות הפלשתינית".

„שלום הוא — חיסול"

אין שטר בו בולטת הפאנאטיות המטורפת של מועמר קדאפי יותר מאשר ביחסו אל ישראל. יותר מכל מנהיגי ערב. הוא דוחה בכל תוקף כל רמז קל־שבקלים על אפשרות של הכרה בישראל והסדר כלשהו אתה. הוא אולי האחרון, שעדיין דבק ללא סייג בתביעה ש„כל היהודים בפלשתין יחזרו לאירופה ולאמריקה". ויש רק שלום אחד שעליו הוא מוכן לדבר: „שלום הוא חיסול התוקפנות עצמה, ולא רק תוצאותיה... חיסול מקור התוקפנות (ישראל) חייב להיות מטרת האסטראטגיה הערבית.

יחסו לישראל נע בין פאראנויה לזילזול. מצד אחד הוא טוען ש„מפתה החדשה של ישראל כוללת את אל־מדינה! אילו נפלה מצרים, היתה ישראל כובשת את כל צפון־אפריקה, ואף את אפריקה כולה. אילו נפלה סוריה, היתה ישראל כובשת את כל המזרח!" ולעומת זאת, יש לו הוכחה חותכת לעליונותו של חיל האוויר המצרי על הישראלי: „בשנת 1967 השמידה ישראל את חיל האוויר המצרי, משום שפחדה ממנו. ההשמדה על הקרקע היתה ההוכחה הטובה ביותר לפחד זה".

התקרית האומלל של הפלת מטוס הנוסעים הלובי התועה בסיני, בפברואר 1973 — שבה מצאו מותם כמאר אזרחים — יצקה שמן על המדורה. תיסכולו הגדול של קדאפי היה, שנבצר ממנו להגיב: „מאז הוא תקפה הציונית הנפשעת לא נתתי שינה לעיני... אבל איך אפשר להגיב, כשאין לחיל האוויר הלובי מספר מספיק של טייסים לובים מוכשרים היכולים להגיב על המכה הישראלית בכוח? שנתיים ויותר הכרזנו על הצורך שלנו בגוער לובי מוכשר, שיטיס את המטוסים החדשים שאנו רוכשים עתה. אולם איש לא נענה לקריאתנו. הדבר מצער אך אין להסתירו. הפסקתי את פירסום ההודעה על הצורך במתנדבים לחיל האוויר מחמת הבושה. אבל זה לא פותר את הבעייה. מקומותיכם בחיל־האוויר פנויים. המצב דומה בחיל־הים".

אז במקום להנהיג גיוס־חובה, ניסה קדאפי להשתמש בשירותיו הטובים של חיל־הים המצרי: באותו קיץ נתן פקודה חשאית למפקד צוללת מצרית, שעגנה באותה עת בטריפולי, להטביע את אוניית־הפאר הבריטית „המלכה אליזאבת ה־2", שהיתה בדרכה לחיפה ועל סיפונה תיירים יהודים — בתגובה על הפלח המטוס בסיני. למרבה המזל,

המנהיג הלובי הכריז: „אין אצלי אופוזיציה, כולם מסכימים אתי" — וציווח להוציא להורג 22 קושרים

בדק הקברניט את העניין עם קאהיר — והפקודה בוטלה.

מימון לטרור ולרצח

אבל מועמד קדאפי אינו יודע ליאות. חלק גדול מהכנסות הנפט שלו — למעלה מ־8 מיליארד דולאר בשנה — מוקדש למימון פעולות המחבלים, ובייחוד הקיצוניים והרצחנים שבהם. הוא מימן חטיפות מטוסים, הטרוריסט קארלוס הוא ילד־השעשועים שלו, וקיבל ממנו פרס של מיליון לי"ש על חטיפת שרי אופ"ק בווינה. מחבלי „ספטמבר השחור" קיבלו 3 מיליון לי"ש לאות תודה על הטבח באולימפיאדת מינכן: מטריפולי יצאה הפקודה להטיף את מטוס „אייר פראנס", שבדרכו לאנטבה נחת בלוב, כדי שהחוטפים יוכלו להצטייד בנשק וחומרי־נפץ. הוא תומך באש"ף במענק שנתי קבוע, פלוס בונוסים על מיבצעים מוצלחים במיוחד.

וזה לא הכל. קדאפי הוא ששיכנע את אידי

(סוף בעמוד 45)

מאת דב גולדשטין

ספל קפה עם סגן־אלוף יונה, קצין בכיר העוסק בכוח־אדם בחיל האוויר

כנס אצל המפקד בצעדים מחו־סיסים, מבויש כלשהו, אבל נחוש־החלטה: „חיל האוויר הוא החיים שלי. שום דבר בעולם לא היה גורם לי לעזוב את השירות. אבל אין לי ברירה. אני מוכרח. אשתי תובעת ממני בתוקף. היא אומרת: או — או. אתה מבין, המפקד... אני לא רוצה לעזוב, אבל אני מוכרח!"

סגן־אלוף יונה, קצין בכיר העוסק בכוח־אדם בחיל האוויר, שתחת כנפיו חוסים כל בעלי הדרגות בחיל, חובה, קבע ומילואים, — נדהם: „הבחור הזה הוא ממש אחד בדורו. מצויין בשטח הטכני שלו. בעל ידי זהב, ראש מעולה, יוזמה ומסירות. אתה משקיע באיש כזה כל מה שחיל האוויר יכול להשקיע. אחר־כך החיל מפיק ממנו תועלת מן השורה הראשונה. בין החיל והאיש שוררת מידה גדולה של הרמוניה. שניהם תורמים האחד לשני. והנה ההודעה הקשה הזאת".

סגן־אלוף יונה ביקש מן הרס"ר המעולה רשות לשוחח עם רעייתו. הרשות ניתנה. נסע לאחת הערים, נתקבל על־ידי האשה במאור־פנים. האזין לטענותיה: „ילדים גדלים וכמעט אינם מכירים את אבא. גם אני מוסיפה שנים, שלא לומר, חלילה, מודקנת — ויש לי מעט מאוד בעל. שכחתי כבר את היום שהיה לנו אבא ובעל כמו במשפחות אחרות. חשוב שייצא מוקדם — אני יודעת. וחשוב שיחזור מאוחר — אני יודעת. הוא ממלא תפקיד חשוב בחיל — גם זאת אני יודעת. אני לא מתאוננת על שכר נמוך. אנחנו מסתדרים ולא זה נחשב בעיני. אני פשוט רוצה אותו ב ב י ת, כמו במשפחות אחרות. אני רוצה שייצא ליום עבודה של שמונה או תשע שעות ושיהיה לו זמן ללוות את גידול הילדים שלנו. שיהיה ב מ ש פ ח ה. הרבה זמן אני כבר רוצה. התאפקתי. עכשיו — החלטתי".

ולא הועילו לו, ליונה, כל הנימוקים החזקים שהצטייד בהם לפני הפגישה. ולא עמדו לו ה־פיתויים, שהחיל החליט לשלוח את הרס"ר ללימודים אקדמאיים במקצועו, במימון מלא, ארבע שנים, מקופתו של צה"ל. לשון־הפצרה שנקט — לא נתרצתה. ולשון־אזהרה, משהו כמו: „את מנתקת אותו מעניין, שהוא אוהב וקשור אליו כל־כך. הוא יסבול ויראה אותך אשמה בסבלו" — גם גורלה לא שפר.

בתחומים הטכניים־אלקטרוניים תחזוקתיים, שהם תחומים קריטיים, יש היום פער בין הצרכים של חיל האוויר ובין כוח־האדם שלנו — את החסר אנו ממלאים בשתי דרכים: איכות המסירות

„הלכתי משם בשברון־לב גדול", מספר סא"ל יונה, „לא רק מפני ששליחותי נכשלה, אלא בייחוד מפני שידעתי איזו אבידה גדולה זו לחיל".

את הסתירה קשה ליישב. אולי אי־אפשר: חיל אוויר גדול ומתוחכם, כמו חיל האוויר של צה"ל, זקוק לכמויות גדולות של כוח־אדם, ברמה מיומנת ומתוחכמת. מדינה בת שלושה מיליון אזרחים — קשה לה מאוד לספק את הכמויות הדרושות, באיכויות ההכרחיות.

אומר סגן־אלוף יונה: „כדי לבצע את משימותיו הגדולות ולשמור על רמתו, זקוק חיל־האוויר לאמצעים שונים שאפשר לקנות בכסף, גם אם הם יקרים ולעתים קשים להשגה. אבל האמצעי מ ס פ ר א ח ד שלו — האדם הלוחם, האדם הטכנולוגי, האלקטרוניאי והמכוניאי, קשה מאוד לרכוש בכסף. מובן, אילו עמדו לרשותנו כספים בלתי־מוגבלים ויכולנו לשלם לכל אדם שכר גבוה לאין־שיעור מן הנוכחי, היו משתפרות האפשרויות להחתים אנשים על שירות־קבע ממושך, אבל אף במקרה כזה, שכמובן אינו קיים במציאות שלנו, עדיין היינו נתונים בסד של המיגבלות הטבעיות של עם קטן, הזקוק להרבה אנשים ולטובים שבהם. האפשרות שלנו לקבל אנשים בגיוס־חובה היא תוצאת של שיעור ת־ילודה, 18 שנים לפני גיוסו של כל מחזור. לעומת זאת הסיכוי שלנו להחתים את האיש עם תום שירות־החובה תלוי ביכולתנו וביכולתו להתגבר על התצעות המפתות שהמשק הפרטי והציבורי יכולים להציע לו".

— וזהו פיתוי גדול, שמתקשים לעמוד בו ?

קודם אגיד לך מה הם ממדי המחסור: בתחו־מים הטכניים־אלקטרוניים־תחזוקתיים, שהם תח־חומים הקריטיים, ישנו היום פער בין הצרכים של החיל ובין כוח־האדם שלנו. זהו פער בעל־משקל. כמו תמיד, אנו מתגברים על הפער הזה בשתי דרכים מנוסות ובדוקות: האיכות והמסירות. האנ־שים פשוט עובדים יותר, מתאמצים יותר. יום העבודה שלהם אינו דומה כלל ליום עבודה של בעלי מקצוע מעולים מסוגם מחוץ למסגרת השירות בחיל. הוא אינו נמדד לא על־פי שמונה שעות ולא על־פי ששה. איש־הקבע שלנו הוא צבור־נסיון וזה מאפשר לנו לבצע יותר עבודה, ועבודה יותר מקצועית, עם פחות אנשים.

אלא שהבעיות הולכות ומחריפות. לא רק שהחיל גדל. הכלים נעשים יותר ויותר מתוחכמים. הטיפול בהם תובע יותר ויותר מיומנות. הקורסים

הקולונל המשתולל

(סוף מעמוד 7)

אמין. אחיו הרוחני, לנתק יחסיו עם ישראל, וכן עזר לו לדכא בסיון הפיכה באפריל השנה. הוא שילם בכסף טוב לכל מדינה שהיתה מוכנה לנתק את יחסיה עם ישראל. הוא בכלל הפטרון הגדול של הטרור בעולם: הוא מגייס, מממן ומארגן אימונים בארצו לטרוריסטים מכל צבע וגזע: הקאתולים של אירלנד, המאואיסטים והאנארכיסטים של איטליה, „הצבא האדום" היפאני, הבאסקים בספרד, הברטונים בצרפת, הוולשים והסקוטים בבריטניה, המוסלמים בדרום הפיליפינים, המורדים בצ'אד שכנתו (שחלק משיטחה סיפח לעצמו, כיוון שחשק במחצבי האוראניום המצויים שם) ואפילו — מי יודע חקרי לבו של קנאי מוסלמי שונא קומוניזם — הנוצרים המארקסיסטים של אתיופיה, הזוכים ממנו לתמיכה נגד מורדי אריתריאה המוסלמים. וזו רשימה חלקית בלבד.

אפילו אנשי כת „מהפכת ישו" מקליפורניה זכו אצלו לקבלת פנים חמה, והוא חיבר לכבודם שיר־לכת ושמו „ילדי האל".

את אשתי ראיתי — בליל החופה

עם כל כך הרבה עיסוקים, לא נותר לו זמן לחיי משפחה סדירים. כפי שהתוודה באוזני כתב „אל נהאר" הלבנוני, בראיון בלעדי שפורסם ב־ נובמבר 1971:

„את אשתי הראשונה נשאתי בלי שראיתה. עדי הנישואין היו נאצר וגומיירי, והיא נלוותה אלי בסיורי בבירות ערב. הנישואין נערכו בהתאם ל־ מסורת הלובית השמרנית, אמא אירסה לי את הנערה ולא ראיתיה אלא בליל החופה. האמת, היא שלא רציתי להתחתן ולא היה לי זמן להרהר בענ־ יינים כגון אלה; כל עיסוקי היו באירגון הקצינים החופשיים. דבר שגוזל את כל זמני. אך קרובי החלו טוענים, כי אני עקשן, והיו כאלה שאמרו, שאני חושש מנישואין וכאילו אני סובל מתסביך בעניין זה. אז אמרתי לאמי לבחור לי בחורה ולארסה לי, וכך עשתה אמי. היה זה זמן קצר לפני המהפכה. לא ראיתי את הבחורה כלל, ולא הייתי כאותם בחורים רגילים, השוגים בחזיות ולהוטים להינשא. אני פועל זה עשר שנים באירגון הקצינים החופשיים וכל חלומותי התרכזו במהפכה.

„העיקר שהתחתנתי אחרי הגשמת חלומי, חלום המהפכה. הבחורה היא ממשפחה מכובדת, אצילה במידותיה. היא עבדה כמורה. אך אחרי הנישואין גיליתי, שתכונותינו אינן זהות. היא לא היתה נערת חלומותי. במצב כזה חרי הנישואין נהפכים לנטל כבד ואינם מאפשרים חיים אמיתיים. הואיל ולא ראית את הבחורה לפני הנישואין, חרי לא היה לך חופש הבחירה, וכאשר התחתנת, קיוויתי שהיא תהיה שחרחורת, והנה היא לבנה — ומה יכולתי לעשות במצב כזה?

„נכון, היא אינה אשמה, אשמה המסורת, שאני מקווה שתחלוף בצל החברה המהפכנית. הסכמנו להיפרד בצורה ידידותית. כל אחד מאתנו העריך את עמדת בן זוגו והגירושין נעשו בצורה מכובדת. כאשר התגרשנו, היתה היא בתחילת ההריון, ואני לא ידעתי. אחר כך נולד בני מוחמד. הילד נמצא אתה. איני משלם לה, היא אינה זקוקה לכסף. היא גרה בבית הוריה ואמי ואחיותי מבקרות אותה תכופות.

„אני עצמי בן יחיד ויש לי שלוש אחיות. בקשר לבני, שאני רחוק ממנו — אני רואה אותו בשיש לי זמן. ולמה זה אראה דווקא אותו, הן כל ילדי לוב הם ילדי.

התחתנתי פעם שניה ומאושר בחיי הנישואין. למרות שכפי שאתה רואה, אני נמצא תמיד בלשכתי (גם מנישואין אלה נולד לקדאפי בן), ואני לא חושב להתחתן פעם נוספת.

אך לפני שנתיים שינה את דעתו, ונשא לו נערה בת 15. קשה לנבא אם צפויים לו ימי־אושר רבים אתה. אחרי שהקדיח תבשילו בגבול מצרים, יש סבורים כי ימיו בשלטון ספורים ואם יסולק — ספק אם ייעשה הדבר בכפפות־משי. ◇◇

[redacted]

(א) שחרית מוסיקלית: רוסי־
: סונטה לכלי קשת מס' 4.
מאנ: סרטה לאורגן. שר־
רס: סימפוניה מס' 5. ר־
אן: קונצ'רטו מס' 5 לכינור
זמורת רימסקי־קורסקוב:
רשיה בסר־בסול מג'ור.
ול: אמא אוזה. שלמן:
יעה לשני חלילים וחלילת
מבלו. בטהובן: 8 וריאציות
רשא של זיסמאייר
) תגינת קיץ

עוזי אורנן
*
„גלגל חוזר"
(ט) 21.30

ערקים כן העימות משחזרים
במרשדר פרוס' עוד אורנן,
נציג העבודה, ומולו אברהם
ליס ומרדכי צאנין — נציגי
הימין. מנחה: חנה זמר

22.30 „אהבה נוסח אמריקה"
23.40 פסקול של יום / חדשות

שידורי רדיו

07.00 (א) שחרית מוסיקלית: ראמו:
מחולות מתוך האופרה מורי־
אסטרה. ויואלדי: קונצ'רטו ל־

22.10 קיצ' אל
23.00 עלי כותרת
23.50 פסקול של יום / חדשות

שידורי רדיו

07.07 (א) שחרית מוסיקלית: באך:
סונטה מס' 6 לכנור ופסנתר
היידן: סימפוניה מס' 22 „ה־
פילוסוף" מוצארט: קונצ'רטו
מס' 14 לפסנתר ותזמורת
בראהמס: סונטה מס' 1 לצ'לו
ופסנתר צ'ייקובסקי: סימפוניה
מס' 4

צלילה
רוזן
*
בידור
„אולפן קיץ"
(ט) 21.30

קריין, קירשן וג'קי
19.00 אבא תמיד צודק
19.30 חדשות (ע)
20.00 „האחים" — ריילי מראשם ב־
קשירות קשר נגד חברת התו־
בלה. אדוארד מאמין בחפותו
וזאת למרות עברו
21.00 מבט לחדשות
21.30 מוקד
22.00 מועדון הסרט — „אנדריקלוס
והאריה", עיבוד קולנועי ל־
מהזותו של ברנרד שאו. זהו
סיפורו של עבד רומאי־נוצרי,
שחייו ניצלים בזכות הכרת
התודה של אריה שבו טיפל
באחד הימים. בתפקידים ה־
ראשיים: ג'ין סימונס, ריק־
סור מייצ'ר טרוברס ניוטון
23.35 פסקול של יום / חדשות

שידורי רדיו

07.07 (א) שחרית מוסיקלית: ל.
מוצרט: סרנדה בראהמס: רס־
מודיות היידן: סימפוניה בסול
מינור בטהובן: סונטה מס'
10 לכנור ולפסנתר מוצארט:
מוטט דבוז'אק: המרשיה ל־
פסנתר וכלי קשת קולי: „לה
סוליטי" רוסיני: לה דנצה
באך: מוטט
09.05 (ע) תגינת קיץ
11.05 (א) „סיפורדיר" — „מעשה ב־
סוסים"
12.05 (א) „אמנים שהקלטנו"
13.00 (א) קלאסיקל

זאב
*
„מגיות"
(ט) 18.32

קמצן. במשך שהותם בבית
הם מתודעים לרוחו של קפטן
ברג ועוברות עליהם תוויות
משעשעות בחברת רוח סימ־
פטית זו. שם הפרק: „בגרת
מיור והרוחה"
19.00 יש לי שאלה — סדרה העו־
נה על שאלות הצופים והעם
בעניני כלכלה, רשואה וטפרות
19.30 חדשות
20.00 משחק השבוע
20.50 לקראת שידור
21.00 מבט לחדשות
21.30 „כל התחלות" — „בגליל
בכפר יובל". כפר יובל חשו־
כן באמצע הגליל לא הרחק
ממטולה היה עד לקיץ 1975
אחד מאותם מושבי עולים
שמעטים שמעו עליהם. ב־15
ביוני 1975 עלה שמו של ה־
כפר לכותרות כאשר הותקף
בידי מחבלים ו־3 מתושבי
נהרגו — יעקב מרדכי, אשתו
שמחה ואחיה ממו. ליעקב
מרדכי שנודע בכינוי „קצ'נ־
גה", ותענק לאחר מותו את
המופת של גבורתו בקרב עם
המחבלים. הסרט התיעודי „ב־
גליל בכפר יובל" מתאר את
חייהם בכפר, את אנשי ה־
מקום ואת בני משפחת מר־
דכי שנפגעה באסון
22.00 „עני ועשיר" — חלק ב'
22.50 עלי כותרת
23.45 פסקול של יום / חדשות

שידורי רדיו

07.07 (א) „שחרית מוסיקלית" דאי־
לגד: פבאן ללאוטה: מיכאל

דוביק
תמרי
*
„ראיון"
(א) 21.05

חיק 974-ב

תאריך 29.7.77

העתון הארץ

למרות מאמצי התיווך הערביים

טריפולי תוקפת את סאדאת * נמשך גיוס מתנדבים

שרת־סעד מצרית לשעבר בראש המפגינים נגד סאדאת — בלוב

מאת סופר „הארץ" לענייני ערביים

למרות מאמצי התיווך הערביים להביא להסכם פיוס בין קהיר ל־טריפולי, הוסיפו אמש אמצעי ה־תקשורת הלוביים לתקוף בחרי־פות את הנשיא סאדאת, בציינם, כי „לוב לא תשקוט עד אשר יגיע סופו של סאדאת, כסופם של יתר הסוכנים־הבוגדניים".

רדיו טריפולי מסר, כי מתנדבים רבים באים למרכזי הגיוס בלוב ו־מחוצה לה כדי ליטול חלק במאבק נגד „התוקפנות הסאדאתית". הרדיו מסר עוד, כי סטודנטים מצריים ב־אוניברסיטת עין־שמס ואירגונים פלשתיניים השייכים לאש"ף, שיגרו אתמול מיברקי־תמיכה לנשיא קדא־פי.

שר־החוץ של כוויית מסר אתמול שקהיר וטריפולי הסכימו מבחינה עקרונית לסיים את הסיכסוך הצבאי ביניהם וכי בקרוב תיערך פגישה ב־דרג גבוה, בכוויית או באלג'יריה, בין פקידים מצריים ולובים. לידיעה זו לא בא אישור רשמי מקהיר או טריפולי.

קדאפי קיבל אתמול את שר־החוץ הסורי חדאם, שמסר לו איגרת מה־נשיא אסאד. קודם לכן מסר חדאם איגרת דומה לסאדאת.

מקור פלשתיני רשמי בקהיר מסר, כי בהסכם שהושג בין לוב למצרים כלולה הפסקת מלחמת התעמולה בי־ניהן, החל מיום ב' הבא. כן הוחלט לקיים ישיבות של ועדות צבאיות משותפות.

בד בבד עם הידיעות על הסכם, הוקיע היום שר־החוץ הלובי, עבד אלסאלם טורייקי, את מצרים על ש־תקפה את ארצו, באומרו, כי מוטב שקהיר תפתור את בעיותיה הכלכ־ליות והחברתיות מאשר תתקוף מדי־נה ערבית שכנה.

הוא הוסיף, כי חיילים מצריים שבויים אמרו שהוכרחו לתקוף את לוב והם מצטערים על כך.

סוכנות הידיעות המצרית מסרה ה־יום, כי ד"ר נקמאס אבו־זייד, ש־היתה שרת־הסעד בממשלת נאצר, עמדה בראש הפגנה אנטי־מצרית ל־עבר שגרירות מצרית בטריפולי. ל־טענת סוכנות הידיעות המצרית אור־גנה ההפגנה ע"י שירות הביון הלו־בי, וכי ד"ר אבו־זייד גוייסה ע"י קדאפי כדי לפעול נגד ארצה.

סירבו לפרסם הודעת שגרירות לוב

סופר „הארץ" בסקנדינוויה מוסר: עיתוני דנמרק סירבו אתמול לפרסם הודעה של שגרירות לוב בה נקראו „כל המעוניינים" להירשם כמתנד־בים בתשלום לצבא לוב. עורכי העי־תונים קיבלו הודעה משר־המשפטים, כי פירסום מודעה כזו נוגד את חו־קת דנמרק.

„דאגנס־ניהטאר" בשטוקהולם, ש־פירסם אתמול מודעה דומה, הביע היום צער על הפירסום. גם נתתאם לחוקת שוודיה היה הפירסום עבירה. בנוסח השוודי הוזמנו רק ערבים ל־התנדב.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974-ב
תאריך 28.7.77
העתון מעריב

לוב פתחה בגיוס מתנדבים במקום המצרים שבשירותה

בקפריסין נפתח משרד גיוס, בשוודיה פורסמו מודעות הקוראות להירשם * בדנמרק נאסר פרסומה של מודעה שקראה לצעירים להתגייס להגנת לוב

מאת רחל פרימור
ואסתר אדלשטין,
סופרות „מעריב" בלונדון
ובקופנהגן

לוב החלה במסע לגיוס מתנדבים ערביים לצבאה ו־לעבודה בתפקידים אזר־חיים, במקום העובדים המצ־ריים האחוזים בתפקידי־מפתח בלוב. בלונדון נודע, כי השגרירות הלובית בקפ־ריסין פתחה משרד־גיוס.

דובר לובי טען, כי אלפי ערבים מכל העולם הביעו רצונם לתרום למען לוב.

מודעה בשפות הערבית וה־שוודית פורסמה אתמול בי־עתון הבוקר הגדול ביותר של שוודיה, „דאגנס ניהטר". ב־מודעה נאמר, כי שגרירות לוב פתחה בהרשמת מתנדבים. דו־בר שגרירות לוב בלונדון אמר כי ממשלתו רצה לגייס ער־בים, כדי להחליף את העובדים המצריים אשר יציאתם את ה־ארץ, בעקבות הקרבות שפרצו בין לוב למצרים, גרמה מחסור בכוח אדם בתעשיה ובשירו־תים. הוא הכחיש כל כוונה לגייס חיילים. בלוב עובדים 200 עד 250 אלף מצרים ו־ממשלת טריפולי איימה לגר־שם.

משרד המשפטים הדני קבע אתמול, שמודעה שרצתה שג־רירות לוב לפרסם באחד מ־עתונות הגדולים של דנמארק אינה חוקית ואסר לפרסמה. במודעה עמדה לוב לפנות ל־צעירים בדנמרק שיתנדבו ל־הגנת לוב. עורך העתון הדני פנה לשר המשפטים, שחיווה דעתו כי המודעה מנוגדת ל־סעיף בחוק, האוסר על מדי־נות זרות לגייס חיילים בדנ־מרק.

ארגון המוילים של העתונים בדנמרק שלח הודעה לכל חב־ריו שיתנו דעתם על ההחלטה של משרד המשפטים.

תיק 974 - ש

תאריך 26.7.77 - ידיעות אחרונות

מוסקבה: ישראל סיכס
לוב: שבוי גילה שסא

השבוי – טייס בדרגת קולונל – שידר ברדיו טר

לישראל הוחזר אמש כדורגלן מכבי יפו, משה המשחק בין קבוצתו לבין וויבודונה היוגוסלא ה„אינטרטוטו" — לאחר שסירב להישמע לה מאסריו נראה חברו לקבוצה, הרצל בלולו, ששב הסיפור עמ' 38.

בתצלום מימין: הקולונל (אלוף־משנה) המצרי, עבדול חאמיד ריפאת, מ האחרונים עם לוב — זוכה לטיפול על־ידי צוות־רפואי לובי בטריפולי. באנגלית: „התעשיה הצבאית הישראלית", שהיה לדבריהם ברשותם ש הלובים מעידה על „שיתוף פעולה בין הציונים לבין המצרים נגד לוב".

שגריר ערב
ביחס לכינו

ועדו עם וואנס לקראת צא

— טלג'. מאת **נסים קויתי**, כתבנו בוושינגטון

שר־החוץ האמריקני סיירוס וואנס ייצא ביום ריב בערב למסע נוסף במזרח־התיכון, כדי תגובותיהם של המנהיגים הערביים לתכנית המדינה הישראלית החדשה, וכדי להעביר ה שהשיגה.

לוב בסיני. כדי שיחידות מצריות יוכלו לצאת למל־חמה בגבול הלובי — נאמר בשידור רדיו טריפולי מ אמש. „שוב אין ספק, כי יש שיתוף־פעולה מצרי־ישראלי נגד לוב, וזו קנו־ניה בוגדנית ומכוערת ב־יותר". נאמר בשידור מ־טריפולי.

„מאדאת — מרגל"

סוכנות הידיעות הלובית מסרה גם, שהטייס המצרי אשר מטוסו הופל בעת ת־קיפה על בסיס לוב שים את אנוואר סד שיתוף־פעולה עם רדיו טריפולי השמ אה מאת טייס זה, (אלוף־משנה) עב חמיד ריפאת. אל חיל האוויר המצרי. ובה נאמר, בין השאר: „אנוואר סאדאת הוא סוכן ישראלי ומרגל של וושינגטון, והוא גוזר את גורל טייסי לגר הנום, משום שהוא מאלץ אותם לתקוף מדינה ערבית שכנה". ריפאת „הודה", כי יצא למשימת התקיפה ח־עזה ואש התותחים הכבדה שלהם תשרוף את כל מטו־סיכם חיש מהר. כפי ש־שרפה את המטוס שלי".

המפקד־ראש

בינתיים נודע, כי הפ־סקת האש בין מצרים ו־לוב נכנסה לתוקפה כ־

— טלג' מאת כתבי „סינגשל טיימס" ו„דיילי אכספרס" בקהיר, מיוחד ל„ידיעות אחרונות" —

מוסקבה הגיבה פומ־בית באורח רשמי על מלחמת ה־מדבר בין מצרים ללוב.

רדיו מוסקבה הבריז אמש, כי היתה זו ישראל אשר פיבסמה בין שתי המדינות הערביות. ישראל היא ה־אחראית — יחד עם גורי־מים אימפריאליסטיים כ־מערב וגם סעודיה — לי־שסיכות־הדמים „בין האי־חים הערביים" ממצרים ו־מלוב.

אלא שלוב לא היתה מוו־כנה להיגרר אחר הפרובו־קציות הישראלית — אר־מרת מוסקבה — ומצרים היא אשר יזמה את המל־חמה נגד „האחות הלובית". על כן פונה בריה"מ, באמ־צעות תחנת השידור שלה, למצרים, שתחדל מהתקפו־תיה על לוב.

קריאה למצרים

„העם הסובייטי כולו מר־נה בקריאה למצרים להפ־סיק מיד את הפעולות ה־צבאיות שלה בגבול עם ליב", נאמר בהודעת ש־שודרה. עוד נאמר בהודעת מוסקבה: „העם הסובייטי מודאג מאד מהפעילות ה־צבאית המסוכנת הזאת, כי תוצאה מהפעילות האלו, ש־בהן נטלו חלק כוחות מ־שוריינים, גרמו נזקים משמעותיים והיו אבידות בקרב האוכלוסיה האזרחית בלוב".

וגרוע מכל, כדברי מוס־קבה, „הפעילות הרצחנית הזאת בין אחים מנחיתה מהלומה כבדה לדרכם ה־צודקת של העמים הער־ביים, הנלחמים לחיסול תו־צאות התוקפנות הישרא־לית... פעולות המלחמה התלקחו בשעה שאדמות ה־ערבים כבושות עדיין בידי ישראל. והוגיה השליטים של ישראל מכריזים קבל עולם על תכניות הכיבוש שלהם".

„ת"א אחראית"

„ידע העולם, כי תל־אביב נקטה בעמדה פרו־בוקטיבית ונושאת באחר־יות למלחמת האחים בין לוב ומצרים", נאמר בשי־דור הסובייטי. קריין רדיו מוסקבה הזכיר לשומעיו, כי „הישראלים עצמם נתנו פירסום לעובדה, כי מס־שלתם מסרה למצרים, ב־צינורות הדיפלומטיים, כי אין בדעתה לנצל את ה־התנגשות בגבול המצרי־לובי לשם הפרת הסכם ה־הפרדה בסיני, ובכך ניתן אות ירוק להעברת כוחות מצריים מחזית הערבית האמיתית לגבול עם לוב".

IB INFORMATION BRIEF
Israel ministry of foreign affairs • information division • jerusalem

299/26.6.1977.

GADDAFI WOULD REPLACE THE UN

For some time now, the Arab-Moslem-Communist alliance has reigned supreme in the General Assembly and in the Specialized Agencies of the United Nations, forcing the adoption of virtually any resolution it wished by means of its automatic majority in these bodies. In the Security Council, however, where the five permanent members each have veto power, the situation is somewhat more balanced.

Arab governments have long been irked by their inability to dominate the Security Council, the only UN body whose decisions are binding on member-states. Colonel Muammar Gaddafi, ruler of oil-rich Libya, has apparently decided to do something about this "intolerable" situation. In his inaugural address to a conference of foreign ministers of Moslem bloc countries which convened in Tripoli on 17 May 1977, Gaddafi issued his challenge:

> *"Colonel Muammar Gaddafi today called for the five big powers to be deprived of their right of veto in the UN Security Council... If they were not stripped of this power, he suggested, the smaller nations should set up a world organization of their own."*
>
> *Reuters*, Tripoli, 17 May 1977.

It would seem that petrodollars can buy practically anything these days.

סקירת עיתונות
23.6.77

974-ב

לוב - בינערבי

ההצעה לכינוס ועידת פסגה

1. ב-15.6 קבל מזכ"ל הליגה ריאד אגרת רשמית ממשלת לוב בה הביעה לוב הסכמתה לכינוס ועידת פסגה ערבית כהצעת תימן. באגרת הוצע לכנס ב-16.7-18.7 ועידת שרי חוץ ערביים וב-20.7-23.7 פסגה ערבית. הוצע כי שתי הועידות תכונסנה בטריפולי וכי סדר היום יכלול חמש נקודות מרכזיות: ענין פלסטין; האדמות הכבושות מ-1967; ענין הסהארה; עריכת הסכם להקמת שוק ערבי משותף; קביעת מועד מחזורי לועידות הפסגה הערביות.

2. האגרת הלובית שוגרה לאחר שכבר ב-12.6 קרא קדאפי לכנס בטריפולי ועידה ערבית שתדון בחמישה הנושאים הנ"ל.

3. ב-15.6 פתח שה"ח הלובי תריכי סיור במדינות ערב. תריכי ביקר עד כה בסוריה (15.6), ירדן (16.6), לבנון (17.6), כווית (18.6), עיראק (19.6) סעודיה (20.6) מאע"ם (20.6), בחריין וקטר (21.6). הוא נועד עם שליטי הארצות בהן ביקר (להוציא עיראק בה נועד עם מ"מ שה"ח) ומסר להם אגרת קדאפי "הקשורה לקריאה לכינוס פסגה ערבית".

4. לפי סי"ק (21.6) מסר שה"ח הלובי כי כל המדינות בהן ביקר הסכימו להשתתף בועידת הפסגה הערבית האמורה להתכנס בטריפולי. הידיעה מנתה את סעודיה, כווית, סוריה, ירדן, לבנון ואש"ף בקטגוריה הנ"ל.

5. ב-21.6 נמסר כי שה"ח של מאע"ם תודיע כי ארצו מסכימה לכינוס פסגה ערבית "לפי קריאת שה"ח הלובי". שאר השליטים עמם נפגש תריכי לא הגיבו עד כה ליוזמה הלובית באורח ברור ומחייב. במסגרת זו נמסרו התבטאויותיהם של דוברים ירדניים ופלסטינים בלבד.

נמסר כי חוסין אמר לתריכי שארצו תומכת בכל פסגה ערבית לטובת האומות הערביות (רויטר 16.6). "מקור ירדני מוסמך" אמר שירדן נכונה להשתתף בכל כינוס ערבי שיוחלט עליו בין כל מדינות ערב אולם לדעתה "יש להכין את כינוס הועידה ע"י כינוס שרי החוץ הערביים כדי שניתן יהיה להגיע בפסגה לתוצאות חיוביות" (סימז"ת 16.6).

קדומי הגיב אף הוא בצורה כוללנית למדי כשקבע, לאחר פגישת תריכי - ערפאת, כי "אין ספק שהחלטות רבאט קובעות כי יש לערוך ועידת פסגה ערבית בצורה מחזורית מדי שנה". וכי "המפגשים הערביים... מקרבים את העמדות הערביות ביחס לכל הנושאים והבעיות הקשורים באומה הערבית". (שידור המחבלים מלבנון, 18.6).

6. לעומת זאת נמסר ב-21.6 כי מזכירות הליגה קבלה תזכירה של רד"ת המסכימה "לכנס את ועידת הפסגה הערבית שהציעה תימן".

7. תצויין תגובת דובר רשמי במזה"ח המצרי "על ההצעה שפורסמה לאחרונה לערוך ועידת פסגה ערבית". הדובר קבע כי מצרים מחייבת "באופן כללי" עריכת ועידות פסגה בתנאי שתהא להן הכנה מספקת. אך "מצד שני מקום הכינוס צריך להיות מוסכם ומקובל על הכל (כך) שיקל על הכינוס ולא יהרוג את הרעיון או את כינוס הועידה. כידוע ראשי מדינות ערב מקיימים בינם לבין עצמם מגע ישיר ומתמשך בכל הנוגע לאומה הערבית. ככל הנראה אין דבר חדש או ענין דוחק שדרושה לשם דיון בו עריכת ועידה נרחבת באופן דחוף" (צות אלערב 19.6).

סודאן - בריה"מ

נמשכת המתיחות בין שתי המדינות.

1. ב-14.6 הכריזה מוסקבה על חמישה מעובדי השגרירות הסודאנית כעל "אישים בלתי רצויים" ודרשה מהם לצאת את בריהמ תוך שבוע.

2. בתגובה על הצעד הסובייטי צותה ממשלת סודאן (19.6) על סגירת מרכז התרבות הסובייטי בח'רטום, גם כן בתוך שבוע. מקור במשה"ח הסודאני קבע כי ההחלטה ננקטה לאחר שסודאן "שוכנעה" כי בריה"מ איננה מאמינה בקידום היחסים התרבותיים עם סודאן מאחר והחליטה לגרש את נספח התרבות הסודאני נוסף לארבעה דיפלומטים אחרים.

לוב

מדברי קדאפי בטקס לרגל יום השנה לפינוי האמריקנים מלוב (על פי סי"ע 12.6).
העמים של סיני, הגולן והגדמ"ע ישחררו אותם מידי האויב. ועידת ג'נבה היא השפלה לערבים ואלוצם לשאת ולתת ישירות עם האויב ללא בטחונות. הערבים אינם טרוריסטים, כי אם הפולשים הם טרוריסטים. אדמתם נכבשה ב-1948ו-1967. קדאפי לעג לגזענות הציונית ולארה"ב המתארות את מאבק הערבים כטירור וכן לנסיון להעלות נושא זה באו"ם. אנו עצמנו נאיץ באו"ם לשים קץ לטרור החדש המתבטא באיום של המדינות האימפריאליסטיות על עמינו. הפלישה הציונית היא הביטוי לטרור הבינלאומי. ההסטוריה חוזרת והטרור חוזר על עצמו. חיל הים האמריקני משנת 1805 הוא אותו חיל ים משנת 1977. הקנוניות לא נשתנו.
(להלן ציטוט כותרות עתונים לפי סי"ל):

- קדאפי מציע שיוסכם על כינוס פסגה ערבית שנתית.
- כוחותינו הצבאיים, הכלכליים והמדיניים נתונים לשרות המערכה הלאומית. אנו מוכנים להעמיד למטרה זאתאת כל הפוטנציאל שלנו יחד עם מצרים, סוריה והעם הפלסטיני.
- ארה"ב אינה נותנת לערבים מאום, פרט לכך שהיא מאלצת אותם ללכת לג'נבה ללא הבטחות כלשהן, וגורמת להם לפגוע זה בזה.
- יחסה של בריה"מ לא היה כיחסה של ארה"ב, כי אם התחייבה לסייע לנו ולחזק את כושרנו הצבאי.

עמדתה תומכת במאבקנו נגד הניאוקולוניאליזם שמנהלת נגדנו ארה"ב.

מריבת מצרים-לוב

סביב ביטול היוזמה לשיפור היחסים בין שתי המדינות.

1. הגרסה הלובית - מדברי קדאפי בטקס לרגל יום השנה לפינוי האמריקנים מלוב (על פי סי"ע, 12.6).
מצרים הציעה שממדוח סאלם ייפגש עם אלעבידי ראש הועדה העממית העליונה ליישוב המחלוקות בין שתי המדינות, אולם הזמן אינו מתאים כעת שכן בפנינו עשייה לאומית ולא בילטרלית, ועוד פצעינו טרם הגלידו.

2. הגרסה המצרית - גרסה רשמית כפי שנמסרה על ידי רדיו קהיר (13.6).
מקור מוסמך מסר שב-30 מאי 1977 הגיע מטריפולי לקהיר בשיר אלראבטי, יו"ר מועצת האומה הפדראלית וביקש להפגש עם הנשיא, הפגישה התקיימה ונמסר לנשיא שהוא נפגש לפני בואו לקהיר עם קדאפי, שביקש ממנו להציע לאחראים במצרים כי יו"ר הועדה העממית הכללית, עבד אלעאטי אלעבידי יבוא לדון בעניינים הדו-צדדיים התלויים ועומדים בין מצרים ולוב ולקדם את הפרוייקטים הפדראליים.

במסגרת הקו הערבי של מצרים הסכים הנשיא לבואו של אלעבידי ולפגישתו עם ממדוח סאלם במסגרת הדיון בשני הנושאים האלה.

סי"ל מסרה ב-12 יוני 1977 שקדאפי הדגיש, שכל זאת אינו אלא הצעה מצד יו"ר מועצת האומה הפדראלית שכהונת רה"מ מצרים אין לה כהונה מקבילה בלוב, שהפגישה היא ענין שהוא קדאפי לא הכריע לגביו ושהוא צעד פזיז. המקור המוסמך הגיב באומרו, שעמדת מצרים ביחס לפגישה היא כדלקמן:

הבקשה לערוך את הפגישה כפי שהוצע על ידי יו"ר מועצת האומה, באה מלוב, אחר כך לוב חזרה בה, מצרים לא בקשה אותה ואין בסגנון ההצעה כל חדש עבורה.

עמדת מצרים במסגרת עמדתה בעולם הערבי ובגבולות אחריותה ההסטורית, גורסת אי-דחיה של יד מושטת ושמירה על כל מידה שהיא של יחסים עם אחות ערבית, מעל כל העמדות והצעדים, כאשר קנה המידה הוא מה שיסייע או ישרת את הענין הגורלי.

מצרים בנוקטה עמדה כלפי הצעד של אלראבטי, סברה שהוא מדבר מעמדת אחריות הנובעת מכהונתו, מה גם שבא לקהיר מלוב ולאחר פגישה עם קדאפי והנושאים שנתבקש דיון בהם הם מן הנושאים השוטפים.

קביעת הדרג המקביל לרה"מ מצרים בפגישה שהוצע על ידי הצד הלובי אינה בעית מצרים, ראשות הדרג המבצע היא קבועה בכל המדינות.

באחריות למה שציינה הסוכנות הלובית לאמור: שקדאפי לא הכריע ביחס לפגישה ושהיא צעד פזיז מוטלת על מי שהעלה אותהוהחליט עליה, משום שמצרים לא ביקשה מצידה את הפגישה היא מרכזת כעת את כל מאמציה סביב פתרון הענין הגורלי של הערבים במאמצים ערביים ובינלאומיים אינטנסיביים.

סקירת עמדת
9.6.77

974 - ש

לוב

1. בנאום שנשא קדאפי ב-3,6, עשה ככל יכולתו להוריד את המתח בין לוב לבין שתי שכנותיה, מצרים ותוניסיה. קדאפי אמר כי "מאות אלפי חיילים מצריים מוסיפים להיות מרוכזים אך אנו מסרבים לעמוד מול צבא ערבי שכן צבאות מצרים ולוב יילחמו נגד אויב משותף". על תוניסיה אמר קדאפי כי "לוב אינה מנפנפת בכוחותיה מול תוניסיה". קדאפי בטל אפשרות של מלחמה בין לוב לבין מדינה ערבית אחרת, או מלחמת גבולות, אך צפה אפשרות של מלחמה שבה ישתתף צבא לוב לצד צבא ערבי אחר כנגד אויב משותף (מבחוץ). עם זאת לא נמנע קדאפי מלנצל דברי סאדאת על עצמו בנאומו ב-15,5 על הזעזוע הנפשי שלקה בו בעבר, וכן הטיל - בניסוח מתון - על תוניסיה את האשמה לסכסוך על המדף היבשתי.

2. יו"ר מועצת האומה של הפדרציה המשולשת, בשיר אלראבטי, בקר במצרים בימים הראשונים של חודש יוני. בין השאר נפגש עם סאדאת ומסר לו (4.6) שדר מקדאפי על נכונות לוב לחסל את חלוקי הדעות בין שתי המדינות. בעקבות פגישה זו הפסיקו שתי המדינות את ההתקפות התעמולתיות ההדדיות בכלי התקשורת החל מ-5,6. ראבטי גם מסר כי הוסכם על פגישה בין ממדוח סאלם לבין המקביל לו בלוב (שתוארו עתה יו"ר הועדה העממית הכללית). הפגישה תתקיים בקהיר ומועדה טרם נקבע סופית. בינתיים נמסר כי משלחת של ההתאחדות הכללית של איגודי הפועלים המצריים יצאה ב-7,6 לביקור בן מספר ימים בלוב.

3. עם החרפת המתיחות בין לוב לתוניסיה, לאחר שהראשונה הפעילה מחפר אמריקני באזור המריבה, חזר מזכיר הליגה ופנה (3,6) לשתי המדינות בהצעת תיווך. נאומו של קדאפי ב-3.6 זכתה להד חיובי בתוניסיה, וב-5,6 הודיעו שתי המדינות למזכ"ל הליגה על הסכמתן לתיווכו. נקבע שהתיווך יתקיים בתוניסיה, ובדרג של שרי חוץ, ואכן ב-7.6 הגיעו מזכ"ל הליגה מחמוד ריאד ושה"ח הלובי תריכי לתוניסיה. תריכי אמר בהגיעו כי לא יהיה קושי למצוא פתרון לסכסוך בין שתי המדינות.

6. מנהיגי המחבלים בראשות ערפאת המשיכו במגעים הן במסגרת פנימית והן בפגישות עם נציגי מדינות ערב, כדי לתאם עמדתם בנושא זה. לדברי רדיו מונטה קרלו (7.6) המצטט את העתון הפרו-נוצרי LE REVEIL ערפאת עדיין לא הביע את תמיכתו בהסכם האמור. נמסר שערפאת מתכוון ככל הנראה להתייעץ תחילה עם המלך חוסאין ועם סאדאת, וכן לקרוא לכינוס הועד הפועל של אש"ף כדי שיביעו דעתם בנושא.

7. גם שגריר כדורית (החבר בועדה המרוכבת) המשיך במגעים עם הצדדים השונים וב-2 נפגש עם ערפאת והאני אלחסן. לפי רדיו ביירות (3.6) הוא הדגיש שיש לבצע את הסכם קהיר ולפתור את בעית הגנת המחנות בתיאום עם סוריה ובערבות ערבית. עוד נמסר שהוא הדגיש שהמחבלים אולי יפסידו לטווח קצר עם הוצאת הנשק הכבד מהמחנות, אך הם ירווחו משה"פ עם סוריה שהגנתה על המחנות עשויה להיות אפקטיבית יותר.

<u>הדרום</u>

8. בשבוע החולף ארעו חלופי אש ספורדיים בעיקר בגיזרה המזרחית של דרום לבנון בין הנוצרים לבין כוחות מחבלים-שמאל.
ב-6.6 פרצו התנגשויות מלוות בחלופי אש ממקלעים ותותחים בין מחבלים מ"חזית הסירוב" לבין כוחות של ה"צאעקה" על כביש צידון - צור. נמסר (אי.פי. 6) ש-5 אנשים נהרגו וכ-15 נפצעו במהלך ההתנגשויות.

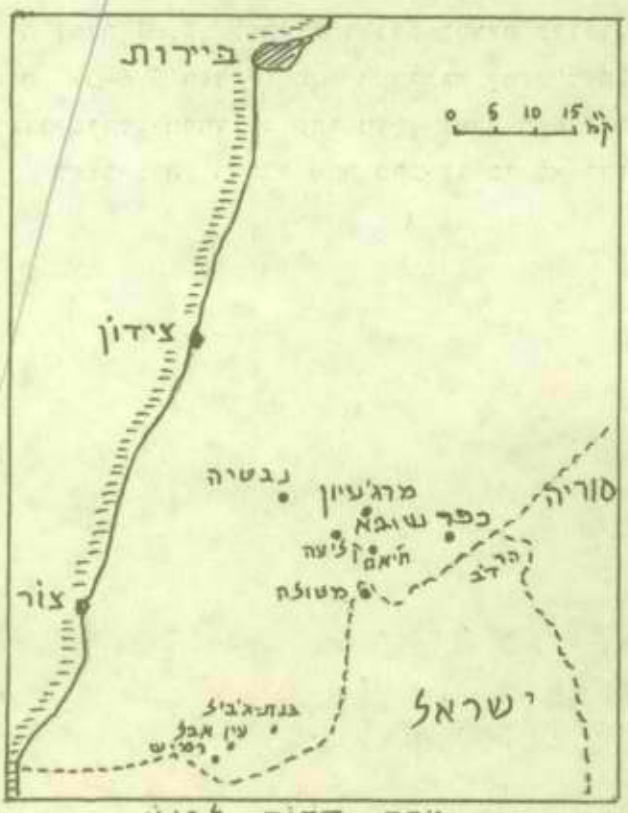

מפת דרום לבנון

לוב

קדאפי: "אין טעם בועידת ג'נבה"

(רויטר 28.5)

קדאפי הצהיר שועידת ג'נבה לא תפתור את משבר המזה"ת שכן על הפלסטינים עצמם לקבוע בענינם. בנאום בפני הועידה הראשונה של ארגון המהנדסים הפלסטינים בטריפולי אמר: "רק לעם הפלסטיני יש הזכות לקבוע בענייננו, וכשהעם הפלסטיני נושא בנשק וצועד לקראת פלסטין על מנת לשחררה מן הכבוש הציוני, אז יתגשם השלום, והעולם אז ידע למי באמת יש המפתח לפתרון".

קדאפי אמר שהמעצמות סבורות לתומן כאילו למדינות ערב היכולת לקבוע בנושא והוסיף: "לכו נא לג'נבה, אך אני בטוח שישובו בידיים ריקות כי אינן מייצגות את בעיתו של עם שנרשל מעל אדמתו".

בהתיחסו לפלסטינים אמר: "הגיע הזמן שינקו הפלסטינים את ביתם ויטהרו אותו מסוטים ..... וסוחרים". הוא קרא למנהיגים הערבים להסיר את ידיהם מן הענין הפלסטיני, ולפלסטינים לא להרשות לשום פוליטיקאי ערבי, כגון הנשיא סאדאת, לשחק עם גורלם.

באשר לעתיד ישראל, אמר קדאפי כי הפתרון הוא בכך שיהודי ישראל ישובו לארצות מוצאם: "על היהודי הצרפתי לשוב לצרפת, היהודי הגרמני ישוב לגרמניה וכדומה. ואם לא, ייחשבו מדינות אלה כרודפות יהודים וככופות עליהם גלות".

סעוד אלפיצל אמר שקארטר מתכוון במולדת לכך שהפלסטינים יחזרו לארצם. כשנשאל אם אין הוא חושש שמדינה פלסטינית תהפוך למדינה קומוניסטית השיב: "מי יכול לערוב שישראל לא תהפוך למדינה קומוניסטית? כולם מודאגים בהקשר לקומוניזם בפלסטינה, אבל למה לא בכל מקום אחר?" סעוד אלפיצל הביע תקוותו שברגע שהפלסטינים יקימו מדינה עצמאית הם יהיו מתונים יותר. אמר שהערבים אינם יכולים להתפשר בשאלת השטחים, אפילו לא בירושלים שהפכה להיות בעיה דתית. הביע תמיכה בחלוקתה המחודשת של ירושלים כפי שהיתה ערב מלחמת ששת הימים: "מצב זה היה כבר פשרה". "קיים סיכוי סביר שתפרוץ מלחמה אם לא יושג במהירות שלום במזה"ת. ללא שלום יתחזקו האלמנטים של חוסר יציבות". השר טען כי בשיחות בוושינגטון לא הועלתה האפשרות של שמוש באמברגו נפט לאלץ את ארה"ב להפעלת לחץ על ישראל להחזרת השטחים. "לא היה צורך בשום הבטחות בענין זה, ולא ניתנו כל הבטחות".

3. דברי שר הנפט ימאני

בראיון לעתון האמריקני "וושינגטון סטאר" (28.5) הזהיר שר הנפט ימאני מפני שואה אם לא יושג הסדר שלום לבעית המזה"ת ב-77'. בפרט הזהיר מפני הסכנה שארה"ב עלולה לאבד את מעמדה כידידה במזה"ת ומכך שבריה"מ תשוב לאיזור פעם נוספת. ימאני הדגיש כי אם הצדדים לא יגיעו לידי שלום, כי אז תהיה המלחמה דבר בלתי נמנע. כאשר נשאל על האפשרות של שימוש בנפט כנשק במקרה של אי כינוס ועידת ג'נבה אמר ימאני שהשואה לא תהיה כתוצאה משימוש בנפט כנשק, אלא מדברים נוספים רבים. ימאני התייחס לשימוש בנשק הנפט ב-73' ואמר כי הנשק היה אמצעי שקט כדי להסביר לאמריקנים שהם זקוקים לעולם הערבי ושיש להם בו אינטרסים. ימאני הדגיש כי הערבים לא חשבו מעולם להזיק לארה"ב או להכשיל הבנין הכלכלי בה.

4. פרשנות של רדיו ריאד (26.5)

א. הנשיא קארטר מתקרב לעמדה הערבית בנושא הסכסוך במזה"ת עקב צרכיה הגוברים של ארה"ב לאנרגיה. "אין כל ספק שארה"ב זקוקה לסעודיה יותר מאשר היא זקוקה לישראל. סעודיה יכולה לפעול למניעת כל משבר בעתיד סביב ארה"ב. ישראל מאידך קיימת על הדם והיזע של האזרחים האמריקנים".

ב. הצהרותיו הפומביות של קארטר במהלך השיחות ואחריהן נועדו להסביר לדעת הקהל האמריקני עד כמה זקוקה ארה"ב לסעודיה יותר מאשר לישראל. "הנשיא קארטר היה מעונין להביא לכך שדעת הקהל בארה"ב שהולכה עד כה שולל ע"י הלובי הציוני, תכיר עד כמה גדול הפער בין צרכיה של ארה"ב לש"פ עם סעודיה לבין צרכיה לש"פ עם ישראל, הצהרות קארטר מראות גם כי הנשיא האמריקני משוכנע עתה יותר שהסדר שלום במזה"ת צריך להתבסס על הצדק.

ג. יש צורך בהכרה אובייקטיבית וריאליסטית מצד העם האמריקני וממשלו לגבי העניין הפלסטיני בהיותו לב הבעיה במזה"ת. הכרה זו תעניק דחיפה רצינית להסדר צודק וכולל במזה"ת.

קבלה

2. לפי סוכנות ידיעות האנטוליה (תורכית)

From the communiqué issued at the end of the Islamic Foreign Ministers Conference:

Islamic Foreign Ministers today called on all Moslem countries to join the Arab boycott of Israel and announced their decision to set up a permanent body to settle disputes between Islamic States. According to a communiqué issued at the end of the Conference, the Ministers will meet next year in Dakar, capital city of Senegal.

The Ministers reiterated last year's call for the expulsion of Israel from the United Nations because of failure to carry out UN Resolutions on the Middle East.

The Conference declared that the Palestine cause was at the core of the Middle East problem and a just and lasting peace could only be achieved by Israel's unconditional withdrawal from occupied territories.

It proclaimed the right of the Palestinians to establish an independent State on their land and the right of the Palestine Liberation Organization (PLO) to take part separately and equally in all international peace efforts.

The Ministers called on Israel to rescind all measures it had taken since 1948 to annex and Judaise Arab land, and urged all States to sever their ties with Israel. They proposed that all Moslem countries issue a special postage stamp for the benefit of Palestine.

סיקורי מיוחדת מתא 30/77

נספח ב'

דברי קדאפי בפתיחת הועידת ה-8 של שרי-החוץ אסלאמיים

לפי MED NEWS, מלטה (21.5.77)

PALESTINE

Colonel Muammar al Qathafi staunchly supported the cause of the Palestinians and declared that "peace and war are in the hands of the Palestinians themselves and no Arab leader can trade on this issue."

Addressing the Eighth Islamic Foreign Ministers Conference he said "the issue of Palestine was not a religious issue or an Arab national question but it was a tragedy, with people of a land expelled and forced to live in tents while their land was being made available to immigrants from all over the world."

Colonel Qathafi said "all divine or civil books, except those compiled by Zionists, are in favour of the right of repatriation of the Palestinians."

The Revolution Leader announced that the Jamehereya has requested a number of world countries "to realise the necessity of stopping emigration to Palestine and to feel the necessity of returning the mercenaries, who came to Palestine after 1948, to their original countries."

Colonel Qathafi said the coming days "will prove that this will be the only solution and the Palestinian people will determine their own way. Palestine must be restored to the Palestinians who can live with Eastern Jews in a democratic State," he added.

He regretted that the Palestinian issue "had become a commodity for trading by some people who claim that they can do whatever they like regarding Palestine and the Palestinians."

He added that the solution "does not lie with any Arab leader who intends to protect his chair by trading on this issue or who lives under the protection of the imperialists."

PHILIPPINES

Colonel Muammar al Qathafi regretted the violation of the Tripoli peace agreement between the Philippine Government and the Moro Liberation Front and expressed "the fear that fighting may be renewed in the Southern Philippines."

"This is what we have been trying to avoid" Colonel Qathafi told the Islamic Foreign Ministers Conference while referring to the issue of the Philippine Muslims and the negotiations between the two sides through the mediation of the Jamehereya.

Colonel Qathafi said "sincere efforts were exerted by all parties but what had taken place recently was a matter of disappointment.

He urged the conference "to make a comparison between the Tripoli agreement and the measures taken to implement it, so as to determine the difference betweeen the agreement and its practical implementation."

"We sincerely hoped that peace would be maintained in the Southern Philippines, but we feel that peaceful efforts did not lead to a solution, as fighting may be renewed and this is what we were trying to avoid", he said.

The problem, he said, "was now left to the Moro Liberation Front and the Philippines Government who are free to solve it."

ERITREA

Colonel Muammar al Qathafi then called on the Islamic Foreign Ministers Conference "to bring the Eritrean and the Ethiopian revolutions together for dialogue."

Addressing the Conference he said it was "the fitting body to bring them together and to get their viewpoints closer, even on a phased basis, as the final solution of the Eritrean problem, after all, remains in the hands of the parties directly concerned."

Colonel Qathafi recalled the support by the Jamehereya to the Eritrean Liberation Front and said "we armed the Front and gave it all the elements of the fighting will."

He said all this was made "for the purpose of ousting the agent, reactionist, feudalist Haile Selassie who was cracking down on the Ethiopian people and endangering the African cause and the cause of the Third World."

He added that the ultimate aim was "to spread the Eritrean Revolution all over Ethiopia to eliminate feudalism and remove the institutions which had the Ethiopian people in their grip and which, in Haile Selassie's era were a base for imperialism, Zionism and espionage."

Colonel Qathafi said that Haile Selassie was of Jewish origin and had established diplomatic relations with the Zionist movement.

For all these reasons, Colonel Qathafi said "we exhorted the Eritreans to revolt against Selassie's tyranny, and the Ethiopian people responded to our call."

Colonel Qathafi added that the call to topple Haile Selassie was made by the Jamehereya "from the heart of Addis Ababa."

All Arabs and Africans, he added, "were astonished to hear this call and were saying that we were calling for something impossible. But you know there is nothing impossible for the masses."

The revolution broke out in Ethiopia and we were "happy because we were responsible, at least from a moral aspect, for instigating it."

VETO

Colonel Qathafi said that the United Nations "must live up to its name and treat all people on an equal footing in the Security Council and all UN Organizations."

He added that "if matters are left to continue as at present, the small countries would have to establish a United Nations in which they are equal."

He was referring to the right of the veto enjoyed by the major powers in the United Nations Security Council which the Jamehereya has proposed should be abolished.

He said the right to veto resolutions concerning all people of the world "is only a farce which calls for a revolt and this should be stressed at all international forums including this conference."

Colonel Qathafi said "we, as well as other international circles, are astonished at this right being confined to a limited number of countries."

CRESCENT

Colonel Qathafi pledged "to contibute the biggest share for establishment of an international Red Crescent to work on the lines of the International Red Cross."

Speaking on the inauguration of the Islamic Foreign Ministers Conference, he also called for a united fund to support humanitarian projects.

"We have to establish an International Red Crescent in order that it may properly perform its duty consistent with the reality of Islam," Colonel Qathafi said.

He asked why there was only a weak Red Crescent while the Red Cross was seen everywhere "performing a marvellous task during natural and other disasters."

Colonel Qathafi urged the rich countries "to contribute to the Red Crescent instead of indulging in luxuries. Stop gambling and fun for one year and give the allocation to the Red Crescent," he said.

FUND

Colonel Qathafi further called for setting up a Jihad (holy war) Fund similar to the Jihad Fund in the Jamehereya and suggested the placing of the proposed fund at the disposal of the Secretary-General of the Islamic Congress to spend on preachers "not to convert Christians to Moslems but to have the religionless people in the world, who are in millions, join a recognised faith."

He said Islam advocates equality and "repudiates exploitation and enslavement of people."

Colonel Qathafi said that the establishment of the Jamehereya "where one determines his destiny freely and has right in land ownership and in everything, is an Islamic purpose."

"Anything contrary to this is tantamount to blasphemy," Colonel Qathafi maintained.

EGYPT

Colonel Qathafi then told the Islamic Conference that the Egyptian Governments's "failure to attend the conference was neither accidental nor due to political disputes between the Jamehereya and Egypt."

"This is an Islamic Conference, and not a Libyan one," he pointed out, "and we are attending all conference held in Cairo, because they are international conferences and not bilateral ones."

Colonel Qathafi referred to the Christian University which the United States decided to establish in Egypt and the approval of the Head of State of Egypt to send the man in charge of Christian Religious Affairs, to the US for this purpose.

Colonel Qathafi said that this "is a dangerous indication as religion has been included in the political game, and we are against this on a purely religious basis."

Colonel Qathafi emphasised that "the free Egyptian people are capable of putting an end to American political and military domination" and that "there will be a day when these objectives will be realised."

Colonel Qathafi expressed regret that some Islamic countries "opted to turn their back on Islam such as Egypt and Sudan, which stayed away from the conference."

He said "if Governments neglected Islam, the Islamic masses should unwaveringly carry on the strife in order to assert their religion like the Moslems of the Jamehereya who have taken the Koran as their permanent and unchangeable constitution."

He said America's domination over Egypt "militarily, politically and economically is also extending to religion, including it in the political game."

He pointed out that "our protest stems from our concern for the Egyptian people because this undesirable development would shatter Egyptian national unity."

הועידה האסלאמית נפתחה בטריפולי, לוב

ב-16.5 נפתחה הועידה האסלאמית בטריפולי. לפי סוכנות הידיעות הלובית, משלחות ממרבית 38 המדינות שנענו להזמנה הגיעו ללוב, אליה הגיע גם נציג הליגה הערבית. עד 16.5 הוזכרו שמות 22 מדינות, אך אין להניח שהועידה הוחרמה ע"י מדינות נוספות לאיראן, מצרים וסודאן.

רק ארבע מדינות ערביות שלחו את שרי החוץ שלהן בראש משלחותיהן: סוריה, תוניסיה, רד"ת ומאע"ם. סעודיה התנצלה על כי שח"ח הסעודי חייב להצטרף לנסיך פהד בביקורו בספרד. מירדן הגיע שר המדינה לעניני חוץ. מבין המדינות הלא-ערביות נמצאים שרי החוץ של תורכיה, פקיסטאן, מלאזיה אינדונזיה ועוד מספר מדינות אפריקניות.
בועידה מופיעים נציגי מעוטים מוסלמים ממספר מדינות כולל דרום-תאילנד.

על סדר היום של הועידה 61 נושאים וביניהם: בעית פלסטין, נושא המזה"ת, קפריסין, הפיליפינים, תמיכה בתנועות שחרור באפריקה הדרומית, אתיופיה, מעוטים מוסלמים בעולם, זכות הוטו באו"ם, פרוז אטומי באפריקה, במזה"ת, בדרום אסיה והאוקינוס ההודי, וועידת משפט הים.

קדאפי, כמארח, פתח את הועידה. נאומו כלל את הנקודות הבאות:

- התקפה על מצרים. קדאפי טוען שהסיבה שמצרים נמנעה מלבוא לועידה אינה פוליטית. הסיבה חמורה יותר. מצרים נמצאת תחת שלטון ארה"ב, הענמדת להקים במצרים אוניברסיטה נוצרית. זהו צעד מסוכן מאד כי זה יובול למלחמת אזרחים במצרים, שם מתיחסים לנוצרים בשיוויון כאל המוסלמים.
- מוסלמים: המעוטים הסובלים בעולם הם דווקא המוסלמים בעוד שהאסלאם אינו עושק מיעוטים אחרים.
- פלסטין: הביע צערו שבעית פלסטין הפכה בידי ערבים מסוימים לסחורה להשגת רווחים אך הפתרון הוא בידי העם הפלסטיני בלבד.
  הפתרון המומלץ: מדינה דמוקרטית שבה חיים גם היהודים המזרחיים. יש להפסיק את ההגירה ולהחזיר את "שכירי החרב" שבאו מאז 1948 לארצותיהם.
- פיליפינים: לא הטיל אשמה על אף צד, אך הביע אכזבתו מן הקורה שם, וחששו מחידוש הקרבות.
- אריתריאה: הסביר שתמך באריתריאים כל עוד היה היילה-סילאסי בשלטון שכן הוא טען לייחוס יהודי. מאז עבר קדאפי לתמוך באתיופיה בה 65% מהאוכלוסיה מוסלמים. ב[illegible] באריתריאה, הטוענים שהם ערבים, המוסלמים אינם מהוים רוב.
- תורכיה: מעשיה בקפריסין ב-1974 לגיטימיים מבחינה בינלאומית.
- מועבי"ט: שלל זכות הוטו מהמעצמות. לדבריו אין לתת זכות וטו לאיש. אם הדבר לא יתוקן יש להקים ארגון או"ם אחר שבו כולם יהיו שווים.

לבנון

התנגשויות בצפון המדינה

1. סוכנויות הידיעות מוסרות על התנגשויות שארעו בין חיילים סוריים לבין נוצרים באיזור כפר בילא כ-20 ק"מ צפונית-מזרחית לטריפולי. נמסר שבמהלך ההתנגשויות הופעל גם נשק כבד. מקורות נוצריים מסרו (רויטר 16) כי במהלך הקרבות נהרגו 27 חיילים סוריים וכי לנוצרים היה הרוג אחד ו-9 פצועים, לעומתם מסר ר' ביירות (15) שלכוחות הסוריים 2 הרוגים בלבד.

2. סוכנות רויטר (16) מוסרת שקיימות גרסאות שונות ביחס לסבות ההתנגשויות. מפקדת כוה"ר הודיעה שהקרבות התחילו לאחר ששני חיילים סוריים נהרגו במארב שהונח ע"י מבריחי טבק. לפי גירסת הנוצרים כוה"ר השתמש בהעלמו של מי שתואר כסוכן סורי, כדי להיכנס לכפר ולהשתלט על עמדות ואיזורים שכוה"ר לא היה בהם קודם. נמסר שמשקיפים בביירות רואים תקרית זו על רקע חילוקי הדעות בין סוריה לנוצרים ביחס לצורתה העתידה של לבנון ושאלת יישום הסכם קהיר.

התייחסות הנוצרים לעתיד לבנון

3. השבוע הופיעו באמצעי התקשורת שוב התבטאויות של אישים נוצריים ביחס לדמותה העתידה של לבנון. סימז"ת (15) המצטטת את העתון הביירותי "ל'אוריאנט לה- ז'ור" מוסרת שכמיל שמעון העלה הצעה לחלק את לבנון לשני חבלים, שיהנו מעצמאות מדינית, מנהלית, שיפוטית, צבאית, תחוקתית ופיננסית; לכל חבל יהיה נשיא, בית נבחרים ובתי משפט מיוחדים; יוקם איזור משותף שיורכב מהמרכז המסחרי של ביירות, ותוקם מועצת אינטרסים משותפת שתתווה יסודות לאחדות כלכלית בין שני החבלים. ב-16 אמר שמעון שהתוכנית שהוצעה היא אחת מארבע תוכניות לנוסחה של לבנון החדשה. "תוכניות אלה נעות בין ביזור מנהלי לבין משטר של שתי מדינות".
בהקשר לכך מוסרת סימז"ת (15) כי ב-13 החליטה החזית הלבנונית לדרוש הקמת אוניברסיטה לבנונית שניה שתכלול את כל הסניפים של הפקולטות שהקים שמעון באיזורי הנוצרים.

4. תגובת הסורים כפי שהיא משתקפת באמצעי התקשורת שוללת הצעות אלה. סוכנות רויטר (13) מצטטת את העתון הפרו סורי "אלשרק", המשקף לעתים קרובות את העמדות הסוריות, הקורא להקמת קשר פדרטיבי בין לבנון וסוריה, אחרת לבנון תעמוד בפני סכנה של דיסאינטגרציה. שה"ח הסורי שהתייחס לנושא זה אמר (סימז"ת 15) כי "הדיבורים" על חלוקת לבנון אינם מציאותיים וכי אין נסיבות אוביקטיביות המצדיקות נקיטת צעד כזה". הויטר (16), מצטטת את העתון הסורי "אלבעת'" שהזהיר מפני מה שהוא כינה "תוכנית לחלוקת לבנון" וציין שלבנון מחולקת תחסר את היסודות הבסיסיים של מדינה כגון יסודות גיאוגרפיים, פוליטיים וכלכליים.

הסכם קהיר

5. השבוע נמשכו המגעים בין הלבנונים, פלסטינים וחברי הועדה המרובעת בנוגע ליישום הסכם קהיר. במסגרת זו מסר שגרירי סעודיה (סי"ע, 14) איגרות ממנהיגי ארצו לנשיא סרכיס, לרוה"מ אלחוץ ולערפאת, שבהם הובעה העמדה הסעודית לגבי יישום הסכם קהיר.

974 - e

17.5.77

and acquitted of receiving a stolen car. Mr. John McDermott (37) of Cheam, who admitted stealing five cars and burgling, was gaoled for five years, and Mr. Maurice Bateman (27), of Birmingham, who pleaded guilty to stealing the five cars, for 18 months.

Customs and police agencies are anxious to stamp out the Sofia connection partly because of its political overtones. They view anything which gives the Palestinian gangs access to large amounts of money and therefore arms as a dangerous de-stabilising element in an already extremely volatile area.

On the drugs side, the operation is given added urgency by the fact that Turkish occupation of half of Cyprus has opened the port of Famagusta to large scale shipping of Lebanese cannabis, the high quality of which carries a premium on the streets of the great European cities.

British Customs investigators have captured 2,000 kilogrammes of Lebanese hashish on the high seas in the last two years all out of Cyprus.

(The Guardian)
June 1977

* * *

GADDAFI WOULD REPLACE THE UN

For some time now the Arab-Moslem-Communist alliance has reigned supreme in the General Assembly and in the Specialized Agencies of the United Nations, forcing the adoption of virtually any resolution it wished by means of its automatic majority in these bodies. In the Security Council, however, where the five permanent members each have veto power, the situation is somewhat more balanced.

Arab governments have long been irked by their inability to dominate the Security Council, the only UN body whose decisions are binding on member states. Colonel Muammar Gaddafi, ruler of oil-rich Libya, has apparently decided to do something about this "intolerable" situation. In his inaugural address to a conference of foreign ministers of Moslem bloc countries which convened in Tripoli on 17 May 1977, Gaddafi issued his challenge:

> "Colonel Maummar Gaddafi today called for the five big powers to be deprived of their right of veto in the UN Security Council... If they were not stripped of this power, he suggested, the smaller nations should set up a world organization of their own."
>
> Reuters, Tripoli, 17 May 1977.

It would seem that petrodollars can buy practically anything these days.

(Information Brief)

* *
*

THE ECONOMY

SCIENCE BASED INDUSTRY LEADS EXPORT DRIVE

Jerusalem - This year's official awards to the firms that did the most for Israel's export drive in 1976, honored a disproportionately large number of manufacturers in "science based" fields. The top prize of them all went to Tadiran Ltd., Israel's largest electronics firm, and other enterprises using - and developing - sophisticated technologies accounted for five of the twelve "Outstanding Exporter" nominations.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - ב

תאריך 17.5.77

העתון ג'רוזלם פוסט

קדאפי: לסלק את העולים

מאת כתבי
סוכנויות הידיעות בטריפולי

„ההגירה היהודית לפלשתין חייבת להיפסק ואת השכירים, שבאו אליה אחרי 1948 יש לסלק", הכריז שליט לוב, הקולונל מועמר קדאפי, לדבריו, לאחר שהפלשתינים יחזרו למולדתם, עליהם לחיות יחד עם יהודי־המזרח במדינה חמוד קראטית מאוחדת. „זה הפתרון היחיד לסכסוך הישראלי־ערבי".

קדאפי חיווה דעתו זו בדיגרת לשרי החוץ של המדינות המוסלמיות. שפתחו אתמול את הכנס המיני שלהם בטריפולי. בכנס משתתפים שרי החוץ של 37 מדינות מוסלמיות ונציג אש"ף. מצרים החליטה להחרים את הכנס. נוכח יחסי המתיחות בינה ובין לוב.

באיגרתו, שתוכנה צוטט על־ידי סוכנות הידיעות הלובית הרשמית, כתב קדאפי, כי הכנס „מחזק את הרגשתם של כל המוסלמים, כי הם כוח עולמי". שרי החוץ המוסלמיים ידונו בין השאר במעמדה של ירושלים, בבעיית הפלשתינית, במצב המוסלמים בפיליפינים, במאבקה של תנועת השיחרור האריטראית ובמצב המוסלמים ברחבי העולם.

לוב

לוב

ישראל מואשמת בהחרמת תרופות ומזון המיועדים לערביי השטחים

1. ב-30 אפריל פרסמה סוכנות הידיעות הלובית את ההודעה הבאה:

"שלטונות הכבוש הציוני החרימו כמויות של תרופות וחומרי מזון שנשלחו ע"י מספר מדינות וארגונים בינ"ל לתושבים הערביים באדמה הכבושה. הודעה זו מופיעה בשני דוחות שמדינות ערב מתכוונות להגיש למושב ארגון הבריאות העולמי שיערך בחדש מאי בג'נבה.

כן מופיעה בדוחות האשמה כלפי הציונים הגזעניים על שהם מזניחים את סקטורי הבריאות הציבורית באדמות הערביות הכבושות בזדון.

המוסדות הרפואיים מטילים על התושבים הערביים תשלום סכומי כסף גבוהים עבור בדיקות.

עוד נמסר בדוחות, כי בכוונתם של שלטונות הכבוש להפוך את ביה"ח באלעריש ומרכז הצלב האדום בירושלים המזרחית לתחנות משטרה. כתוצאה מכך נפוצו באדמות הכבושות מספר מחלות מסוכנות כמו צהבת, שחפת, שתוק ועוד".

עתיד ישראל בעיני קדיאפי

סוכנות הידיעות הלובית 2.5.77

2. בנאומו ב-1 במאי הדגיש קדיאפי, כי פתרון הבעיה הפלסטינית ברור; הפתרון טמון בשובו של העם הפלסטיני לאדמתו לחיות עם היהודים המזרחיים אשר נמצאו בפלסטין ב-1948; באשר לשאר הפולשים והשכירים שבאו לאחר מכן - עליהם לשוב למולדתם המקורית.

סודאן

מתוך ראיון נומיירי לעתון הסעודי "עכאט"

לפי סוכנות הידיעות הסודאנית 7.5.77

בראיון לעתון הסעודי "עכאט" אמר נשיא סודאן ג'עפר נומיירי ב-7 במאי כי הסולידריות הערבית אפריקנית סכלה ותסכל את נסיונותיהם של אמצעי ההסברה הציוניים ושל חלק מהכוחות התומכים בהם, להשפיע על הגוש האפריקני כנגד סודאן והערבים.

עוד אמר נומיירי, כי מתפקידה של סודאן לפעול לבטחון ים-סוף בשת"פ עם המדינות השוכנות לחופיו. הוא הדגיש, כי סודאן היא קו קדמי בהגנה על האזור.

5. <u>הודעה משותפת על השיחות בין משלחות אש"ף ורק"ח בפראג</u>
(סימז"ת 5.5)

בהודעה גינו אש"ף ורק"ח את עמדת מנהיגי ישראל והתנגדותם ליוזמות השלום במזה"ת. שני הצדדים הודיעו, כי הברית שבין מנהיגי ישראל והאימפריאליזם העולמי מכשילה את המאמצים, החותרים להגשמת שלום צודק ובר-קיימא באזור. וזאת על בסיס שחרור האדמות הערביות הכבושות והחזרת הזכויות הלאומיות של העם הפלסטיני. בין זכויות אלה, זכות ההגדרה העצמית והקמת המולדת העצמאית. שני הצדדים ציינו, כי הם החליפו השקפות בנוגע לענייני המאבק המשותף וסקרו את ההתפתחויות הנוכחיות במזה"ת בכלל ובקשר לעניין הפלסטיני בפרט. שני הצדדים הדגישו, כי בפגישה זו תהיה התחלה לטיפוח הקשרים בין שני הצדדים וקשריהם על הכוחות הפרוגרסיביים והדמוקרטיים.

6. <u>זוהיר מוחסן, מנהיג ארגון אלצאעקה וראש המחלקה הצבאית באש"ף, בראיון לשבועון הלבנוני "אלאוסבוע אלערבי" (8.5)</u>

רויטר, 8.5

בתגובה על רמזים שבריה"מ עשויה לחדש קשריה הדיפלומטיים עם ישראל אמר: "דבר זה פירושו יהיה משום קידוש המשך הכיבוש הישראלי של אדמות ערביות, והתעלמות מן הזכויות הלאומיות של הפלסטינים". מוחסן אמר גם כי הוא חושש שהצעת ארה"ב להקים מולדת לפלסטינים כוונתה לתחליף, ולא למדינה פלסטינית על טריטוריה פלסטינית.

סקירת עיתונות
5.5.77

974 - ב

לוב

1. בנאום בעצרת לרגל ה-1 במאי בטא קדאפי עמדת לוב כלפי הסכסוך הערבי-ישראלי וכן תקף בחריפות את ה"סוכן סאדאת". הנאום מהווה נקודת כיוון חדשה במלחמת התעמולה המתנהלת בין מצרים ללוב.

2. בהתייחסו לסכסוך במזה"ת קבע קדאפי:

"קול התותח הוא הדרך היחידה להשבת זכותו של העם הפלסטיני לשוב לאדמתו. באמצעות השליטים הריאקציונרים הסוכנים במולדת הערבית מתנהלת עתה כפירה בזכות של העם הפלסטיני לשוב לאדמתו העם הפלסטיני אשר עזב את ביתו ואת רכושו בפלסטין ב-1948. הישנה דרישה אחרת כלשהי מאשר לשוב אל ביתו? הוא גורש מאדמתו בכוח הציונות ובגבריתה האימפריאליזם וע"י בגידת הריאקציה הערבית שהיא בת בריתם של האימפריאליזם והציונות. הריאקציה הערבית משתפת עתה שוב פעולה עם האימפריאליזם והציונות להכשלת שובו של העם הפלסטיני לאדמתו. משימתנו ושליחותנו היא להפיח באומה הערבית את רוח המאבק. אומה זו, הגדושה בפוטנציאל חומרי ורוחני, מסוגלת להכניע את האויבים, אולם השליטים הריאקציונריים הנכנעים, ושבי הכסאות המאמינים בדולר ולא באומה הגדולה הזו, והם אשר רוצים באכיפת כניעה על האומה הזו. הצעד הראשון הוא להפטר מן הריאקציה השולטת בשרירות בגוגל העמים הערביים שסביבנו.

ראו, הוי הערבים, עד לאיזו דרגה הגיעה הבגידה, כאשר כוחות ההתנגדות הפלסטינית רוכזו באיצטדיון גדול בלבנון ונדרשו למסור את נשקם, וזאת בזמן בו הישראלים לא הצליחו להפיל את הרובה מהיד הפלסטינית. אנו מדגישים בפניהם, שלו גם תמנע האומה הערבית כולה תהיה לוב היחידה בסרובה, בדחיית הכניעה ובדרישת השחרור.

הוי האחים, אתם המשענת היחידה לעם הפלסטיני. אתם הבמה החופשית היחידה שבאמצעותה יכול עם ערבי להתבטא בחופשיות.

.... הפתרון של השאלה הפלסטינית ברור. הפתרון טמון בשובו של העם הפלסטיני לאדמתו לחיות עם היהודים המזרחיים אשר נמצאו בפלסטין ב-1948. באשר לשאר הפולשים והשכירים שבאו לאחר מכן עליהם לשוב למולדתם המקורית.

.... אם העולם רוצה לפתור את בעית פלסטין עליו לשמוע את העולם הפלסטיני. על השליטים הערבים לשחרר את אדמתם הכבושה. באשר לפלסטין יש לה עם, ארגונים ואנשים נושאי נשק, יש להבהיר את הביטוי זכויות לגיטימיות של העם הפלסטיני. הציונים מתכוונים בכך ליישב את הפלסטינים בארצות ערביות, ארה"ב אירופה, ולתת להם כספים תמורת פלסטין"

יצויין כי נציג תאי הפעולים הלובי הדגיש בעת העצרת כי לוב נצבת לימין חזיתות הסרוב הדוגלות בשלשת הלאוים של ח'רטום ובסיסמא "מה שהוחזר בכוח לא יוחזר אלא בכוח.

3. במסגרת התקפתו על סאדאת שלב קדאפי התייחסויות הנוגעות לעמדתו של נשיא מצרים בסכסוך הערבי-ישראלי.

16/...

"סאדאת מתרברב בדאגתו בעוד שטנקים ומטוסים ציוניים נמצאים על אדמת סיני. אם סאדאת דואג לעם המצרי וכבודו הרי ברשותנו פוטנציאל ערבי לובי מצרי ההופך אותנו לחזקים. לא נפשוט יד ולא נוותר על זכויותינו"

"אין הבדל בין המרגל הציוני כהן לבין סאדאת. כהן היה מועמד לנשיאות סוריה אולם הוא נתגלה, ענינו של סאדאת נתגלה לאחר שהפך להיות נשיא".

"סאדאת ניצל את ההכנות למלחמה לבקש סכום של 69 מליון דולר ו-60 מליון דולר. זה סכום שני הפקדונות הלוביים בבנק המצרי, נתנו לסאדאת את הסכום הזה ב-4.11.75 והוא מדבר על הבעיה הפלסטינית בתקווה להשיג עסקה כספית".

"מי הוא באמת המשוגע? סאדאת השם את הגבול הלובי על כוונתו או אנחנו הרואים בפלסטין, סיני והגולן את החזיתות האמיתיות אליהן יש להפנות את כוחם של הערבים. לבגידה כזו אין כל הצדקה מלבד תחושתו של סאדאת לגבי סופו הקרוב. יהיה זה בלום בו יפעלו הצבא הלובי והמצרי בחזית אחת נגד האויב המשותף של העם הלובי והמצרי".

4. בנאומו הזהיר קדאפי את סאדאת "מפני המשחק באש" והדגיש כי "רכוז טנקים על הגבול אינו ענין קל. אם נפעל באופן דומה יארע אסון וסאדאת ישא באחריות". קדאפי טען כי סאדאת גייס חלק מהמצרים העובדים בלוב לפעולות חבלה אך הדגיש עם זאת היציבות השוררת לדבריו בלוב.

5. בנאומו של קדאפי בלטה האבחנה בין סאדאת לבין ה"עם המצרי". קדאפי תקף את מדיניות הפנים שלס סאדאת ש"שלל מהפועלים את רווחיהם והפקיע מהפלאחים את האדמות שחילק להם נאצר" והדגיש את הפוטנציאל הטמון באינטגרציה כלכלית בין מצרים ולוב. קדאפי קדע ש"אם סאדאת רוצה למכור את ארצו לאימפריאליזם הרי העם המצרי יגמור את החשבון עמו".

6. קדאפי טען ש"ארה"ב הציבה את לוב ברשימה השחורה משום שלוב דוחה את פתרון הכניעה ומכשילה את מזימותיה של ארה"ב באזור הערבי".

7. בהתייחסו לדברי סאדאת בנושא התזכיר הסובייטי טען קדאפי כי התזכיר אינו אפוטרופסות אלא הכהרה שמחצית כדור הארץ, כלומר כל העמים הסוציאליסטיים, עומד לצד העם הלובי (הציטוטים מדברי קדאפי שהובאו לעיל - עפ"י סי"ל, 2.5).

17/

תק 974-ב
תאריך 15.4.77 ~~15.4.77~~
העתון ידיעות אחרונות

מלחמת הריגול וההרג בין טריפולי לקהיר

סאדאת רואה בקדאפי סכנה למישטרו * יש להניח כי נשיא מצרים יעשה כל אשר לאל־ידו כדי לחולל שינוי בלוב * זאת לא רק להבטחת שלטונו, אלא גם כדי להיעזר במשאביה הכלכליים של לוב

נואת
יעקב ברוז

ב־יב בחודש זה הוצאו להורג בטריפולי, בירת לוב, חמישה אנשים, מהם ארבעה אזרחים מקומיים ומצרי אחד. הם הורשעו בפומבי חשאיים בשירותה של מצרים, שהציתו כנסיה נוצרית וביצעו חבלות בי נמולי מיפוזלי ובנגאזי.

כעבור יומיים נתפס בעיר אחרונה זו בגיין הקונסוליה המצרית בידי חיילים ו־שוטרים לוביים. שלטונות לוב הודיעו, כי תחילה היו אלה מפגינים צעירים, שחדרו לנציגות המצרית. הם זעמו — כך נאמר — על רצח אנשים חפים מפשע ועל פגיעות במוסדות כלכליים על־ידי שליחי קהיר. המשטרה והצבא נכנסו לבית־הקונ־סוליה רק כדי לשמור על שלמותו. אולם, לתדהמת הלובים, נתגלה במעמד זה — טען דובר רישמי — שהקונסוליה שימשה אכ־סנית „למכשירי־ריגול רבים, ציוד־האזנה משוכלל, חומרי־נפץ ומיתקני־חבלה; גמ־צאה בה גם רשימה של לובים בודדים, אשר קיבלו כספים תמורת מעשי ריגול וחבלה".

למחרת היום תקפו מפגינים מצריים את הקונסוליה הלובית באלכסנדריה והעלו אותה באש. בהזדמנות זו סיפר רדיו קהיר על מתח רב ששורר בלוב מאז — לטענתו — גורם למודח 22 קצינ־צבא ממתנגדי ה־משטר. כעבור יום גמר המון לובי להרוס את בגיין הקונסוליה המצרית בבנגאזי.

בכך הגיעה המתיחות בין שתי האר־צות — שנתלוותה בידישות על תיגבור הצבא המצרי בגבול הלובי — לשיא חדש. כשבוע ימים קודם־לכן, בעת ביקורו בצר־פת, בדרכו לארצות־הברית, אמר נשיא מצרים בראיון עם היומון האמריקאי „לה מונד", כי ממשלתו של הקולונל מועמר קדאפי הטה לבנקאית הראשית של הסר־ביטים, קאייה לכך משפטה כמויות ה־נשק, שהיא משלמת עבורן, המובלות הישר ללקוחות אפריקניים, ללא נסיון, ולו למר־אית־עין ביבד, לשלחן דרך לוב. עדות נוס־פת למגמה המצרית להדגיש את שיתוף־פעולה בין קדאפי לבין ברית־המועצות היתה הטענה, שפורסמה ב„אל־אחבאר" ה־קהיר, לפיה מתעתדת קובה לשגר 7000 חיילים ללוב, שיוצבו לאורך גבולותיה עם מצרים ועם תוניסיה.

ניגודים אישיים

הצהרות של ראש מדינה ערבית נגד מנהיגיה של ארץ „אחות" — ובמיוחד כשהן מושמעות בבירה מערבית — אינן מן התופעות השכיחות ביותר. הפעם חזר עליהן סאדאת גם בהיותו בארצות־הברית. הוא הירבה להבליט את הסכנה שמהווה לאפריקה השותפות הלובית־סוביישית ואת מחוייבותה של מצרים לחוש לעזרתה של סודאן — כשם ששעתה בקיץ שעבר — אם תהי היא נתונה להתקפה דומה לזו שנערכ־כת בימים אלה נגד זאיר. הוא אף הסביר, כי בקשותיו לנשק אמריקני נובעות לא פחות מסיכסוך ארצו עם ישראל מאשר מחששותיו מפני תוצאות התחירה הרוסית, בסיועה של לוב, לאפריקה.

דיברי סאדאת היו ביטוי גם לרוגזו על שורה של פעולות חשאיות שבוצע, או נ־סה לבצע, המודיעין הלובי נגד מצרים. לפני כחודש ימים הוצא להורג סוכן לובי, ש־הורשע בהנחת שתי פצצות בבניין ממ־שלתי בקהיר ובפציעתם של 14 איש. באר־גוסט אשתקד, ימים ספורים לאחר־מכן אושר עונש־המוות שהוטל על שני שליחים חשאיים לוביים אחרים. הללו פוצצו בקיץ שעבר רכבת באלכסנדריה וגרמו למותם של שמונה ולפציעתם של 59 איש. בראש־שית השנה נתפסו ארבע חוליות־חבלה, שפעלו בשליחות המודיעין הלובי, אשר סי־פק לאנשי החוליות כספים, תעודות מזוייפ־ות, רימונ־יד וחומרי־נפץ. הם ביצעו לפחות שני פיגועים, שבמהלכם נהרגו שני אנשים ונפצעו 12. אחד מהם, אזרח מצרי, הודה כי פעל על־פי הוראות שנמסרו לו על־ידי שלושה קצינ־מודיעין לוביים. הוא שהה בלוב כחצי־שנה והתאמן בפעולות חשאיות. רוב חברי החוליות גויסו, כנראה, משבטי המדבר המערבי, מגמת המודיעין הלובי היתה — לדברי התובע הכללי ה־מצרי — לזרוע פחד ואי־בטחון ברחבי המדינה ולערער את המשטר הקיים בה.

במקרה אחד נתגלתה פצצה בכנסיה קופטית, שהונחה על־ידי סוכנים לוביים, על־מנת לעורר איבה בין נוצרים למוס־למים. בדרך זו קיווה המודיעין הלובי למ־נוע גם את כינוסה של ועידת־הפיסגה ה־ערבית־אפריקנית בקהיר, אחרי שהפעילות הכנסות הנפש שבשליטתו מאפשרות לו לנ־סות להגשימן בשיטות חשאיות. דוגמת אלה שביצע נגד מצרים. הוא ניסה את כוחו גם נגד תוניסיה ונגד סודאן והוא מגיש סיוע ניכר לאירגוני־התבלה הערביים. הוא סיפק נשק ל„צבא הרפובליקני האירי" ול־מורדים המוסלמים בפיליפינים. באחרונה אף גילה נכונות לשתף פעולה עם אתיו־פיה הנוצרית, הן נגד תנועת המורדים האריתראים המוסלמים הרוצים להיפרד מ־עליה, הן נגד סודאן המוסלמית. לפני שבו־עות מספר, שעה שסייע לחלק את האר־כיאולוגיה הצרפתיה פרנסואז קלוסטר ובע־לה מידי חוטפיהם בצ'אד, התברר, כי הוא תומך במורדים נגד המשטר הקיים באותה מדינה.

בנסיבות אלו לא ייפלא כלל־וכל, שבי־ינואר השנה נכללה לוב ברשימת אויבות הפרוטקציאליים של ארצות־הברית. מראש רשימה זו — שמחוות חלק מרו"ח משרד־החנגה האמריקני לקונגרס — עומדות בריתות־המועצות וסין־העממית. לוב נמצאת בה במעמד שווה לזה של קוריאה הצפונית וקובה. דובר משרד־החנגה הסביר את הכ־ללתה של לוב ברשימה, ב„תמיכתה הבלי־תיאהראית בטרוריזם הבינלאומי" וב„תמי־כתו החומרית והמוראלית של הנשיא קדאפי בלוחמי הגרילה הפלשתינאים, בצבא האירי הרפובליקני ובקבוצות־טרור אחרות".

נשיא מצרים, שדבריו צוטטו מקודם, הצביע פעמים רבות בשלוש השנים האח־רונות על מעשיו של עמיתו הלובי. בראיון עם העתון הכוויתי „אל־סיאסה", באוגוסט 1976, הוא האשים את קדאפי בהכשרת שכירי־חרב להתקפה על סודאן, צ'אד, תו־ניסיה ומצרים. הוא הסביר, כי שליט לוב הפך את שגרירויות ארצו ל„ארסנלים צבאיים". הוא סיפר, כי לפי הודיעות שב־ידו, תוכננה חטיפת מטוס „אייר פראנס" לאנטבה בסגישה בין קדאפי לג'ורג' חבש, ראש „החזית העממית לשחרור פלשתין". קדאפי מימן את הפעולה. דאג להעברת הנשק הדרוש בדואר דיפלומטי לשגרי־רותו באתונה ושם העמידו לרשות ה־חוטפים. סאדאת הוסיף, כי המנהיג הלובי „מאמין, שהוא יכול לשנות את פני העו־לם בכספו ובמעשיו".

אין, כמובן, לזלזל בכוח כספו של קדא־פי. הוא רוכש בו נשק סובייטי — לעצמו ולאחרים, לו היו יחסיו עם סאדאת תקר־נים, היה נשק זה מגיע גם למצרים, כשם שהגיע אליה במלחמת יום־הכיפורים.

גם האיסלאם הוא מכשיר־השפעה בידי השליט הלובי. האגודה הלובית להפצת האיסלאם ממלנת לימודיהם של מאות צעי־רים מארצות מוסלמיות ומשגרת שליחים אליהן. היא עוסקת ברכישת מאמינים חד־שים לאיסלאם. התאסלמותם של מספר מדי־נאים אפריקניים לוותה בכל מקרה בסיוע כספי ובהשקעות של לוב בארצם. אחרון המתאסלמים בין מנהיגים אלה היה נשיא הרפובליקה המרכז־אפריקנית, אשר בהז־דמנות זו אף ראה לנכון להכריז על עצמו כקיסר בוקאסה הראשון. בעקבות המרת דתו נוסדו בארצו ארבע חברות כלכליות חדשות, בעזרת הון לובי. אחת מהן אמורה לעסוק בחיפוש אדר אוראניום.

עוצמה פיננסית

כסף יכול להפוך אויב לידיד. עזרת לוב למורדים המוסלמים בפיליפינים העכירה בשנים האחרונות את היחסים בין שתי ה־מדינות. לפני זמן־מה הושג הסכם בינתן ועתה ישנם סימנים להידוק הקשרים בין שתי הארצות. אך כסף מסוגל גם לקלקל יחסים. כך, לדוגמה, החזירה איראן, בחו־דש שחלף, את שגרירה מטריפולי, בשל תמיכת הלובים בסטודנטים איראניים מ־מתנגדי משטרו של השאה.

אף על אירופה לא פסחה, כידוע. הפעי־לות הלובית. די להזכיר את השביתה שקב־תה לו הממון הלובי במלטה. באחרונה רכשה לוב מניות במפעלי „פיאט". האי־טלקיים וכיום שני נציגים שלה יושבים במועצת־המנהלים של החברה.

העוצמה הפיננסית בידי אדם המכפך כקדאפי אינה תורמת ליציבות ולשלום־בית בעולם הערבי. אין תימה, כי הנשיא סאדאת רואה בו סכנה למשטרו ויש לתי־נית, שיעשה כל אשר לאל־ידו כדי לחולל שינוי כלוב, לא רק למען במחון שלמונו, אלא גם כדי להיעזר, בעזרה זו או אחרת, במשאביה הכלכליים.

מכאן שלטרחש בלוב, בינה לבין מדי־נות אחרות בכלל ובינה לבין מצרים בפרט — עניין רב גם לישראל.

מועמר קדאפי
„בנקאי ראשי של הטובייטים"

המדיניות הלובית בנדון זה נכשלה. לבסוף, בשלהי חודש מארס האחרון נעצרו שוב שני סוכנים של קדאפי בקרבת הגבול ה־מצרי־לובי. הם חדרו לשטח מצרים, כדי לבצע מעשי רצח וחבלה. אותו זמן נסגר הגבול בין שתי הארצות.

היחסים בין קהיר לטריפולי החלו מידר־דדים זמן־מה אחרי מלחמת יום־הכיפורים, על התנגדותה של לוב להפסקת־האש ול־הסכם הפרדת־הכוחות עם ישראל. נוספו במרוצת הימים גם ניגודים אישיים בין קדאפי לסאדאת. המודיעין הלובי החל לש־גר סוכנים לביצוע פיגועים במצרים כבר באביב 1974. הוא תמך, כנראה, גם בשתי קבוצות מוסלמיות קיצוניות, שתיכננו לת־פוס את השלטון.

„הישגו" הגדול של המודיעין הלובי היה במארס אשתקד, כאשר נעצרו למעלה מ־40 שליחים סמויים שלו, אשר באו ל־קהיר, במטרה לחטיף, או לרצות, שניים מחברי מועצת המהפיכה הלובית שקבלו מיקלט מדיני במצרים וגם להתנקש בחיי אישים מצריים. גם הנסיון לחטיף מטוס אזרחי מצרי בטיסה פנימית, באוגוסט 1976, יוחס לזיומה לובית, אך הדבר לא הוכרח כל צרכו.

מעשים אלה זכו לפירסום רב באמצעי התקשורת המצריים. הפירסומים לא נש־ארו ללא תגובה לובית. כך, למשל, האשים באפריל אשתקד העתון הלובי „אל־שג'ר אל־ג'דיד" את המודיעין המצרי, כי ידע מראש — מבלי שיזהיר את הקורבנות המיועדים — על ההתנקשות בחיי המנהיג המרוקני מהדי בן־ברקה (שעקבותיו נעלמו בפאריס בסתיו 1965 ובית־משפט צרפתי הטיל את האחריות לדבר על השירות ה־חשאי של מרוקו) וכן על הסש־יטה הישר־אלית בביירות, באפריל 1973, שבמהלכה נהרגו אחדים ממנהיגי המחבלים, אשר לי־מעשי הרצח והחבלה בתוך מצרים. האי־שים קדאפי בביצועם את השירותים ה־חשאיים המצריים עצמם. במקרה אחד הו־צג בטלוויזיה הלובית אזרח מצרי, שעבד כפקיד במחלקת־התעופה האזרחית בטרי־פולי, אך פעל — לאמיתו־של־דבר — בשליחות המודיעין המצרי. הוא סיפר, כי מסר דו"חות על חיל־האויר של לוב למפ־עילו, מזכיר ראשון בנציגות של מצרים בטריפולי.

גם המטוסים שפרצו במצרים בינואר השנה, על רקע צעדים כלכליים בלתי־פופולריים שנקטה הממשלה, נוצלו בידי לוב ללוחמה פסיכולוגית נגד שכנתה המצ־רית. בראשית פברואר מסר רדיו טריפולי הודעה בשם גוף שקרא לו „החזית לשיח־רור מצרים", שקיבלה על עצמה — בשיי־דור — את האחריות לתיכנונן ולפריצתן של המהומות.

שיטות חשאיות

קדאפי מבין, שקלישים הסיכויים לממש את שאיפותיו הגדולות בדרכים גלויות.

ג'סי נחייסי
התקשר דחוף
ליקי יושע
449041 ,445205

חינם
סיכוי 1:15 לזכות
במערכת סטריאו מקצועית
L&G sister of Lux
פרטים: M.R.S sound תצוגה ראשית של L&G
כצנלסון 149, נבעתיים · טל 727307

החוק האוסר קבלת תרופות מתאגידים שלא לדבר על כך כי טעונה בדיקה מיוחדת למקור הכספים עצמם.

על פי חוק מימון המפלגות זכאי המערך לסכום של 600 אלף לירות עבור כל־אחד מחברי הכנסת היוצאת (לה׳ציא כמובן חברי־כנסת שפרשו מהסיעה, מסוגם של ח״כ לובה אליאב וח״כ מרדכי בן־פורת). לפי חישוב זה זכאי, איפוא, המערך לקבל עבור 48 חברי הכנסת שלו סכום של 28.8 מיליון לירות. אלא שהכספים אינם משולמים בבת־אחת אלא בתשלומים לשיעורין. כך למשל קיבל המערך לפני כמה שבועות מימון־ביניים בשיעור של 36 אחוז. בעוד שבוע ישולמו 24 אחוזים נוספים. אילו שבוע אחרי הבחירות יבוצע השלום נוסף בשיעור של 25 אחוז מהסכום הכולל. כך יקבל, איפוא, המערך — כמו כל סיעה אחרת — רק 85 אחוז מדמי המימון יתר 15 האחוזים ישולמו על פי החוק רק כעבור זמן, כאשר תסתיים הביקורת של מבקר המדינה בספרי המפלגות ויתברר מעל לכל ספק שהשימוש בכספים היה בהתאם לקריטריונים ה־קבועים בחוק.

אלא שחוק מימון המפלגות מאפשר גם לכל מפלגה לאסוף 200 אלף לירות ממקורותיה עבור כל אחד מחברי הכנסת שלה. במלים אחרות: המערך יוכל לגייס 6.6 מיליון לירות נוספות למימון מערכת הבחי־רות שלו, וללא ספק לא יתקשה בכך.

אין ספק שהתוצאה הנכבדה ביותר היא בסעיף ההסברה, אלא שהפעם תהיה זו הוצאה מוגבלת.

ספציר בקשר לכך ראש מטה ההסברה ב־עבודה, ח״כ יוסי שריד: „אנחנו נוציא לצורכי הסברה 10 מיליון לירות בלבד. אגורה אחת לא יותר. כל אגורה נוספת אצטרך לשלם מכיסי ואני כמובן איננו בנוי לכך. למזלנו הצלחנו לחסוך בחיים האחרונים סכומי־כסף ניכרים בגלל אי פרסום מודעות בתקופה שבה חלו חילופי־גברי בראש הרשימה שלנו לכנסת״.

חידוש מרענן

על פי החלוקה הפנימית יוציא המערך 3.5 מיליון לירות למודעות לעתונים, 3 מיליון לירות לפרסום בטלוויזיה ויתרת הסכום לפרסומים בעתונות המקומית. הסברה בע״מ וכו׳, ח״כ שריד, הנחש: כאחד המומחים במדינה לפרסום ומנסח אישית את כל מודעות המערך, גא על כך שהמערך מפרסם רק מודעה אחת ליום בעתונות ושיטתן של המודעות הוא מוגבל ורק לעתים רחוקות משתרע על פני עמודים שלמים.

איגיקנים מועגנים, כי ה„פרובוקציות״ הרבות של ח״כ שריד גורמות את המפלגות האחרות להרבות בפרסום מודעות ועל ידי כך גדלות הוצאותיהן בסעיף זה מעבר למתוכנן.

בתחום זה בולט בעיקר הליכוד. המרכה לפרסם

בתחום הכספי. אלא שאפשרותן הכספית מוגבלת יותר על פי החוק. נראה, איפוא, שהמפ״ל, הל״ע, רפ״ם והמפלגות החרדיות יוציאו ביחד סכום של למעלה מ־25 מיליון לירות וכך יגיעו ההוצאות הכוללות של המפלגות הנזכרות וד״ש ל־100 מיליון לירות.

השאלה היא כמה יוציאו המפלגות החדשות המש־תתפות בבחירות, של״י, המורכבת מהתנועה הציונית־הסוציאליסטית מוקד, העולם הזה והמפגרים השחורים. היא בעלת תקציב מוגבל המבוסס בעיקרו על הכספים שמקבלים חברי הכנסת אליאב ופעיל. גם רשימתו של ח״כ מרדכי בן־פורת, התנועה להתחדשות הציונות, הוציא סכומים רוגבלים. אף כי היא יהנית מאחדת בקרב חונים רחבים. במצב מביך תימצא תנועת „שלומציון״ הסובלת מקשיי מימון. תנועה זו היתה בעלת ציפיות גדולות כאשר מיקרי דעת הקהל ניבאו לה הצלחה אלקטורלית גדולה. אך האחדה הלכה ודעכה. ולאחריה באו הסיכסוכים הפנימיים החריפים ופרישות כמה מראשיה. שלא היו מוכנים להשלים עם שיטותיו של מנהיגה, אלוף (מיל.) אריאל שרון. יש הסוענים, כי אחת הסיבות ללחיצותו של שרון לחזור לליכוד קשורה ב„מחנק הכספי שלו״. קשה להניח שבתקופה הקצרה שנותרה עד הבחירות תצליח „שלומציון״ להיחלץ מהמבוך הכספי וכל הנראה הוצ־אותיה תהיינה מוגבלות.

מסע־פירסום יקר

הנעלם הגדול הוא כמובן המיליונר שמואל פלטו־שרון. בעל האמצעים הכספיים הבלתי־מוגבלים — כפי שניתן לשפוט ממסע־הפירסום היקר שלו. מסע זה אינו כולל רק מודעות מאירות־עיניים אלא גם מובצעי־ראווה והבטחות להקמת פרוייקטים בעיירות־פיתוח ו־שכונות־עוני.

ראש מטה הבחירות של פלטו־שרון, יעקב חלפון, שהיה בעבר מומחה־בחירות ש׳ המערך, אומר: „למרות שכלפי חוץ נדמה שענחנו מוצאים סכומים גדולים, האמת היא שיש לנו תקציב בחירות מוגבל. עשיתי כבר כמה מערכות בחירות בעבר ואני יודע כיצד אוכלים את זה. דבר אחד חייב להיות ברור — שאת כל הכספים נוציא כחוק״.

כאשר נשאל חלפון מה הסכום שיקבל כתמורה לעבודתו המאומצת, השיב: „סיכמתי עם פלטו כי אם הוא לא ייכנס לכנסת לא אקבל אגורה. אבל אם הוא כן ייכנס — ישלם לי כמה שימצא לנכון״.

כך או אחרת — אם נוסיף את ההוצאות האחרות הקשורות במערכת הבחירות, לרבות הוצאותיה של ועדת הבחירות המרכזית (תשלומי הפעות לבוחרים, מנגנון, עזור, הכנת קלפיות) המסתכמות ב־25 מיליון לירות והוצאות כלליות של משרד הפנים, נראה כי מערכת הבחירות לכנסת תעלה לכל המעורבים בה כ־150 מיליון לירות, סכום נכבד לכל הרעות.

26. 11. 1977

SPECIAL SUPPLEMENT

17 January 1977

CONVERSATIONS WITH KHADAFY

The western press desribed him as tyrant, the Israelis called him a terrorist and Egyptian President Anwar Sadat labelled him a madman.

Libyan President Muammar Khadafy, who converted his country in six years into a modern miracle, does not fit any of these descriptions. Indeed, he is a very much misunderstood man.

A man with a very strong personality, he exercises leadership by example. He neither drinks nor smokes. He drives an inexpensive car, a Peugeot 504. (A Peugeot 504 is a five-seater, four-cylinder bantam car made by a French automotive company and costs about $40,000).

He moves around without a bodyguard. "My people are my bodyguards," he said.

He spends most of his time visiting Libya's cities, towns and villages, talking to people and overseeing government projects, such as housing and agriculture.

Regarding President Sadat's assessment of him, the Libyan leader said: "He is not a qualified physician to call me a madman."

Following are some of the topics discussed during the question and answer part of the interview in a tent in the outskirts of Tripoli, about seven miles east of the presidential palace:

Q: Mr. President, the western press and the Israelis have described you as a terrorist and supporter of revolutions in other countries. Would you like to comment on this?

A: We will support revolutionary movements but for a just cause and independence. If liberation is terrorism, then we support terrorism. The case of the Irish Republican Army is an example. We supported them morally and politically and we'll continue to do so.

The Israelis accused me of being behind the Munich Olympics incidents where 17 were killed, including Israeli athletes. We have no information of the munich incident, On the other hand, we are ourselves victims of terrorism. We have lost a senior minister of oil in Vienna when he and other ministers were held hostage by terrorists.

Q: What are your views on the oil price increase of 5 to 10 percent beginning January and another five per cent beginning the summer months which your country, an OPEC member approved?

A: We should not be blamed for this but the industrialized countries. They left us no alternative. We have to increase the prices of oil in order to catch up with the soaring prices of industrial materials. However, we are willing to sit down with any representative of these industrialized countries so that we can reach an agreement and in the process spare the small and developing nations of the burden of this oil price increase.

But even with the basic principles laid down, the road to Tripoli is still long and difficult. Only recently, Defense Undersecretary Carmelo Barbero, the chairman of a five-man panel that conducted talks with the leaders of the Moro National Liberation Front in Libya, engaged in an exchange of arguments with the stern-looking Libyan Foreign Minister Ali Al Treki.

At the start of the Tripoli talks, Nur Misuari, the MNLF commander, went into an embittered tirade against President and Mrs. Marcos. At the end, however, he reversed himself by citing the good intentions and sincerity of the First Couple.

This only shows that along the way to peace, there may be obstacles, some easily seen and overcome, the others still indiscernible from the distance.

Despite the inscrutable future, the President and the First Lady do not waver in their faith in President Khadafy. "He is personally interested in the ceasefire," President Marcos reassured a press conference days ago in Malacanang, "that was what he promised the First Lady."

Even with the uncertainty, there is more reason then to hope than to despair.

Vicente M. Tanedo
"Malacanan Roundup"
The Times Journal
Friday, 7 January 1977

KHADAFY REMAINS CENTRAL FIGURE IN PEACE SEARCH

In the search for peace in Mindanao, Libyan President Muammar Khadafy remains the central figure. His influence as well as his sincerity will determine whether such peace, once attained, will endure.

For the last two years, the command of a rebel faction known as the Moro National Liberation Front has found sanctuary in oil-rich Libya. If the going was rather rough for the government's pacification campaign before the ceasefire, this was partly because this had to contend not only with the MNLF but also with the petrodollars behind it.

However, in late November last year, Mrs. Imelda Romualdez Marcos ventured into the lion's den, raising hopes that the odds were not that insurmountable after all. The meeting with President Khadafy, it turned out was, at first excruciating but in the end beneficial to all concerned.

Her first brush with the unorthodox ways of Arab diplomacy--the long wait, the continuous negotiation, the reaching of agreement that was subsequently revised and other unfamiliar techniques - was rather exasperating. However, during her five days stay in Libya she managed to cope with the situation. One of lesser mettle would have called it quits, especially during those agonizing moments.

To President Khadafy, it was a unique experience to meet a Filipina who, on behalf of her husband, President Marcos, did not ask anything but his friendship. Mrs. Marcos, in fact, did not seem to be in a hurry to sign an economic agreement nor did she show any eagerness to seek Libyan oil. All That she sought was the peaceful settlement of the Mindanao conflict which would not exact anything from President Khadafy but his good faith.

If the Libyan leader thought that Mrs. Marcos was different from the common run of Filipinos that he had encountered, it was obviously because most of those he had met were politicians.

In the past, President Khadafy was acknowledged to be the godfather of some Mindanao politicians. It was a matter of common knowledge that a number of them dropped by in Tripoli on their way to European and American destinations to pay their respects and sometimes convey inaccurate or exaggerated reports about the lot of the Muslims in the South. The stopover was usually profitable. At least, one of them now owns a mansion in the United States.

Thus impressed by the unselfish nature of Mrs. Marcos' mission, Mr. Khadafy readily agreed on the merits of the peaceful settlement of disputes. "War will not solve the problem," he said, "it will only exhaust resources."

If only to prove that he meant his words, the Libyan leader continued, "One half of the Arab world is on the continent of Asia. We all started from Asia. So there cannot be any differences between us."

Q: Do you think Jimmy Carter will make a good President?

A: We have nothing definite yet on how he will organize his government machinery. But on the basis of information available to us, Mr. Carter is a religious man. He is very strict on moral values and this is a very positive factor for good leadership. We hope he had learned lessons from the mistakes of previous administrations.

Q: Do you think the peace prevailing in Lebanon now would be a lasting one?

A: The problems there have not yet been solved and the root causes have not yet been discussed by those who are interested in Lebanon.

Q: What can you say about the American bases in the Philippines?

A: The presence of alien troops in any country will only encourage or draw interest from the communist. I do not see the need for these American bases in your country. I am not sure if the Americans are willing to die for your country. History does not recall any precedented to this effect. The lesson in Vietnam is good enough.

Q: Does your investment of $415 million in Fiat of Italy, indicate that you will also invest in other countries?

A: Yes, And we will see to it that the Philippines will get a priority on this.

Second of a Series. President Muammar Khadafy was deeply impressed by the First Lady, Mrs. Imelda Romualdez Marcos.

"I can tell you much about her," the Libyan leader replied when asked what he could say about Mrs. Marcos. "I had the honor of meeting her and got acquianted with her during her visit to Tripoli recently. She has an extraordinary ability to achieve solutions to problems. We are proud to see a woman of a Third World country playihg an important role for her people."

And how about President Marcos?

"He is a nice man to talk to on the phone. He sounds very efficient and a very strong leader. I hope to see him soon," Khadafy said.

Khadafy had a series of long distance phone conversations with President Marcos during the negotiations between the Philippine panel, headed by Defense Undersecretary Carmelo Z. Barbero, and representatives of the Moro National Liberation Front (MNLF) over the Mindanao problem.

President Khadafy is expected to visit the Philippines in April.

Khadafy was more expansive when he talked about the new role of Libyan women in national development. H e said Libyan history spoke highly of Libyan woman as mother, wife and crusader.

"Although her role has not been embodied in a certain pattern or in the shape of a leader, nothing bars us from being proud of our women who struggled and pushed their sons to the battlefield to fight the Italian settler-colonialists," he said.

"I will define the exact role of women in the second chapter of my thesis, "The third Universal Theory,' which I intend to distribute widely for the sake of mankind's peace and prosperity," he said. "This thesis will give my opinion on some of the international problems, such as war and economic crisis."

The women of Libya were hampered by lack of education during the colonial era, Khadafy said. But since the September 1969 revolution, efforts have been made to make Libyan women equal to men.

"We can say with pride that what the Libyan Arab woman has achieved in six years is still being fought for by women of many developed countries," Khadafy said.

Turning back to the Philippines, the Libyan president said his country was prepared to help the Filipinos solve their sugar problem. This was after he was informed that the US government had removed the quota preference for Philippine sugar in the US market.

"We will participate in solving your sugar problem in the spirit of the solidarity among the nations of the Third World and not in the American way," he said.

"We will buy your sugar."

Informed that many Filipinos suspect that there was a link between the removal of the Philippine sugar quota in the US market and the current renegotiation of the RP-US bases agreement, Khadafy said:

"Continue to fight for your true independence from the United States and we will help you."

"We have had similar problems in Libya in the past, During the royal regime, the American bases did not do anything to help us fight the invaders," Khadafy said.

"I think there is something wrong with the operation of these American bases in your country from the very beginning," he said. "This is the price of freedom you have to pay."

Third of a Series. "The most tyrannical dictatorships the world has known have existed under the shadow of parliaments," said Libyan President Muammar Khadafy.

This striking statement reflects the Libyan leader's view of government. It is the single threat that ran through his answers in the exclusive interview we had with him in a tent outside Tripoli.

Q: What is the right system to govern societies?

A: Through the Third Universal Theory. This is the political base of our society in Libya. It is a global thesis I have set down in a book for the sake of mankind's peace and prosperity.

Q: Does it guarantee solutions to mankind's problems?

A: Yes, specially problems arising from capitalism and communism. The thesis also offers solutions to the problems in Lebanon, Palestine and of the blacks all over the world.

Q: Can you explain in brief how this Third Universal Theory differs from capitalism and communism?

A: Assemblies formed by a method of appointment or hereditary succession do not fall under any form of democracy. The system of elected parliaments is based on propaganda to win votes and votes can be bought and falsified. It is a demagogic system in the real sense of the word. Poor people fail to compete in the election campaign. It is always the rich - and only the rich - who come out victorious.

Q: Does the theory assure genuine democracy?

A: Democracy has but one method and one theory. The disparity and dissimilarity of the system claiming to be democratic are evidence that they are not democratic in fact. The people's authority has only one face and it can only be realised by one method, namely, popular congresses and people's committees.

Q: How does this theory work?

A: First, the people are divided into basic popular congresses. Each popular congress chooses its working committee. The working committees to replace government administration. Thus all public utilities are run by the people's committees which will be responsible to the popular congresses. These popular congresses dictate the policy to be followed by the people's committees and supervise its execution.

Both the administration and the supervision become popular and the outdated definition of democracy comes to an end. Democracy therefore may be defined as the supervision of the people by the people.

All citizens who are members of those popular congresses belong, professionaly and functionally, to different categories and sectors, such as workers, peasants, students, merchants, craftsmen, officials and professionals. They have, therefore, to establish their own unions and syndicates in addition to being, as citizens, members of the popular congresses or the people's committees.

The subjects taken up by the basic popular congresses or the people's committees, syndicates and unions will be shaped by the General People's Congress, which meets annually.

The General People's Congress is not a gathering of members or ordinary persons, as is the case with parliaments, but of the basic popular congresses, the people's committees, the unions and all professional associations.

In this way, the people become the instrument of governing and the problem of democracy in the world is completely solved.

Q: Going to other subjects, Mr. President, do you have an unemployment problem here in Libya?

A: No. On the other hand, we have problems of lack of labor and skills.

Asked if he is willing to import manpower from the Philippines, he said:

"We will give preference to your country."

Fourth of a Series. People have called President Khadafy many names. Sometimes they don't even spell his name right. Neither of this bothers him as long as it means "Kazzafi," meaning a direct descendant of prophet Mohammed.

He is 34, handsome, and the woolen topcoat matching his gray flared corduroy pants he had on during the exclusive interview did not conceal his athletic body. At 5'11" he towers over most Libyans.

He may not be a genius but he is brilliant. He finished the six-year elementary course in three years and high school in one year. Then he entered the military academy.

He likes to pore over maps and is sharp in mathematics. No wonder he has no problem allocating Libya's ₱75, billion budget.

He is soft-spoken, but his voice commands respect and suggests honesty and stern rejection of corruption.

Misunderstood in western countries, he is known throughout Libya, where "Khadafy" is a household name.

Khadafy learned his first lessons in propaganda during his school days.

"I noticed how effective propaganda is and the good it can bring," he said.

In this connection, he likes to recall a statement of the man he greatly admires, the late President Gamal Abdel Nasser of Egypt: "The more they attach me, themore I make sure that I am in the right and that the decisions I am taking in the interest of my people are right and correct. That is why such decision have tremendously angered our enemies who have set out to attack me and my decisions..."

The dreaded Central Intelligence Agency (CIA) has an international personalities laboratory which conducts studies and analyzes the personality of world leaders from information gathered by agents. Their habits ways of life, the kind of books they read, and even the food they eat is scrutinized.

The CIA USES the information gathered to speculate on the reaction these leaders might take regarding certain moves or policies of the United States.

President Khadafy was among those subjected by the CIA to this kind of scrutiny. But they never understood him. Khadafy has his own computer the people of Libya.

Libya was once described as one of the poorest and the most backward countries of the world. This was the result of centuries of Turkish domination, compounded by the Italian occupation (1911-1943).

Khadafy converted Libya into a modern miracle. He eradicated poverty, opened more schools and provided greater opportunities to all Libyans.

Libya's 926,218 hectares of barren desert were converted into one of the world's modern agricultural farms in only six years. By March 1976, it was leading 127 other countries, including some of the super powers, in food production. Libya is now exporting agricultural products to neighboring countries.

Libya has also converted many of its cities, Tripoli and Benghazi for instance into modern tourist spots.

Libya has a 1,900 kilometer Mediterranean coastline. It is bounded by the Mediterranean sea to the north, Egypt to the east, Nigeria, Chad and Sudan to the south, and Algeria and Tunisia to the west.

It is 1,740,000 square kilometers in size, seven times bigger in area than Britain, Germany, France and Holland put together.

According to the 1973 census, Libya has a population of 2,257,000 about 57% of whom are living in Tripoli, the capital, and the rest are scattered Benghazi and Zawia.

Fifth of a Series. You'll understand Libya until you understand Khadafy.

Libya is a socialist country, but President Muammar Khadafy always emphasizes that Libya is neither communist nor capitalist.

One of the 19th century sultans once gave an advice to a traveller: "If you go there as a friend, you'll be treated according to the rules of the Arab hospitality; otherwise, you have to be careful because you must remember not to forget that the Libyan is a hen - with a steel beak."

The Phoenicians, the Greeks, the Romans, the Turks and the Italians came not as friends, but as colonists. They were met with Libya's steel beak," and had to leave ultimately.

Before Khadafy's September 1969 revolution, which put him in power, the people had lived under oppression, terrorism, and restrictions. Many were put in jail or in concentration camps. In the colonial times over 40% of Libya's population had died.

But even with the colonists gone, Libya's problems are not over. There are still foreign forces trying to keep that country divided and weak. But we are trying our best to face the challenges of the 20th century," Khadafy said.

Four months after the September revolution, a constitutional declaration was promulgated for all Libyans. It states:

1. That Libya is a free democratic Arab republic where sovereignty belongs to the people.

2. That all citizens are equal before the law.

3. That freedom of opinion is guaranteed.

4. That every citizen governed by the Islamic Shariat has a right to ownership and inheritance.

5. That Islam is the religion of the state and Arab is the official language.

With this declaration as his guiding principle, Khadafy hopes to establish a happy welfare society, steeped in social justice, and equal opportunity.

Libyan socialism, says Khadafy, is based on the liberation of the human being from need and the elimination of discord resulting from conflict and exploitation between those who have and those who need what the others have. "The basic needs of each individual, such as proper housing will be supplied, and ownership will be safeguarded and not subject to nationalization, expropriation or confiscation," he said.

Since 1970, over 140,000 housing units have been built with the required utilities and services. Libya has 2.2 million people to shelter. To set an example, Khadafy will make his parents the last to have a housing unit. His parents are now living in a tent in the middle of the Libyan desert.

According to the concept of the September revolution, large-scale ownership, which could lead to exploitation and conflicts among Libyans will be transformed into joint ownership. Each participant will receive profits and suffer losses according to his capital. This way, Khadafy said, the problem existing in both the monopolist and capitalist system is avoided.

Khadafy stressed that socialism under the "Third Universal Theory" is the sure solution to dispel social and exploitative relations so that man may live free from the oppression of class, the exploitative capital, or dictatorship individual.

By 1980, Libya hopes to eliminate illiteracy. When Libya's independence was recognized by the United Nations on December 24, 1951 about 90% of its 1.5 million population was illiterate. Today, Libya has one of the most modern educational systems. Education is compulsory up to the new preparatory (elementary) stage. Until recently, 11,000 new classrooms had been built for technical courses. There are universities, including the Oil Institute in Tripoli. Scholarships are granted deserving students who want to study abroad.

Social and health services are free. There are now six hospital beds for every 1,000 citizens and one doctor for every 800, considered the highest ratio in the Mediterranean.

Their social security system enacted in 1973, is considered one of the world's most comprehensive. The social security and protection system applies to all citizens. Under the law, health services are also free.

Unlike other Arab countries, food in Libya is abundant. Food products are made available well below their prices in the international markets. Prices are subsidized. For example, in 1975, the government spent 145 million Libyan dinar in subsidy (one dinar equals $3.60).

Libya's green revolution is one of the miracles of the 20th century. How they converted barren lands for agriculture is a phenomenon. Since October 1975, according to a report by the United Nations Food and Agriculture Organization, Libya is leading 127 other countries in world production. By the end of March 1976, it had reclaimed and developed 926,218 hectares and had planted 15,525,000 fruit trees.

As a result of its green revolution, Libya has witnessed a unique trend immigration. People, who before wanted to stay in the cities, are now content in the villages because of high agricultural opportunities there. In fact, those in the cities dream of going to the country.

Tourism which, used to be merely individual business engaged in by a few, before the September revolution, is now a planned industry. Libya's progress and development and its various sites of rich antiquities dating back to 3,000 are the attactions. In Tripoli alone, high-rise buildings and row upon row of apartments are dominating the skyline, making the city one of modern tourist spots in the Arab world.

Libya has a multi-racial population, owing to its long history of colonialism. It is hard to distinguish a Libyan from a European. There are Libyans who look like Spaniards, Italians and Greeks. According to the 1978 census, an estimated 200,000 aliens now reside in Libya. More than half are Egyptians; the rest are Palestinians, Tunisians, Maltese, Syrians, Greeks Armenians, Western and Eastern Europeans.

Last of a Series. Libyan President Muammar Khadafy is a man of his word.

As if the peace agreement on Mindanao reached under his auspices was not enough, he sounded a call on Christmas Day to his brothers in other Arab countries "to give peace and unity to our brother Filipinos."

Reactions to his call rippled across Arab lands, from as far Southwest as Algeria in Africa to as far northeast as Pakistan in the Indian sub-continent.

Dr. Amadou Karim Gaye, secretary general of the Islamic Conference, in his office in Jeddah, Saudi Arabia, said: "Today, we are burning the old pages of our books and we are opening new pages for peace in Southern Philippines."

Lt. Gen. Aftab Ahmad Khan, Pakistan ambassador to Libya, said in an interview, "The Peace agreement is an outstanding achievement of President Khadafy and the Islamic Conference."

Ban Mohamad Sufi, ambassador of Somalia to Libya, said, "We have been waiting for this moment to end the bloodshed in your country." Sufi is a member of the Committee of Four of the Islamic Conference who observed the peace talks in Tripoli.

Abdullah Al-Fadul, Saudi Arabia's ambassador to Libya, said: "We give credit to President Khadafy for the agreement for peace in Mindanao." Al-Fadul was an observer of the talks.

M. Aboubacar Sy, Senegal official representative to Libya, said in French: "President Khadafy's determination to end the trouble in Southern Philippines finally paid off. But let's also give credit to the Islamic Conference."

Bulgarian President Todor Zhivkov who was in Tripoli during the peace talks as a state visitor praised Khadafy for "hosting the talks between the Philippine panel and the representatives of the rebel group."

The Libyan newspaper, Al-Fajr Al-Jahid, headlined the peace agreement on its Sunday, Dec. 26, issue. It read: "The Philippine Moro Peace Agreement Reverberates Widely in the World."

The Libyan Press Review quoted the Arab and World Information Media saying: "Lauds Col. Khadafy's efforts in realizing conciliation and autonomous rule for Muslims in the Philippines."

Dr. Ali A. Treki, Libyan minister of state for foreign affairs said: "We give credit to Mrs. Marcos, President Marcos, President Khadafy and Dr. Gaye for the brilliant handling of the talks." Then he said:

"Thanks to Allah for leading us to the right path. We would like to assure everyone that we will keep our word."

For his part, Defense Undersecretary Carmelo Z. Barbero, head of the Philippine delegation, said: "We have achieved in a few days what you have failed to get in three years." Barbero was referring to the Islamic Conference. Then Gaye, Treki, the members of the Committee of Four and those who witnessed the initialing of the peace agreement applauded Barbero.

It was the Libyan ambassador to Rome, Abuagela M. Huegi, who gave the members of the Philippine panel a hint on President Khadafy's sincerity to help end the conflict in Mindanao on December 4 at 11 a.m. (Rome time).

After honoring the Philippine delegation with a party at the posh Libyan embassy in downtown Rome, Ambassador Huegi told Undersecretary Barbero and members of his party, "The representatives of my government upon the instructions of President Khadafy are waiting for you in Tripoli to start the talks."

At 6 p.m. that same day, the delegation left for Tripoli aboard a Libyan Airlines jetliner. Ambassador Huegi said in an interview at Rome's airport: "President Khadafy will see you personally in Tripoli."

Although the delegation arrived in Tripoli on December 14 at 7:45 p.m. (Libyan time) and began talks with the MNLF representatives the following day at 9 a.m., it was not until December 20 that Barbero and a selected group, this writer included, finally saw President Khadafy.

After handing over President Marcos' letter to Khadafy, Barbero talked with the Libyan leader and told him the Philippine position on the Mindanao problem. Khadafy, Barbero observed, understood the position with a favorable comment.

Khadafy also told Barbero that "we are complying with our promise to Mrs. Marcos to host the talks." Khadafy's stance, however, was not clearly understood at the conference table. From December 15 to 20, the talks teetered. Barbero sensed this and arranged for a second talk with President Khadafy.

While in Khadafy's office, Barbero called up President Marcos by overseas telephone. For 45 minutes the Libyan leader was on the phone with President Marcos. A series of phone conversations between the two heads of state followed until a few hours after the agreement was finally reached.

After Dr. Treki delivered his closing speech at the conference hall of the ministry of foreign affairs where the initialing took place, Barbero approached him and relayed my request for an interview with Khadafy.

"Sure. No Problem. Libya is your country now," Treki said.

Cecilio T. Arillo
The Times Journal
6-11 January 1977

974 - e
DIE FURCHE 11/3/77
(מיסטיקה)

Groß ist die Revolution und Gaddafi ihr Prophet

Photo: Klomfar

LIBYEN

Das große grüne Buch des Propheten Gaddafi

Noch bevor Gaddafi gegen Gaddafi putschte und die Republik in eine „Sozialistische Arabische Volksgemeinschaft" umwandelte, haben die libyschen Botschaften in Bern, Bonn, Brüssel und Wien Redaktionen, Rundfunkanstalten, Regierungsämter und Privatpersonen mit einer deutsch-arabischen Propagandafassung von Muamar al-Gaddafis „Al-kitab al-achdar" – „Das grüne Buch" überschwemmt, das in den meisten arabischen Ländern zur streng verbotenen Lektüre zählt. Allerdings handelt es sich dabei nur um das erste Kapitel des vom Staatschef Libyens geplanten Monumentalwerkes, das erschöpfende Antwort auf alle politischen, wirtschaftlichen und sozialen Fragen unserer Zeit geben soll. Während Gaddafi in der Zurückgezogenheit seines „Meditationszeltes" jede freie Stunde und fast alle Nächte über der Abfassung der weiteren Teile verbringt, nennt sich d ieses erste Kapitel stolz „Haula muschkila al-dimoqratija – sulta al-schaab" – „Lösung des Demokratieproblems – Die Macht des Volkes".

Libyens „Lösung des Demokratieproblems" ist dabei keineswegs nur ein neuer Versuch, den ungebrochenen Ehrgeiz der Führung, ihr Streben nach Auslandsbeachtung und -gefolgschaft zu befriedigen. Der „al-kitab al-achdar" ist in Libyen selbst von der Grundschule bis zu den Universitäten zum Lehrbuch Nummer eins geworden. Das gilt besonders für die Mädchenschulen, da die libysche Revolution in ihrer neuesten Phase die weiblichen Wesen des Landes nicht nur entschleiert hat, sondern ihnen auch eine besondere, wenn nicht die führende Rolle in Staat und Gesellschaft anerziehen will. An den höheren Mädchenschulen von Tripolis ist es Muamar al-Gaddafi persönlich, der den Vortrag seiner Ideologie in zweistündigen Abendkollegien in die Hand genommen hat. Vergeht auch die Hälfte der Zeit über preisenden Sprechchören und spontanen Anhimmelungen der dem schwarzlockigen Revolutionsheros entgegenfliegenden Herzen, so kommt Muamar doch zu schematischen Zeichnungen an der Klassentafel, zu einem längeren Exkurs und – nach der Pause – zu Prüfungsfragen, zum Einsammeln der Hausarbeiten und zur Bekanntgabe neuer Aufsatzthemen. An einem feuchtkalten Abend im ehemaligen Töchterpensionat italienischer Klosterfrauen etwa lautete die Preisfrage: „Warum sind Volksabstimmungen eine Verfälschung der direkten Demokratie?" Viel geschmeidiger und überzeugender als in der plumpen deutschen Übersetzung des „Grünen Buches" verkündet Gaddafi:

„Meine Töchter! Das politische Hauptproblem, dem sich die menschliche Gesellschaft gegenübersieht, ist es, ein adäquates Instrument zur Regierung größerer Gemeinschaften ausfindig zu machen. Unsere moderne Gesellschaft, die oft autoritären, totalen, sich selbst vergötternden, als Selbstzweck beweihräuchernden Staatswesen ausgeliefert ist, hat unter diesen Mißverhältnissen besonders schwer zu leiden."

Gaddafis verträumte Braunaugen werden hart. In der ersten Bankreihe sieht er unverschämt gähnende Münder. Nervös trommelt er aufs Katheder. Dann besinnt er sich, wird weniger theoretisch:

„Denkt nur an eure Eltern und Geschwister. Habt ihr da nie Konflikte erlebt?"

Jetzt haben auch die Dümmsten begriffen. Sie beißen herzhaft in einen der hier so seltenen und teuren Rotwangenäpfel, die zur Feier des Gaddafi-Kollegs von der Direktorin verteilt zu werden pflegen, und spitzen die Ohren:

„Stellt euch einen Wahlkampf vor, aus dem die sogenannte Regierungspartei mit 51 Prozent der Stimmen, die Opposition hingegen mit 49 Prozent hervorgeht. Wir erhalten so eine in Wirklichkeit diktatorische Regierung, die fast der Hälfte der Wählerschaft ihren Willen durch die ganze Legislaturperiode aufzwingen und dabei irreparable Schäden anrichten kann. – Nadja, wie bezeichnen die meisten heutigen Staaten ihre Parlamente? Ein Parlament ist eine miserable Repräsentation des Volkes!"

Gaddafi ist in Schweiß geraten und läßt sich von einer eifrigen Schülerin Papiertaschentücher reichen:

„Schaut euch nur so einen Wahltag an! Da steht das Stimmvieh schweigend in langen Reihen, um seine Zettel in die Urnen zu werfen. Nein, die ganze Macht muß dem Volk gehören! Dem Volk, sage ich, nicht einer Partei oder einer Parteienkoalition. Jede Partei stellt, verglichen mit dem Volk, eine Minderheit von Sonderinteressen dar, die aber gebildet ist, um diese Sonderinteressen allen aufzuzwingen. Alle Parteien haben nur ein einziges Ziel, einen einzigen bitteren Kern all ihrer süß verpackten Programme: Die Herrschaft der Parteimitglieder über alle Einzelmitglieder des Volkes!"

Nach all dem bisher Gesagten möchte man fast erwarten, daß Muamar al-Gaddafi jetzt lobend auf die Schweiz mit ihren direkten Volksentscheiden zu sprechen käme. Aber leider scheint der libysche Staatschef nur die ihm verhaßten, in Ägypten neuerdings von Präsident Anwar as-Sadat ebenso manipulierten wie bei jeder Gelegenheit strapazierten „Referenden" vor Augen zu haben. Er beginnt grimmig um sich zu blicken und schreit mit sich überschlagender Stimme:

„Volksentscheide sind der schlimmste Betrug an der wahren Volksherrschaft! Diejenigen, die ‚ja', und diejenigen, die ‚nein' sagen, drücken ja nicht wirklich ihren Willen aus. Sie sind durch das moderne Demokratieverständnis zum Schweigen verurteilt worden. Man erlaubt ihnen, nur ein einziges Wort von sich zu geben: entweder ‚ja' oder ‚nein'. Das ist das grausamste System diktatorischer Unterdrückung!"

Nach all dieser Kritik läßt Gaddafi endlich die Katze aus dem Sack und sagt, wie man es besser machen kann:

„Volkskongresse sind das einzige Mittel, um ‚Volksdemokratie' zu erreichen. Urabstimmungen statt Parlamentswahlen, das ist unsere Parole! Verfassungen und die aus ihnen abgeleiteten Gesetze können nicht einfach von Menschen gemacht werden. Jedes von Menschen erdachte Grund- oder Teilgesetz muß eine Quelle zu seiner Rechtfertigung haben. Tradition und Religion allein kommen als solche Rechtsquellen in Betracht!"

Da bricht drunten in der Klasse der Jubel los: „Muamar, ja rassul Allah – Muamar, Gesandter Gottes", kreischen die Mädchen hysterisch und vergessen, daß eigentlich nur der Prophet Muhammad als „Rassul Allah" bezeichnet werden dürfte . . .

HEINZ GSTREIN

s?

für die dann die Steuerzahler büßen müssen, ist noch allemal besser als ein Unternehmer, der sich Vergehen und Verbrechen schuldig gemacht hat. Über die moralische Dimension dieser Art des Klassenbewußtseins könnte man lange Abhandlungen schreiben.

Die SPÖ und ihr Zentralorgan sind nun dabei, den Fall Berger zu einem Fall Müllner, Haselgruber usw. hochzuspielen. Sie wird schon wissen, was sie tut. Vielleicht versucht sie, damit den Zipfel einer Chance zu ergreifen, endlich die zahlreichen Korruptionsverdächtigungen, die sie noch immer mit dem Rücken zur Wand agieren läßt, in einer Offensivstrategie zu neutralisieren. Wenn freilich einige noch nicht bis ins letzte Detail bewiesene Mutmaßungen stimmen, dann dürfte auch die Wiener SPÖ in der Berger-Sache noch einige böse Überraschungen erleben. Denn bislang ist bei den Erhebungen im Fall Berger nur die Spitze des Eisbergs freigemacht. Die Klientel des Gerhard Berger stammt aus allen politischen Lagern, und der kriminelle Kommerzialrat hat auch prominenten Sozialisten nur die eine Seite seines „Doppelgesichts" enthüllt: Das war der tüchtige, dynamische, innovative und lebenslustige Gerhard Berger, der es verstanden hat, rasch Bekanntschaften und Freundschaften zu schließen und der – so schien es – gar nicht mehr wollte, als die bewundernde Anerkennung seines politischen Bekanntenkreises.

Es ist keine Schande, diesem Gerhard Berger vertraut zu haben. Es ist auch kein Beweis für fehlende Menschenkenntnis, den „tüchtigen" Gerhard Berger nicht durchschaut zu haben. Wer dazu tatsächlich in der Lage ist, dem sollte man flugs höchste Positionen und Gehälter in der Wiener Polizei offerieren. Denn der wäre dann ganz bestimmt in der Lage, das Verbrecherunwesen in Wien an der Wurzel zu packen.

So ist es eigentlich unverständlich, daß prominente sozialistische Funktionäre und Journalisten mit ihrer Menschenkenntnis hinterm Berg halten. Ihre Fähigkeit, alles transparent zu machen, hätte den Bauring-Skandal ebenso wie den Fall Berger verhindern können.

K. R.

g mit en"

Was sicherlich stimmt. Wobei aber bedacht werden muß, daß die Hausmacht in den einzelnen Ministerien seit 1945 zwischen den beiden Großparteien fein säuberlich aufgeteilt war. In den „guten alten Koalitionszeiten" war eben das Unterrichtsministerium eine ÖVP-Domäne, genauso wie es im Innenministerium oder im Sozialministerium so gut wie nie einen ÖVP-Mann in leitender Position gab.

Heute ist im Unterrichtsministerium die Situation die, daß der legendäre Sektionschef *Mag. Leo Leitner* (Sektion I) als einziger schwarzer Tupfen in der Sektionschefetage verblieben ist.

Andere Ministerien können mit dem Tempo im Unterrichtsministerium nicht so ganz Schritt halten. Im Landwirtschafts- und auch im Handelsministerium, typischen Ex-ÖVP-Hochburgen, bahnen sich auch manche personelle Veränderungen an. Die Rochaden im Landesverteidigungsministerium haben bereits im vergangenen Jahr genügend Staub aufgewirbelt. Und im Außenministerium hat es niemand notwendig, sich die Finger zu verbrennen, zumal dort die vielzitierte „Blutgruppe Null" für sämtliche Zwecke eine willkommene Ausrede bietet.

A. G.

Gewerkschafter müssen Farbe bekennen

In der Diskussion über die von ÖVP-Seite vehement geforderte Steuersenkung mit 1. Jänner 1978 ist nun der mächtige Gewerkschaftsbund in eine heikle Situation geraten: Bekanntlich beharrt Finanzminister *Hannes Androsch* auf seiner Ansicht, der früheste Termin für eine Steuersenkung sei aus wirtschaftlichen Gründen („Sicherung der Arbeitsplätze") der Jahresanfang 1979, was klarerweise nach einem sehr durchsichtigen Wahlzuckerl aussieht. Die Gewerkschaft kann es sich aber ihrerseits nicht mehr lange gefallen lassen, als Steigbügelhalter der Regierung abqualifiziert zu werden, sie sieht sich gezwungen, dem Druck der unter der Belastungswelle stöhnenden Arbeitnehmer nachzugeben, um nicht ihr Gesicht zu verlieren.

Als erste eröffneten die beiden Kronprinzen in der Benya-Nachfolge das Feuer: Der Chef der Metallarbeitergewerkschaft, *Karl Sekanina*, erklärte, es sei denkbar, daß die Gewerkschaften andere Terminvorstellungen als der Finanzminister haben. Eine Steuerreform müsse jedenfalls zum frühestmöglichen Zeitpunkt erfolgen, die Gewerkschaften hätten sie schon jetzt verlangt, wäre es nicht notwendig gewesen, Arbeitsplätze zu sichern. *Alfred Dallinger*, Obmann der Gewerkschaft der Privatangestellten, meinte, es sei „nicht zwingend, daß der 1. Jänner 1979 vom ÖGB als Termin für eine Steuersenkung in Vorschlag gebracht wird". Eine Telephonumfrage unter den führenden Gewerkschaften und Vorsitzenden der Fachgewerkschaften ergab ein recht interessantes Bild. Die Frage lautete: „Sind Sie wie Finanzminister Hannes Androsch der Meinung, daß der 1. 1. 1979 der frühestmögliche Termin für eine Reform der Lohn- und Einkommensteuer ist?"

Abgeordneter Herbert Pansi, Gewerkschaft der Arbeiter in der Land- und Forstwirtschaft: „Ich möchte weder mit Ja noch mit Nein antworten. Wenn wir eine sehr gute wirtschaftliche Entwicklung haben und auch die Einnahmen des Staates gut sind, dann glaube ich, daß eine Steuerreform schon früher möglich ist. Umgekehrt, wenn die wirtschaftliche Entwicklung nicht gut ist und die Staatseinnahmen ausbleiben, wird man noch warten müssen, wegen der Sicherung der Arbeitsplätze. Wir müssen noch die Entwicklung dieses Jahres abwarten ... Ich glaube übrigens, man wird schwer sagen können, der Termin muß unbedingt der 1. Jänner 1978 sein. Es wäre ja genauso denkbar, daß man die Reform etwa Mitte des Jahres 1978 ansetzt, sofern die wirtschaftliche Entwicklung es zuläßt, dann würden die Staatsfinanzen nicht plötzlich so stark belastet werden."

Gemeinderat Adalbert Busta, Gewerkschaft persönlicher Dienst: „Ich würde jede persönliche Meinung als präjudizierend betrachten. Das ist kein Drücken, keine taktische Vorgangsweise. Ich bin ein derartig fairer Bursch. Wenn ich heute eine Meinung an die Öffentlichkeit trage, wozu setz ich dann im ÖGB eine Steuerkommission ein? Ich hoffe, daß die Diskussion im Interesse der Arbeitnehmer ein reales Ergebnis bringt. Daß ich es lieber sehe, daß die Arbeitnehmer nicht so stark belastet werden, ist ja klar. Grundsätzlich geht es mir um die Chancengerechtigkeit im Steuerrecht, die noch immer nicht gegeben ist. Darauf werde ich in der Steuerkommission besonders hinweisen." Der von Androsch vorgeschlagene Termin sei für ihn keine Maxime. Zur Frage eines späteren Termins als 1979, etwa Anfang 1980, meint Busta: „Das glaub ich kaum, das würden wir als Gewerkschafter kaum aushalten ..."

Abgeordneter Teschl, Gewerkschaft der Chemiearbeiter, läßt über sein Sekretariat wissen: „Sich jetzt zu äußern, wäre noch zu früh. 1977 kommt nicht mehr in Frage. 1978 kennt man die wirtschaftliche Entwicklung noch nicht."

Fritz Sailer, Gewerkschaft der gastgewerblichen Arbeitnehmer: „Sicherlich ist immer bei Verhandlungen einer, der mehr sagt und einer, der weniger sagt. Persönlich glaube ich nicht, daß das sein (des Finanzministers) letztes Wort ist. Würde der Finanzminister den Termin sagen, an den er glaubt, dann wär' er teppert, und für teppert halt' ich ihn net. Das ist ja alles a Kuhhandel ... und schauen Sie: Es is übrigens net so, daß der Finanzminister der Gewinner der Inflation ist ..."

Minister Josef Staribacher, Gewerkschaft der Lebens- und Genußmittelarbeiter: „Ich denke nicht daran, eine persönliche Stellungnahme abzugeben. Da kann ich nur sagen, der ÖGB hat einstimmig beschlossen, eine Kommission für diese Frage einzusetzen. Bei unserer Organisation gilt das Prinzip, wenn wir eine Kommision einsetzen, daß wir abwarten, was da herauskommt."

Arnold Steiner, Gewerkschaft Druck und Papier: „Da geb' ich am Telephon keine Stellungnahme ab."

Rudolf Mracek, 1. Stellvertreter des Vorsitzenden und funktionsführender Vorsitzender der Gewerkschaft der Post- und Telegraphenbediensteten: „Für mich könnte kein Termin früh genug sein, weil das ein echt brennendes Problem ist. Besonders für uns im öffentlichen Dienst. Das ergibt sich aus der Lohn- und Gehaltsautomatik."

Für Abgeordneten Friedrich Brechtl, Gewerkschaft der Eisenbahner, deponiert ÖGB-Sekretär Ernst Unger die Meinung: „Grundsätzlich ist dazu zu sagen, daß im Hinblick auf die derzeitige wirtschaftliche Situation etwas mehr Zurückhaltung vorteilhaft wäre. Dies vor allem deshalb, weil die Arbeitsmarktlage nicht allzu sicher ist und dadurch Arbeitsplätze in Gefahr geraten könnten. Einen konkreten Termin für die Reform der Lohn- und Einkommenssteuer kann ich Ihnen noch nicht sagen. Ich möchte aber noch einmal betonen, daß von der fachlichen Seite mehr Verständnis aufgebracht werden müßte."

Gemeinderat Rautner, Geschäftsführer der Gewerkschaft der Bau- und Holzarbeiter, läßt über seine Sekretärin wissen: „Telephonisch kann ich zu dieser Angelegenheit keine Stellungnahme abgeben."

Rudolf Sommer, Gewerkschaft der öffentlichen Bediensteten: „Nein. Ich bin ja nicht Finanzminister, sondern Vorsitzender der Gewerkschaft öffentlich Bediensteter und als solcher auch Mitglied des ÖGB-Vorstandes. Der ÖGB hat nun eine Steuerkommission eingesetzt, und ich hoffe, daß dort die Arbeit sehr fruchtbringend sein wird."

DDDr. Karl Rössel-Maydan, Gewerkschaft Kunst, Medien, freie Berufe: „Ich kann Ihnen dazu überhaupt nichts sagen, weil wir uns mit dieser Angelegenheit überhaupt nicht befaßt haben. Weder in den Gremien noch in den Ausschüssen kam diese Aussage von Finanzminister Androsch zur Sprache."

Abgeordneter Karl Wedenig, Sekretär des ÖGB: „Grundsätzlich bin ich der Meinung, daß jene Lohnanteile, die zur Abgeltung der Inflation dienen, nicht der Steuerprogression unterliegen dürfen. Durch die Inflation der letzten drei Jahre unterliegen diese Lohnteile jedoch einer massiven progressiven Besteuerung. Eine Steueranpassung müßte daher noch 1978 erfolgen."

Alfred Ströer, leitender Sekretär des ÖGB: „Ich bin nicht der Meinung, daß sich irgend jemand auf einen bestimmten Tag festlegen soll. Ich glaube viel mehr, daß es richtig ist, wenn man die Bedürfnisse des Staates mit den Wunschvorstellungen der Steuerzahler in Einklang bringt."

סקירת מעריב
17.3.77

ש - 974

לוב

שינויים במשטר

1. ב-3.3.77 בעיירה סבהא שבדרום לוב מימש קדאפי את רעיונותיו על השלטון כפי שבאו לידי ביטוי בחלק א' של "הספר הירוק", בנוכחותו של פידל קאסטרו.
בהודעה המסכמת של הקונגרס העממי הכללי נקבע שלטון העם ובהתאם לכך נקבעו שם המדינה ומוסדותיה.

2. שמה הרשמי של לוב נקבע ל-"אלג'מאהיריה (הצבוריות; ג'מהור: קהל, ציבור, המון. ברבים ג'מאהיר) אל-ערבייה אל-ליביה אש-שעביה אל-אשתרכיה" (ה"צבוריות" הערבית הלובית העממית הסוציאליסטית). (באנגלית: "PUBLIC" במקום "REPUBLIC").
בדברי הפרשנות נאמר שצורת השלטון הנקראת רפובליקה (ג'מהוריה) היתה "התקדמות בעת חיסול המלכות" והצורה החדשה היא "המתקדמת ביותר".

3. נקבעה מזכירות כללית של הקונגרס העממי הכללי הכוללת חמשה חברים:
   א. מעמר קדאפי - מזכיר כללי.
   ב. עבד אס-סלאם ג'לוד - חבר.
   ג. אבו בכר יונס ג'אבר - חבר.
   ד. מצטפא אלח'רובי - חבר.
   ה. ח'וילדי אל חמידי - חבר.
יצויין שמזכירות זו מחליפה את מועצת מפקדת ההפיכה שכללה במקורה 12 איש ואשר הלכה והצטמקה. נעלמו מן הפעילות הפוליטית מחיישי, שמצא מקלט במצרים, אלהוני, ששמש גם כשר חוץ ולא שב ללוב מאז אוגוסט 1975; הודי, קרוי, נג'ם וחמזה לא גילו פעילות זמן רב ואין בידינו כל פרסום על מעשיהם או מקום המצאם. החבר ה-12 של מועצת מפקדת ההפיכה נהרג בתאונת דרכים באוגוסט 1972.

4. נקבעה ועדה עממית כללית בת 26 חברים, המחליפים את הממשלה הנוכחית כאשר נושא התפקיד נקרא "מזכיר" ולא "שר" ומשרדו נקרא "מזכירות".
הרכב המזכירות זהה כמעט לחלוטין לממשלה הקודמת להוציא השינויים הבאים :
   - שר העבודה עבד אלעאטי אלעבידי הפך להיות יו"ר הועדה (תפקיד מקביל לרה"מ; תפקיד שהיה בידי ג'לוד עד כה. יצויין שבמזכירות החדשה אין אף חבר במועצת ההפיכה הקודמת ובמזכירות הכללית הנוכחית).
   - סגן מזכיר המדינה לענייני פנים מונה למזכיר עניני פנים (במקום ח'וילדי אל חמידי).

5. הקביעה הראשונה של הקונגרס היתה שהקראן הוא החוקה של המדינה. בהקשר זה יצויין עתוי ההכרזות בסבהא : יום הולדת הנביא מחמד. יום זה היה מאז ומתמיד הזדמנות לקדאפי ל-"ארועים" הפגנתיים. גם בחירת מקום הכינוס, סבהא, איננו מקרי : זהו האזור שבו קדאפי גדל ולמד.

13/..

כווית

1. פנים

א. העתון "אלעיראק" מסר (13.3) כי אמיר כווית המקבל עתה טיפול בלונדון סובל ממחלה והרופאים יעצו לו לפרוש מכל תפקידיו. העתון מסר כי מאחורי הקלעים קיימים חילוקי דעות חריפים בין אמיר כווית ויורש העצר, אשר החלו לאחר פיזור ביה"נ הכוויתי ב-'76.

ב. "מקור אחראי" בשגרירות כווית בבגדאד הכחיש (14.3) בראיון לעתון "אלעיראק" את הידיעות על הרעה במצב בריאותו של אמיר כווית. המקור ציין כי אמיר כווית ישוב לארצו תוך יומיים.

ג. "אלסיאסה" הכוויתי הכחיש (15.3) את השמועות בדבר בריאותו הלקויה של אמיר כווית. לדברי העתון סובל האמיר מזה זמן מה מ"אנג'ינה פקטוריס", אשר בעקבותיה שהה בחדר התאוששות במשך שלושה ימים, ולאחר מכן היה מרותק למיטה במשך חודשיים עפ"י הוראות הרופאים. בשלב מסויים אמור היה אמיר כווית לעבור נתוח, אולם עתה אין צורך בכך והוא יכול לקבל טיפול רגיל. כעת מצב בריאותו מצוין.

דרום ערב

1. רד"ת - קובה

א. נשיא קובה הגיע ב-12.3 לעדן לביקור בן שלושה ימים ברד"ת. הנשיא קיים שיחות שהתרכזו בדרכי פיתוח היחסים בין קובה לרד"ת.

ב. "אח'ר סאעה" טוען (12.3) כי שמועות עקשניות שרווחו לאחרונה אומרות שכוחות קובנים נמצאים ברד"ת וכי הם הגיעו לעדן בצורת מומחים צבאיים מקובה כדי לאמן את כוחות רד"ת בנשק סובייטי. העתון מציין כי בו זמנית נמשכים מגעים לשיפור היחסים בין רד"ת לסעודיה וכן לגבי ביצוע צעדים מעשיים להגשמת איחוד בין שני חלקי תימן לאחר ההסכם האחרון בין צנעא לעדן להקים הנהגה מדינית מאוחדת.

2. תימן - מאע"ם

א. ב-12.3 הגיע לצנעא נשיא מאע"ם בראש משלחת רשמית במסגרת ביקור בתימן. "מקורות יודעי דבר" בצנעא מסרו כי המנכ"ל לעניני נשיאות של מאע"ם הגיע לעדן כדי להכין את ביקורו של נשיא מאע"ם ברד"ת. לפי אותם "מקורות" יהיה ביקור נשיא מאע"ם בעדן חלק מהמאמצים הערביים לפתור חילוקי הדעות בין רד"ת לעומאן. באבו דבי נמסר (14.3) כי נשיא מאע"ם יערוך ביקור רשמי ברד"ת בתום ביקורו בתימן שיסתיים ב-18.3.

ב. במסגרת הביקור נדונו נושאים בילטראליים כולל הרחבת השתתפות מאע"ם במפעלי פיתוח בתימן בתחומי התחבורה והתקשורת.

3. ירדן - רד"ת

רדיו עמאן מסר ב-12.3 כי ירדן ורד"ת החליטו לכונן ביניהן יחסים דיפלומטיים בדרג של שגרירים. יצויין כי מאז הקמתה של רד"ת ב-1967 לא הכירה ירדן.

6. הוחלט שהעם, האחראי על הגנת מולדתו, לעבור אמונים צבאיים כלליים כפי שיקבעו בחוקים.

7. <u>להלן רשימת ה"מזכירים"</u> :

עבד אלעאטי אלעבידי, יו"ר הועדה העממית הכללית.
מחמד אלג'די, המזכיר המשפטי.
מפתוח אלאסטי עמר, המזכיר לעניני בריאות.
עז אלדין אלמברוך, המזכיר לעניני נפט.
מחמד אלתבו, מזכיר לחקלאות ולרפורמה אגרארית.
מחמד אלמנקש, מזכיר לעניני שיכון.
טהאלשריף בן עאמר, מזכיר לעניני תקשורת.
אבו בכר אלשריף, מזכיר לעניני מסחר.
ג'אד אללה (ערור?) אלטלחי, מזכיר לעניני תעשיה.
מחמד זרוק רג'ב, מזכיר לעניני האוצר.
מחמד אחמד אלשריף, מזכיר לחינוך ותרבות.
עבד אלמג'יד אלקעוד, מזכיר להכשרה ובינוי קרקעות.
אלחמד אלפיתורי, מזכיר לענינים סוציאליים ובטחון סוציאלי.
מחמד בלקאסם (אלזוי ?), מזכיר להסברה ולתרבות.
ד"ר עמר אלמקסי, מזכיר לעניני מזון ודגה.
מנצור מחמד בדר, מזכיר לתובלה ימית.
ג'מעה סאלם אלאתבש, מזכיר לעניני חשמל.
נורי אלפיתורי אלמרני, מזכיר לעניני תחבורה.
אבו זיד עמד דורדה, מזכיר לעניני עיריות.
מפתאח כעיבה, מזכיר לעניני נוער.
עלי עבד אלסלאם אלתריכי, מזכיר לעניני חוץ.
מילאד שמילה, מזכיר לעניני הועדה העממית הכללית.
מוסא אבו פריוה, מזכיר לתכנון.
ד"ר עמר סלימאן חמודה, מזכיר לסכרים ועניני מים.
עקיד יונס בלקאסם, מזכיר לעניני פנים. היה סגן שר הפנים.
מחמד אלטאהר אלמחג'וב, מזכיר לעבודה ולשירות האזרחי

א י ר א ן

1. איראן - סכסוך המזה"ת

א. בסקירה השבועית מס' 10/77 מתאריך 10.3 צוטט, מתוך ההקדמה לספר שפורסם ע"י משה"ח האיראני על "יחסי איראן עם מדינות אסיה המערבית ומצרים", הקטע הדן בעמדת איראן בסכסוך המזה"ת, כפי שהופיע ב"רסתאח'יז", 1.3. להלן השלמה הלקוחה מ"כיהאן", פרסית, 5.3: "ממשלת איראן הודיעה תמיד על נכונותה לתיווך ולחיסול חילוקי הדעות בין מדינות המזה"ת. באמצעות שיחות פרטיות והפנייה תשומת ליבן של המדינות המעורבות ומדינות המערב הנוגעות בדבר עודדה אותן לחפש דרך להתקרבות ולשלום ונתנה חלקה לסלילת הדרך לשלום באיזור".

ב. לאחרונה היו עוד מספר התבטאויות איראניות רשמיות בנושא, כדלהלן:

(1) בהודעה המשותפת בתום ביקור מנהיג בנגלהדש באיראן 10.3 (לפי רויטר) קראו שני המנהיגים לנסיגת ישראל משטחים ערביים כבושים (ב"רסתאח'יז", 12.3:"... משטחים ערבים כבושים, עפ"י החלטה 242 של מועב"ט, והביעו תמיכה במימוש הרצון והזכות החוקית של העם הפלסטיני"). כן אמרו שהמשך הכיבוש של שטחים ערביים ע"י ישראל מהווה איום רציני לשלום העולם.

(2) בפגישות שנערכו במהלך ביקורו של ממדוח סאלם, רה"מ מצרים, באיראן, שהחל ב-12.3, הועלה גם נושא הסכסוך. בקבלת פנים שנערכה לכבוד סאלם ב-12.3 אמר רה"מ איראן שממ' איראן תומכת לחלוטין "במדיניותו הנבונה ורודפת השלום של סאדאת להחזרת השטחים הכבושים ולחיזוק השלום במזה"ת. איראן מאמינה שועידת השלום בג'נבה חייבת להיערך בהקדם ובהשתתפות כל הצדדים הנוגעים בדבר... ברור שבעיית פלסטין מהווה נושא עיקרי אליו יש להתייחס לפני כל דבר אחר (זוהי גירסת "רסתאח'יז". לפי סי"צ ורויטר,כמצוטט ע"י "אלקדס" 14.3,אמר: "בעיית פלסטין הינה מפתח לפתרון הכולל"), ולא ניתן לפתרה אלא באמצעות החזרת הזכויות הלאומיות של העם הפלסטיני".
לאחר סיבוב השיחות הראשון בין הווידא לסאלם ב-13.3, חזר רה"מ איראן והדגיש, לפי סימז"ת 13.3, את תמיכת איראן בקו המדיני המצרי ביחס לנושא המזה"ת. מצידו

תיק קדאפי

תאריך 1977 פברו'

העתון Jerusalem Post

Gaddafi calls Sadat traitor to Arabs

Post Mideast Affairs Editor

Libyan leader Mu'ammer Gaddafi yesterday launched a fresh verbal assault on Egyptian President Anwar Sadat, accusing him of "high treason" for acts ranging from the Arab "defeat" in the 1973 Yom Kippur War to mounting a recent "campaign of starvation and mass killings" against the Egyptian people.

In a 500-word cable climaxing the rancour between the two Arab leaders, Gaddafi told Sadat: "Since the start of the dispute between us following the defeat, or rather the disaster of October 1973 ... you proved to have gone bankrupt in all spheres."

Gaddafi's statement came after Sadat had suggested to a group of Egyptian students that he could settle his feud with the Libyan leader in "half a minute" only if the latter "lived up to his word." Sadat was at the time discussing last month's nation-wide anti-government riots with the students — some of whom had openly voiced dismay over Sadat's policies and his strained relations with Libya and the Soviet Union.

"I pity you, and I ask you how could we end in half a minute a problem of high treason," Gaddafi said. He added that their feud needed more like half a century to settle since "the Arab nation is being betrayed, and the existence of the Zionist entity in the heart of the Arab homeland legitimized — let alone the lifting of the siege on the enemy by allowing it free passage in the Suez Canal."

Gaddafi went on: "How, under any circumstance, could we in half a minute settle the Palestinian case, the Sinai (interim) agreement of shame and humiliation, the shame of Kilometre 101 (the negotiating site between Egypt and Israel west of the Suez Canal), the massing of your armies against Libyan villages and oases, your unholy alliance with others the like of you against the Libyan people, and lastly the campaign of starvation and mass killings you are waging against the Egyptian people with the ultimate aim of forcing them into submission to the policy of surrender, feudalism and exploitation."

Gaddafi told Sadat that he should not expect the Libyan leader to "meet on the same ground of treasonable policies" to solve their dispute in half a minute.

"This is impossible, Mr. President, as our dispute needs half a century ... until the traces of your aggression against the national cause are removed and the shame brought on by you is wiped off..."

Gaddafi's attack on Sadat coincides with the criticism by Egyptian dissident politicians against Sadat for last week's harsh measures against anti-government political activities.

(Editorial — Page 8)

974

תיק: זרוגי

תאריך: 3.3.1977

העתון: "מעריב"

בנוכחות קאסטרו מעביר קאדפי את השלטון לעם

מאת כתב „מעריב" לענייני ערבים

בנוכחות מנהיג קובה, פידל קאסטרו, וכניצוחו של השליט הלוב, מועמר קדאפי, נפתחה אתמול בספחה שבדרום לוב „הוועידה הכללית של העם", שנתבקשה לאשר הפרזה ברבר „העברת סמכויות השלטון לידי העם".

קדאפי הודיע עוד לפני כ־שלושה חודשים על כוונתו לפזר את מועצת התפיכה הלובית ואת הממשלה כדי לאפשר „העברת השלטון לידי העם" ו„הוועידה הכללית" אמורה למנות מזכירות כללית שתמלא את מקום הממשלה. ראש הממשלה יהיה ראש המזכירות הכללית.

„הוועידה הכללית" מורכבת מנציגים מן המחוזות השונים בלוב ונמסר, כי הכוונה לאשר תחילה הפרזה כללית בלבד על העברת הסמכויות לידי העם, כאשר הפרטים הדרוייקים יעובדו בוועדות משנה.

תיק קדאפי
תאריך 31.12.76
העתון מעריב

קדאפי חותר ל„העברת השלטון לידי העם"

מאת מופי „המרכז" לענייני ערביים

שליט לוב, קולונל מו־עמר קדאפי, חותר לפזר בעוד משלושה חודשים את מועצת הרפיכה הלו־בית, הגוף השליט בלוב, ואת הממשלה, כדי לאפ־שר „העברת השלטון לידי העם".

בנאום ששידר השבוע ב־רדיו הלובי הכריז קדאפי, כי כוונתו לכך שבחודשים הקרובים ייערך דיון בנושא זה ב„ועידות העממיות" ב־רחבי לוב ותוצאותיו יוצגו לפני „הוועידה העממית הכ־כללית", האמורה להתכנס ב־מארס 1977.

ועידה זו אמורה להכריע על „העברת השלטון לידי העם" ולמנות מזכירות כל־לית, שתמלא את מקום הר־ממשלה. ראש המזכירות ימ־לא תפקיד של ראש ממשלה.

קדאפי לא הבהיר מה יהיה מקומו בסדר החדש שהוא מבקש להשליט בלוב. אולם רמז כי הוועידה הכללית שי־תהיה הגוף השליט „המנה לה נשיא בעל סמכויות מוג־בלות". מזכירות הוועידה, הכריז קדאפי, תמנה מזכי־רים לענייני הגנה, העשיה, חוץ וכיו"ב.

כמו־כן הכריז, כי יש ב־כוונתו לבטל את גיום ה־חובה והתנדבות לצבא קבע ובמקום זה, אמר, ייערכו „אימונים כלליים, כך שכל העם יהיה מסוגל לשאת נשק".

גם שמה של לוב ייקבע „על פי המציאות החדשה שתווצר": אם יהיה זה „של־טון עממי", תוקרא המדינה „הריפובליקה העממית הלו־בית", ואם יהיה זה משטר סוציאליסטי תיקרא הריפובי־ליקה הערבית הסוציאליסטית הלובית.

קדאפי

5 1 4

ירושלים, כ"ד טבת תשל"ז
19 דצמבר 1976

אל הנציגויות

ציטוטים מראיון עם קדאפי ב-"La Stampa"
21.11.76

בדף המצורף קטעים מראיון שנתן שליט לוב מועמר קדאפי לעתונאי איגור מאן ואשר התפרסם ב-"La Stampa" ב-21 בנובמבר 1976.

המראיין הוא עתונאי מנוסה הבקיא בנושאי המזרח התיכון והמכיר את מדינות ערב וישראל.

בעבר ראיין מר מאן את שרי החוץ והבטחון של ישראל וכן מנהיגים ערביים רבים; עמדתו היא בדרך כלל פרו ערבית.

* * *

LET THEM SPEAK FOR THEMSELVES...

"THE ESTABLISHMENT OF A PALESTINIAN ENTITY...CAN MEAN THE DESTRUCTION OF ISRAEL."

Colonel Muammar Ghaddafi of Libya was interviewed by Igor Man in the Italian daily *La Stampa* on 21 November, 1976. Following are excerpts:

Man: *You are the most strenuous defender of the Palestinian cause. Apparently, you told the Austrian Chancellor Kreisky you were prepared to accept any solution to the Palestinian problem, as long as it satisfies the Palestinians.*

Ghaddafi: We are not more Palestinian than the Palestinians - we are not more royalist than the king, as they say. But, I must say that personally I don't believe in the possibility of an honourable political solution. The problem remains always the same: the return of the Palestinians to their land. A pacific solution would be possible only if the Israelis left.

Q: *But Farouk Kaddoumi's recent speech at the UN makes one understand that Arafat and the PLO are now favourable to the establishment of a Palestinian 'entity' in Gaza and the West Bank. That is, they have redimensioned their ambitions. What do you want for the people of Palestine; do you think this small 'entity' could be the first step towards an independent state?*

A: I cannot talk on behalf of Arafat. I think of a solution suitable for all the Palestinian people. According to me, the reason why Arafat, and many Palestinians, today seem favourable to the idea of a mini-state, can be understood by the fact that they think this can mean, in the end, the destruction of Israel. An agreement leading to the establishment of two separate states - one Palestinian and one Israeli - between the Jordan river and the sea, will never have permanent features. Either one or the other state would finally disappear, one day. It is my opinion, taking into account the powers which are supporting the Palestinians, it will be Israel to be destroyed. And this is why Arafat and several Palestinians accept the principle of a Palestinian 'mini-state.'

Q: *If one day Egypt and Syria made peace with Israel, how would Libya behave?*

A: The problem does not concern only Libya, but the whole Arab world. And all the Arab people could not help but react in a negative way.

Q: *Which means Libya, as well.*

A: Of course...

Q: *War or peace in the Middle East? The reconciliation between Syria and Egypt, Libya and Egypt, and Egypt's rapprochement to the USSR made the observers think that the Arabs are turning towards the taking up of a 'war option.' Do you agree with this kind of analysis?*

A: To me it seems a reasonable conclusion.

Q: *Some accuse you of having signed 'agreements' with the USSR in exchange for enormous amounts of armaments. Are you not afraid that through the arms, Marxism, the communist idea can slowly push itself into Libya?*

A: We don't fear any infiltration of ideas, because we have proclaimed our new, universal, socialist idea - our third theory - which is the product of the contradictions between communism and capitalism. On the contrary, we are convinced that the idea of our 'new international left' will make its way through the world. And no wonder that the third theory was born here: the East, in fact, has seen the birth of great civilizations, religions, philosophers, prophets...

Q: *Do you think the USSR has a role to play in the Middle East?*

A: The Middle East problem is an international problem: Russia must play its part. We think the USSR is a friend, so its presence in the region is welcome.

Q: *President Ghaddafi thus considers the USSR as a friendly country. And how does he consider the US?*

A: In the past, the attitude of the US towards us has been aggressive. Nevertheless, if the US changed its course, we would be glad. We are the friends of our friends and the enemies of our enemies. The US could decide to change its policy or be forced to do so. We are here. We have become friends with the USSR because we have judged the USSR's attitude as positive: we can't say the same about the US...

תיק: קדאפי

תאריך: 10/12/76

העתון: מעריב

קדאפי לא הגיע לתיאום עם מנהיגי ברה"מ בנושא המזה"ת

בתום ביקורו במוסקווה פורסמה הודעת־סיכום כללית, שאיננה מציינת שום הישג

שליט לוב מועמר קדאפי סיים אתמול את ביקורו במוסקווה פלי שיושבו, כנראה, חילוקי הדעות בינו לבין מנהיגי פריחשון בשאלת הסכסוך בטיחת חצי־מון.

בין היתר נראה שקדאפי מוסיף להחזיק בדעתו, שאין טעם לכנס את ועידת ז'נווה, גם אחרי שיחותיו במשך ארבעה ימים עם מנהיגי ברית־המועצות.

עם זה מציינים כל המשקיפים כי שימת הלב שהעניקו הסוביטים לשליט לוב הרגה מן הרגיל לגבי מדינאי איש „העולם השלישי", במיוחד כשמדובר באיש שזה לו ביקורו הראשון במוסקווה ואשר הפגין איבה עזה לקומוניזם בשנותיו הראשונות בשלטון.

בתום הביקור נחתמו שלושה הסכמים בין לוב לברית המועצות — בתחומי הכלכלה, הסיוע הטכני ושיתוף הפעולה התרבותי. פרטים טרם פורסמו.

בהודעה השמית לסיכום הביקור מסרה סוכנות טאס"ס כי שני הצדדים, השליכו חוץ לוטי דעות מפורטים בבעיות העולם ובשאלות שיש לשני הצדדים ענין משותף בהן". גם כאן לא נמסרו פרטים.

(רויטר, יו.פי.).

תיק: דר.לב

תאריך: 8/12/76

העתון: מעריב

קדאפי ממשיך בשיחותיו במוסקווה

(פי"ש ווי.פי) מנהיג לוב, הקולונל מועמר קדאפי, המשיך אתמול במוסקווה בשיחותיו עם מנהיגי בריית המועצות, ובראשם ליאוניד ברז'נייב.

שני הצדדים פירסמו הכרזות תקיפות בנגותה של ישראל אך נראה כי גם אתמול לא הושגה תמימות־דעים בין לוב למוסקווה בענין כינוסה של ועידת ז'נווה. כינוס שקדאפי אינו מייחס לו חשיבות. קדאפי אף הכריז כי „מתרון אמיתו הוא גירוש הנוגעים מארץ־ישראל ושובם של אוכלוסי ארץ זו לאדמתם".

תיק קדאפי

תאריך 7/12/76

העתון מעריב

קדאפי מבקר במוסקווה ומרכך עמדתו כלפיה

מאת ג'ון מילר,
מוכבר קדאפי, מנהיג לוב, בא אתמול למוסקווה לשיחות עם מנהיגי ברית־המועצות. את קדאפי קיבל פאטוטין הנשיא ניקולאי פודגורני. אחר־כך נפגש עם מנהיג המפלגה הקומוניסטית, ליאוניד ברז'נייב, ועם חברים אחרים של הנהגת הברית.

בעבר הורבה קדאפי למתוח ביקורת מרה של המדיניות הסובייטית במזרח־התיכון, אך באחרונה ריכך את עמדתו וז אף קיבל בתמורה מערכת חגיגת אווירית ונשק, יחד עם מטבע קשה, ואולי אף תמורת נפט. בביקור זה לא ייעתרו חילוקי הדעות בין שתי המדינות בשאלת חידושה של ועידת ז'נווה למזרח־התיכון.

מוסקווה משוגיגת ופועלת לחידוש הוועידה בתודשים הקרובים, כדי להתחיב את ה־השפעה הסובייטית במזה"ת.

אולם תקי המתנגד של קדאפי לא ישתנה, ככל הנראה, על־אף לחצם של הסובייטים. אין גם לצפות שקדאפי יעניק לקרמל יד חופשית להשתמש בנמלי עריפולי ובנגאזי בשביל צי ספינותיו בים התיכון.

ידעצים ומומחים עבאיים סובייטים.

בודיעות ממוסקווה נאמר, כי קדאפי וההנהגה הסובייטית יבדקו מחדש את צרכי הנשק של לוב, את ארכיה הכלכליים, ואת המצב במזרח־התיכון.

הסובייטים שבעי רצון מהיחסים המשרים עם לוב, לוב, כיצרנית נפט, מסוגלת להפעיל לחץ על המערב. קדאפי משמש כמשקל־נגד לאחדות שלוחשות מדיניות ערביות, כגון מצרים וערב הסעודית, למעצמות המערב.

כן יוכל הקרמל לסחור בכלאי הנשק הסובייטי תמורת

משרד החוץ
המרכז למחקר
ולתכנון מדיני

מיקור
נושא

189/76
ירושלים, י' בכסלו תשל"ז
2 דצמבר 1976

ש מ ו ר

"הספר הירוק" של קדאפי - דמוקרטיה נוסח שליט לוב

באוגוסט השנה התפרסם החלק הראשון של "הספר הירוק" של שליט לוב מעמד אלקדאפי. חלק זה דן ב"פתרון בעיית הדמוקרטיה, שלטון העם". החלק השני הדן בפתרון בעיית הכלכלה יתפרסם מאוחר יותר.

במסה קצרה זו מנסה קדאפי, אחרי הצגת הפגמים בכל הדמוקרטיות הקיימות, להציע "דמוקרטיה אמיתית" אשר תביע באמת את שאיפת העם ותבטל אחת ולתמיד העוותים הקיימים בכל משטר ייצוגי.

המחבר נוהג להתבודד מדי פעם ופרקים אלה הם בודאי פרי מחשבה בתקופות התבודדות אלה.

הספר הוא מעין חיקוי לספרו של מאו "הספר האדום", הצבע הירוק הוא, כידוע, צבע האסלאם.

תוכן הספר

"הייצוג - רמאות"

ראשית קובע קדאפי כי אין מושג הנקרא ייצוג העם, או שלטון בשם העם. "כל ייצוג הוא רמאות", ובא להשליט מיעוט מייצג על ההמון המיוצג. הנבחר מחזר אחר הבוחר ארוכות עד הבחירות ואילו אחר הבחירות הופך הנבחר לעריץ, לאויבו של הבוחר; בתי הנבחרים אינם דמוקרטיה אלא זיוף וסילוף של הדמוקרטיה.

זאת ועוד, כיום, הנבחר שייך למפלגה ולמעשה הוא מייצג בבית-הנבחרים את המפלגה שלו ולא את העם וכך הדבר בקואליציה של מפלגות, הנבחרים מייצגים את הקואליציה ואילו העם הרפך להיות טורים-טורים של יצורים אילמים המשלשלים פתקים לתיבות בחירות.

הנבחרים הם תמיד העשירים והחזקים, כי העניים אינם יכולים להרשות לעצמם לממן מסע בחירות.

"המפלגות אינן דמוקרטיה"

המפלגה היא כלי בידי הדיקטטורה של ימינו, שכן היא מתחזה לדמוקרטיה באשר יש בה ועדות, ארגונים וכיו"ב. למעשה המפלגה אינה דמוקרטיה כלל, אלא היא קיבוץ בעלי דעה אחת או תרבות אחת או אמונה אחת ואין בה ראיה כוללת של אינטרס העם. כך גם באופוזיציה. עיקר שאיפתה של המפלגה הנמצאת באופוזיציה הוא להשיג את השלטון. בתהליך ההתכתשות עם המפלגה בשלטון - טובת העם נופלת קורבן לתאוות השלטון של היריבים. המפלגה היא איפוא השבט של העת החדשה.

"השבטיות אינה דמוקרטיה"

המעמדות גם הם מהווים סוג של מפלגות, עדות או שבטים, כי המעמד הוא חלק בתוך העם ולא העם עצמו. אם לבחור בין הקואליציות - קואליצית השבטים עדיפה על פני קואליציה של מפלגות, כי העם, ביסודו של דבר, הוא אוסף של שבטים. מפלגה המייצגת מעמד אחד בלבד - מעמד הפועלים, למשל - הופכת למעשה לנציגה של אותו מעמד ולפי האמור לעיל, הופכת המפלגה מנציג, לאט לאט בתהליך אבולוציוני, לאויב המעמד.

"רק קונגרסים עממיים הם דמוקרטיה ישירה"

משאל-העם גם הוא מעשה רמאות שכן אין נותנים לעם לומר אלא "כן" או "לא", והרי בעיות העמים הן הרבה יותר סבוכות מאשר תשובות פשטניות כאלה.

אחרי הצגת השלילה בכל המשטרים הקיימים מציג קדאפי את שיטתו. היסוד שלה הוא קונגרסים עממיים שבלעדיהם אין דמוקרטיה. שלב זה הוא האחרון בשלבי החתירה של העמים לעבר "הדמוקרטיה הישירה". בדרך זו העם נפגש, דן וקובע דרכו בעצמו, בעזרת ועדות עממיות.

קונגרסים עממיים וועדות עממיות הם הדרך הבטוחה לבקורת העם על עצמו.

חוקת העם צריכה להיות הדת שכן חוקי הדת, בניגוד לחוקות המלאכותיות שניתנו על ידי בני אדם, הם החוקים הטבעיים, הקדושים, שאינם בני שינוי.

כיום, בחברה הסוטה מחוקיה, פורצת מהפכה וגם זה אינו דמוקרטי, שכן רק בעלי הכוח מסוגלים לבצע מהפכות ולשנות, ואילו כשהדת היא החוקה אין מקום לטעות ואין צורך במאבקים ובמהפכות.

"התיאוריות לחוד, בסופו של דבר החזק הוא השולט"

בסיכום אומר קדאפי שהמשטר הדמוקרטי הוא בבנין מסודר שכל אבן נשענת בו על אחרת: הקונגרסים העממיים היסודיים, הועדות העממיות ואגודי הפועלים - כולם נפגשים בקונגרס העם הכללי. קדאפי מסיים ואומר "זאת הדמוקרטיה האמיתית מבחינה עיונית.אשר לצד המעשי, הרי שהחזקים הם השולטים תמיד והחלק החזק בחברה - בידו השלטון".

הערות על הספר

קדאפי כהוגה דעות: עליונות האסלאם

קדאפי, המציג עצמו כתלמידו וממשיכו של עבד אנ-נאצר, מנסה כוחו בכתיבת "פילוסופיות". אך שלא כעבד אנ-נאצר אשר "פילוסופית המהפכה" נכתבה במפורש על בסיס אינטרס מצרי, הרי שהתאוריות של קדאפי מסדירות בעיות החובקות עולם ומלואו. "הספר הירוק" אינו הפרסום הראשון של קדאפי בנושא מדע ומדינה. כבר ב-1973 פרסם "התיאוריה הבינלאומית השלישית" בה הוא מדגיש את עליונות האסלאם על פני הקפיטליזם והקומוניזם. באותו פרסום הוא מוכיח גם שהאסלאם עליון על פני הנצרות "אשר היה לה חלק בניצול האדם" והיהדות ש"סולפה כדי שתתאים למטרות הציונות". במקום אחר הוא מבטל בלעג את ההינדואיזם, דת הקוראת לעבוד את הפרות במקום לאכלן. קדאפי רואה עצמו כמסיונר להגנת האסלאם, להפצתו ולחזרה לחיים טהורים, הן בעולם והן בתיך לוב. זאת ועוד,קדאפי, בחיקוי למאו, שואף ליצור חידושים ולהבליט בתוך חידושים אלה את מקומו המרכזי של האסלאם.

בדיונים של "הקונגרס העממי", המכונס בימים אלה הוצע, על פי רמז מלמעלה וכנראה יאושר, שהקוראן יהפוך לחוקת לוב. לפי חוקה זו, מעירים המשקיפים, מלבד איסור שתיית משקאות אלכוהוליים, ייסולקו אנשים שיתפסו בנאוף וידיהם ורגליהם של גנבים ייקטעו(אי.פי.23.11).

התאוריה, הלכה למעשה

ב-13.11 התכנס בלוב "קונגרס עממי" לפי המתבקש מהספר (אין בלוב פרלמנט ומפלגות) ומאחר שהספר אינו מפרט הדרך המעשית של ארגון כנסים כאלה, הרי שהקונגרס לבש צורה של עצרת פוליטית ובמה שבטית, הדנה בעניני עיריה, קליטת שידורי טלביזיה במאהל ליד גבול מצרים וגינוי בדואי שאחר לבוא לקונגרס כי היה בחתונת קרוביו. בידי קדאפי, המנהל הישיבות, כפתורי המקרופונים והוא סוגר אותם לפי רצונו. מעבר לקונגרסים "עממיים ודמוקרטיים אלה" שולט קדאפי בלוב בעזרת צבאו ובני שבטו. (תומס ליפמן בוושינגטון פוסט לפי ג'רוסלם פוסט 28.11) דברים אלה מתאימים לנאמר בסיפא של ספרו שמבחינה מעשית "החזק הוא תמיד השולט".

לקורא מערבי, נראה כי "הספר הירוק" הוא ניתוח שטחי ולא מעמיק בשאלת יסוד כגון צורת משטר דמוקרטית וכותבו נטול הבנה במנגנוני ממשלה מודרניים ומתוחכמים. קדאפי, מתוך צרות אופק, מסיק מבעיות לוב ומפתרונותיו לבעיות אלה, מסקנות לגבי פתרון לבעיות משטר וחברה בעולם כולו.

ריימונד מורינו ב"ז'ן אפריק" מ-26.11 מסכם הספר ואומר כי קדאפי, הטוען שרק פעמיים ידעה האנושות טעמה של דמוקרטיה - פעם באתונה 400 שנה לפני הספירה ובלוב במאה ה-20 - צריך לדעת כי אתונה המציאה גם את הדמגוגיה וקדאפי עשוי לחסוך את שלב הדמוקרטיה הקלאסית ולקפוץ ישירות לדמגוגיה.

Konferenzbuffett eingenommen wird. Die Entscheidung, wann eine Sitzung unterbrochen oder beendet wird, liegt bei „Bruder Muammar" allein.

Es ist beileibe nicht die einzige Entscheidung, die Khadhafi zusteht. Er ist so offensichtlich der Hauptakteur dieser Szene, daß alle Gerüchte, die von einem Machtverfall wissen wollen, ins Reich der Legende verwiesen werden können. Der eigenwilligste, umstrittenste und jüngste Führer der arabischen Welt gibt sich selbstbewußter als je zuvor, genießt die Rolle, die er sich selbst auf den Leib geschrieben hat. Den spartanischen Habitus des Revolutionärs der ersten Jahre hat Khadhafi abgelegt: „Bruder Muammar" ist modebewußt geworden: Nur ein einziges Mal erscheint er in der maßgeschneiderten Uniform eines Obristen der Panzertruppe, der Waffengattung, die er am meisten liebt. Gern tritt er in dämonischem Schwarz auf: in einem enggeschneiderten italienischen Anzug, mit schwarzen Schuhen, einem schwarzseidenen Rollkragenpullover, einem schwarzen Berberumhang um die Schultern. Dann wieder kleidet er sich in dezentes Braun: Er trägt braune Hosen, braune Schuhe und eine enge, hochgeschlossene Jacke

Bevölkerung immer noch zur Hälfte aus Analphabeten besteht. Es sind vor allem Khadhafis souveräne Detailkenntnis, seine Naturbegabung als Redner, die überraschen. Er hat die Produktionszahlen der Zementindustrie genauso parat wie die Steigerungsquote der Honigproduktion oder die Planzahlen der Hühnerzüchter, weiß in knappen Worten die libysche Einstellung zum Libanonkonflikt zu umreißen und anschließend Steigerungsraten der Erdölförderung zu geben. Allein die Tatsache, daß er offensichtlich nicht reden kann, ohne jedes Wort mit einem Schlag seines Reitstöckchens aus Edelholz zu unterstreichen, gibt seinem Agieren vor dem Volkskongreß etwas Geziertes, läßt das Bemühen eines volksdemokratischen Junta-Führers erkennen, die Allüren eines britischen Kolonialoffiziers zu kopieren.

Der Schah von Persien hat Khadhafi einen „Geisteskranken" genannt, die Kairoer Tages-

EINE POLITISCHE SCHAU *im Theatersaal: Auf der Bühne im „Palast des Volkes" hat Khadhafi eine Befehlszentrale aufgebaut.* Buchalla

zeitung *Al Ahram* einen „Dorftölpel", und Ägyptens Staatspräsident Sadat hat ihn als „einen von bösen Geistern" Besessenen bezeichnet. Khadhafi ist tatsächlich besessen — von seinen Ideen und von seinem Sendungsbewußtsein, von seinen von Nasser übernommenen Vorstellungen von einer panarabischen Nation, von seiner Idee einer zwischen Kapitalismus und Kommunismus plazierten „dritten Kraft", von seiner wirren und allzu idealistischen Idee einer unmittelbaren Demokratie. „Khadhafi wird von den meisten Leuten verkannt, die über ihn reden, ohne gelesen zu haben, was er schreibt oder gesagt hat", meint ein westlicher Diplomat, der seit Jahren in Libyen lebt. „In allem, was er tut, ist Zielsetzung, nicht Irrationalität. Er ist nur 38 Jahre alt und erst auf dem Weg, ein Machtfaktor arabisch-afrikanischer Politik zu werden — wenn er nicht vorher, wie so viele Revolutionäre, das Opfer eines Attentats wird."

Für solche Eventualfälle des revolutionären Heldenlebens hat Khadhafi die nötigen Vorkehrungen getroffen: Er wohnt nicht irgendwo in einem Staatspalast, sondern zwischen den Kasernen von Tripolis in einem spartanischen Einfamilienhaus, das von Beduinentruppen bewacht wird. Um zu dem Haus zu gelangen, muß man nicht nur das Kasernentor passieren, sondern auch zwei weitere, im Kasernenbereich liegende Sperrgürtel. Die Möglichkeit, daß Khadhafi mit legalen Mitteln der von ihm selbst eingeführten unmittelbaren Demokratie gestürzt werden könnte, ist gleichfalls gering, so lange Khadhafi weiterhin der „starke Mann" bleibt. Denn in seinem „Grünen Buch", das die unmittelbare Demokratie propagiert, steht auch der Satz: „Theoretisch ist dies die wahre Demokratie. Aber in Wirklichkeit herrscht immer der Starke; das heißt, der stärkere Teil in einer Gesellschaft ist immer derjenige, der auch die Herrschaft ausübt.

(Zwei weitere Berichte folgen.)

B. W.

ie

sein Volk

emokratie zu praktizieren

m Dorfbereich wurden nur drei Kilometer Straße gebaut, obwohl zehn Kilometer ehen waren. Unsere Beschwerden führten hts." Khadhafi: „Wo ist der Minister für nbau? Minister, gib Auskunft!" Der Mini- r Straßenbau blättert in seinen umfang- n Akten und gibt Auskunft, erläutert die erung, verspricht Abhilfe.

rische Bildungsarbeit erinnert: Vor dem Photo: AP

anderer Delegierter beschwert sich über gnation im Wohnungsbau, ein weiterer hlende Dränagen, ein vierter kritisiert atsbudget, ein fünfter die Außenpolitik, ber Syrien. Khadhafi, gelegentlich von Jalloud assistiert, seinem Stellvertreter volutionsrat, zitiert die zuständigen Mini- m Rapport, schickt sie an die Landkarten n die Schiefertafel, läßt sie Erklärungen en und Zahlenkolonnen schreiben.

gentlich wird ein Volksvertreter zu laut, t seine Beherrschung. Dann ruft ihn afi zur Ordnung: „Keine Emotionen, Sachlichkeit. Vergiß nicht, daß es das Volk s aus deinem Mund spricht!" Gelegentlich ein Redner kein Ende; dann schaltet ihm afi ungerührt das Mikrophon ab und er- nit unschuldiger Miene: „Ich kann nichts hören — der nächste Redner ist dran." Und wieder geht es zu wie in der Schulstunde: Delegierte lesen Zeitung! Sie sollen die gen weglegen und zuhören!" Oder: „Wo Vorsitzende des Volkskongresses von X? ? Wurde er entschuldigt?" Und an den

Die späte Rache der Kolonie

Das libysche Revolutionsregime als Teilhaber des Fiat-Konzerns

Rom, 2. Dezember

Khadhafis Einstieg bei Fiat — eine Beteiligung von rund zehn Prozent, die eine Kapitalspritze von über einer Milliarde Mark für die Turiner Automobilfirma einbringt — ist in Italien als Sensation empfunden worden. Nicht nur, weil eine so kapitale Auslandsinvestition nach „Ausverkauf" klingt und offenbar geworden ist, daß nun auch Fiat, Italiens „heilige Kuh", in Schwierigkeiten und Finanznöten steckt. Vor allem ist es der Partner, der vielen Italienern ein Alpdrücken verursacht. Libyen, das war doch einstmals italienische Kolonie — ein Umstand der Ressentiments wachrufen könnte.

Wenn jetzt, wie vorgesehen, zwei Vertreter der libyschen Regierung in den Fiat-Aufsichtsrat einrücken und dort die Firmengeschicke mitbestimmen, wird das nicht nur italienischen Nationalisten wie eine späte Rache, wie eine koloniale Gegenbewegung erscheinen; auch denjenigen Libyen-Italienern, die, vor wenigen Jahren von Khadhafi enteignet und ausgewiesen, im Heimatland noch immer auf Integration und Entschädigung warten, versetzt die Nachricht von der libyschen Beteiligung an Fiat einen schweren Schlag.

Auf jeden Fall ist durch Khadhafis Coup Italiens Kolonialgeschichte, die 1911 begann und trotz großer Ambitionen nie besondere Erfolge aufzuweisen hatte, um einen neuen Akzent bereichert worden. Der türkischen Oberherrschaft abgerungen, mußte Tripolis nach dem Ersten Weltkrieg praktisch noch einmal erobert werden. Aber die Hoffnungen erfüllten sich nicht, daß hier — sei es durch den Reichtum an Bodenschätzen, sei es durch Urbarmachung der Küstengegenden — schnell ein „Garten Eden" entstehen würde, welcher der italienischen Übervölkerung einen unbeschränkten Auslauf hätte bieten können. Der Zweite Weltkrieg, in dem ein deutsch-italienisches Afrikacorps zeitweilig Ägypten bedrohte, drängte Italien endgültig aus Afrika hinaus. Die in Libyen gebliebenen Italiener, zunächst ein Aktivposten für das 1951 selbständig gewordene, damals noch überaus unterentwickelte Land, wurden noch eine Weile geduldet; als Khadhafi 1969 an die Macht kam, mußten auch sie das Land verlassen.

Die geographische Nachbarschaft und ein beachtliches Maß an Unbefangenheit, das die römische Politik nach dem Krieg entwickelte, brachten es mit sich, daß sich in den fünfziger Jahren Wirtschaftsbeziehungen anbahnten, die Italien (erstmals eigentlich) beachtlichen Gewinn aus Nordafrika bescherten. Rom leistete Entwicklungshilfe, beteiligte sich an der Ausbeutung der libyschen Erdöl- und Erdgasschätze und wurde zum wichtigsten Handelspartner des arabischen Landes. Die gegenseitigen Interessen erwiesen sich als so stark, daß die Geschäftsbeziehungen nicht nur den Wechsel des Regimes in Libyen, sondern auch die Austreibung der Italiener überstanden.

Für Rom ist die Überwindung letzter Ressentiments Libyen gegenüber ein wesentliches Anliegen, zumal die italienische Politik darauf abzielt, sich der arabischen Welt zu öffnen und Italien damit einen neuen großen Exportmarkt zu sichern. Khadhafis Engagement bei Fiat könnte deshalb nachgerade eine verheißungsvolle Etappe, ja sogar einen Durchbruch markieren.

Albert Wucher

mal im Hotel nachsehen, ob er wirklich krank ist!"

So geht die Übung in direkter und unmittelbarer Demokratie weiter, stundenlang, tagelang, Mißstände werden erörtert, Planziele besprochen, Kritik wird geübt, niemand weiß im voraus, wie lange die Sitzung dauern wird, die täglich um neun Uhr morgens beginnt. Mal wird sie nach sechs Stunden beendet, mal geht sie bis in die Stunden nach Mitternacht, unterbrochen nur durch kurze Pausen, in denen die Tagesgebete verrichtet werden können und ein Imbiß am Konferenzbüfett eingenommen wird. Die Entscheidung, wann eine Sitzung unterbrochen oder beendet wird, liegt bei „Bruder Muammar" allein.

Es ist beileibe nicht die einzige Entscheidung, die Khadhafi zusteht. Er ist so offensichtlich der Hauptakteur dieser Szene, daß alle Gerüchte, die von einem Machtverfall wissen wollen, ins Reich der Legende verwiesen werden können. Der eigenwilligste, umstrittenste und jüngste Führer der arabischen Welt gibt sich selbstbewußter als je zuvor, genießt die Rolle, die er sich selbst auf den Leib geschrieben hat. Den spartanischen Habitus des Revolutionärs der ersten Jahre hat Khadhafi abgelegt; „Bruder Muammar" ist modebewußt geworden: Nur ein einziges Mal erscheint er in der maßgeschneiderten Uniform eines Obristen der Panzertruppe, der Waffengattung, die er am meisten liebt. Gern tritt er in dämonischem Schwarz auf: in einem enggeschneiderten italienischen Anzug, mit schwarzen Schuhen, einem schwarzseidenen Rollkragenpullover, einem schwarzen Berberumhang um die Schultern. Dann wieder kleidet er sich in dezentes Braun: Er trägt braune Hosen, braune Schuhe und eine [illegible] hochgeschlossene Jacke aus weichem, braunem Leder. Sein Berberumhang ist aus brauner Kamelwolle, mit goldenen Borten am Saum. Khadhafi ist gelenkig und graziös wie ein Degenfechter, attraktiv wie ein Filmstar — und er zeigt, daß er das weiß. Manchmal wirkt Muammar Khadhafi wie Rudolph Valentino, der Muammar Khadhafi spielt.

Aber es ist nicht nur eine fernsehgerechte Show, die Khadhafi vor dem Volkskongreß bietet, der in allen Einzelheiten und Längen live vom libyschen Fernsehen übertragen wird — in die entferntesten Winkel eines Landes, dessen Bevölkerung immer noch zur Hälfte aus Analphabeten besteht. Es sind vor allem Khadhafis souveräne Detailkenntnis, seine Naturbegabung als Redner, die überraschen. Er hat die Produktionszahlen der Zementindustrie genauso parat wie die Steigerungsquote der Honigproduktion oder die Planzahlen der Hühnerzüchter, weiß in knappen Worten die libysche Einstellung zum Libanonkonflikt zu umreißen und anschließend Steigerungsraten der Erdölförderung zu geben. Allein die Tatsache, daß er offensichtlich nicht reden kann, ohne jedes Wort mit einem Schlag seines Reitstöckchens aus Edelholz zu unterstreichen, gibt seinem Agieren vor dem Volkskongreß etwas Geziertes, läßt das Bemühen eines volksdemokratischen Junta-Führers erkennen, die Allüren eines britischen Kolonialoffiziers zu kopieren.

Der Schah von Persien hat Khadhafi einen „Geisteskranken" genannt, die Kairoer Tages-

974 - e

Libyen (I): Khadhafi gibt sich stärker denn je

Bruder Muammar belehrt sein

In einer Mammutveranstaltung glaubt der eigenwillige Staatschef direkte Demokratie zu prae

Von unserem Korrespondenten Carl E. Buchalla

Tripolis, Ende November

In den Straßen von Tripolis hängen hundertfach die Porträts Muammar Khadhafis: In schneidiger Khakiuniform zeigt er lächelnd seine makellos weißen Zähne; im Burnus der Beduinen blickt er sinnend und gedankenverloren von der Wand; auf zahllosen Plakaten und Posters laden seine Sprüche zum Lesen und Mitdenken ein. Es sind in der Regel Zitate aus seinem „Grünen Buch", mit dem Khadhafi im Gefolge der von ihm angeordneten libyschen Kulturrevolution das von ihm wiedererfundene beste aller Regierungssysteme beschreibt: die unmittelbare Demokratie, die direkte Herrschaft des Volkes durch das Volk.

Khadhafis „Grünes Buch" — grün ist die Farbe der Fahne des Propheten Mohammed — ist im Gegensatz zum „Roten Buch" Mao Tse-tungs nicht die Sammlung der Weisheiten eines langen revolutionären Lebens, sondern die Theorie einer zwischen Kapitalismus und Kommunismus angesiedelten neuen Gesellschaftsordnung islamisch-sozialistischer Prägung. In dieser idealistischen Theorie werden Parlamente, Parteien und jede Art von Volksvertretung als grundsätzlich undemokratisch verdammt, wird der „Volkskongreß" auf verschiedenen Ebenen als die einzige wahre und unmittelbare Vertretung des Volkes durch das Volk nicht nur den Libyern verordnet, sondern auch allen anderen Staaten zur Nachahmung empfohlen.

Die Spielregeln eines Versuches

Der Kult, der in diesen Tagen in den Straßen von Tripolis mit ungewöhnlichem Aufwand um Muammar Khadhafi getrieben wird, ist nur der äußere Rahmen, der dieses libysche Demokratie-Experiment mit dem „Volkskongreß" umgibt, dessen 980 Mitglieder im „Palast des Volkes" ein Marathonsitzungsprogramm absolvieren. „Bruder Muammar", wie Khadhafi gern genannt wird, läßt es sich nicht nehmen, die Spielregeln des Demokratieversuchs selbst zu verkünden. „Ihr seid keine Delegierten oder Repräsentanten", belehrt er in Tripolis die Volksvertreter, die aus den regionalen Volkskongressen, den Volkskomitees und den Berufsorganisationen kommen. „Ihr seid nicht die Vertreter des Volkes, ihr seid das Volk selbst. Durch euch spricht das Volk und fällt seine Entscheidungen. Denn das Volk ist die einzige Quelle der Macht, die einzige Autorität."

Die Szene, auf der Muammar Khadhafi, seit sieben Jahren allmächtiger Chef einer absoluten Militärdiktatur, sein Bekenntnis zur absoluten Volksdemokratie ablegt, ist — was skeptische Beobachter nicht ohne Ironie vermerken — ein Theatersaal: gebaut von Italienern, von einer holländischen Elektronikfirma mit allen technischen Raffinessen ausgestattet und als „Palast des Volkes zur politischen Schaubühne umfunktioniert.

Die Volksvertreter — die Städter in Konfektionsanzügen, die Beduinen aus den Oasen der südlichen Wüste und Berber aus den Bergen in braunen Kapuzenmänteln — sitzen unten im Saal. Oben auf der Bühne, flankiert von zwei langen Tischen, an denen Kongreßleitung und Funktionäre sitzen, ist Khadhafis Platz: ein Sitz-

det mit der grünen Fahne des Propheten. Es ist eine Befehlszentrale, die dem Schaltpult eines Diskjockeys gleicht: ein halbes Dutzend Mikrophone, eine Mattscheibe, auf die Khadhafi mit einem Fettstift Schlagworte und Zahlen schreiben kann, die von einem Projektionsgerät auf eine Leinwand geworfen werden, eine Batterie von Schaltern und Hebeln, mit denen „Bruder

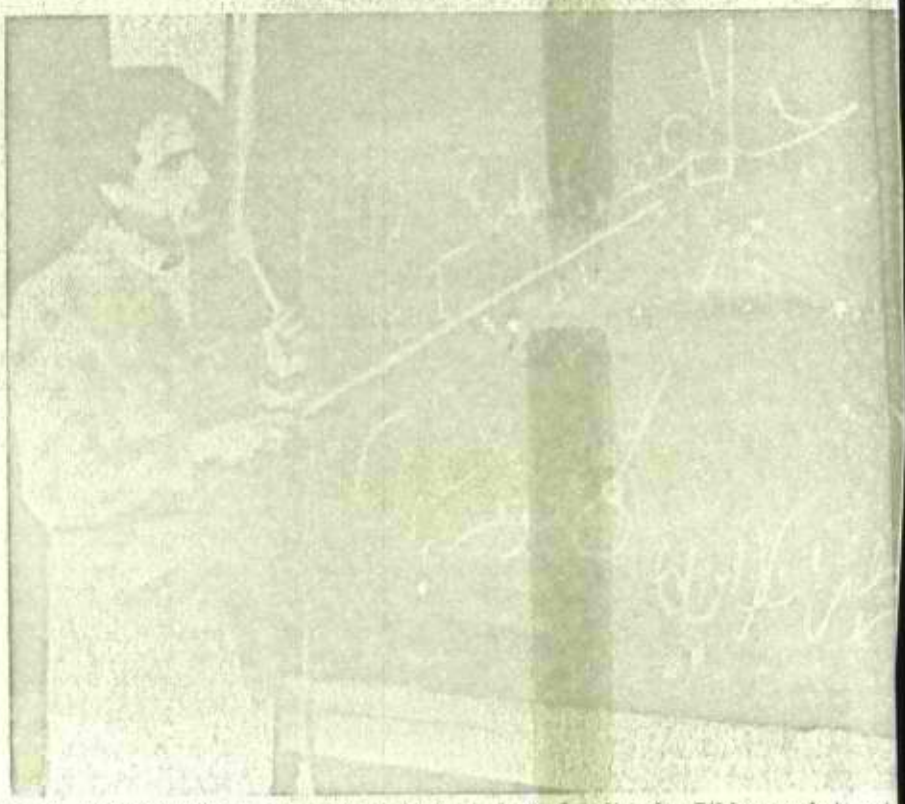

EINE ATMOSPHÄRE, die an Volkshochschule und politische Bildungsarbeit erin
Volkskongreß erläutert Khadhafi Planziele und Projekte.

Muammar" die Mikrophone der Delegierten abschalten kann, wenn der Redefluß übermächtig zu werden droht. Hinter Khadhafi, an der Stirnwand des Saales, der mit Sprüchen aus dem Koran und Politparolen geschmückt ist, sind Landkarten aufgespannt: die Karte Afrikas, eine Weltkarte und die Landkarte Libyens. Dazwischen steht eine Schiefertafel.

In dieser Atmosphäre, die an Volkshochschule und politische Bildungsarbeit erinnert, vollzieht sich auf dem Volkskongreß das Zwiegespräch zwischen Volk und Führung. Die meisten ausländischen Beobachter bezweifeln mit Recht, daß auf diese Weise handfeste Politik gemacht oder eine wirtschaftliche Grundsatzentscheidung getroffen werden kann. Aber es ist faszinierend zu sehen und zu hören, wie dieses „Zwiegespräch" abläuft, dieser Nachhilfeunterricht, den ein langmütiger Lehrer einer Klasse mittelmäßiger Schüler erteilt.

Khadhafi am Regiepult — Hauptakteur, Spielführer und Lehrer in einem — gibt den Einsatz. Ein Delegierter steht auf, greift nach dem Mikrophon und beginnt seine Beschwerde an: „In

unserem Dorfbereich wurden i Ki
neuer Straße gebaut, obwoh Ki
vorgesehen waren. Unsere Bem
zu nichts." Khadhafi: „Wo isni
Straßenbau? Minister, gib Aus De
ster für Straßenbau blättert i
reichen Akten und gibt Auskü
Verzögerung, verspricht Abhil

Ein anderer Delegierter besch
die Stagnation im Wohnungsba
über fehlende Dränagen, ein v
das Staatsbudget, ein fünfter d
gegenüber Syrien. Khadhafi, g
Major Jalloud assistiert, seinem
im Revolutionsrat, zitiert die zu
ster zum Rapport, schickt sie an
und an die Schiefertafel, läßt
abgeben und Zahlenkolonnen sch

Gelegentlich wird ein Volksve
verliert seine Beherrschung. I
Khadhafi zur Ordnung: „Kei
mehr Sachlichkeit. Vergiß nicht,
ist, das aus deinem Mund spricht
findet ein Redner kein Ende; da
Khadhafi ungerührt das Mikrop
klärt mit unschuldiger Miene: „
mehr hören — der nächste Redne
immer wieder geht es zu wie in d
„Drei Delegierte lesen Zeitung!
Zeitungen weglegen und zuhör
ist der Vorsitzende des Volkskon
Krank? Wurde er entschuldigt
Gesundheitsminister gewandt:

ins volle Scheinwer-

ohren

u schaffen

e alkoholischer Ge-
ale wurden geschlos-
nographie verboten:
kosmopolitische Ha-
eute an ein Lamaklo-
.
lutionsregime in An-
Korans — die Scha-
er Versuch, mittelal-
moderne Industriege-
hrt unweigerlich zu
elang wurde öffent-
chter sei, dem Dieb
d mit dem Schwert
igen Stumpf in sie-
r die Hand durch el-
eten Scharfrichter
säuberlich abtren-

en Staaten — wie et-
lgen Golfstaaten und
Vorschriften des Ko-
etze; was ihre totale
ren Libyen so nna-
t, ist zweierlei: Ein-
n der Nahtstelle zu
er einen Rückschritt
nderen erzeugen sie
Gegensätze in einer
evolution einen Rie-
Neuzeit gemacht hat.
widersprüchlich sie
ag, einen modernen
t auf der Grundlage
und Gesetze aufra-
ntwicklungsland Li-
katapultiert, hat aus
Nordafrikas einen
n des ganzen Konti-

rdöl, auf dem dieser
das jährliche Pro-
lkerung von umge-
1971 auf 10 000 Mark
einem ehrgeizigen
lungsprogramm, an
dustrienationen des
ar beteiligen, wird
nach dem Öl-Boom
gen für die Zukunft
rojekte entwickelt;
lit unabhängig von
achen sollen. An
ist Libyen flächen-
wie die Bundesre-
p 2,2 Millionen Be-
wie die Stadt Mün-
geringen Bevölke-
sen Erdöl-Einnah-
nen Jahr waren es
Jahr werden es an

ganisatorischen Voraussetzungen geschaffen

geit Konrad Adenauers Zeiten nicht mehr g
ben hat.

ARABISCHER KAISER *auf römischem Thron: Für die Libyer ist Septimius Severus (auf unserem Bild sein Standbild in Tripolis) ein Landsmann.*

Im Gegensatz zu vielen erdölproduzierenden Staaten läßt Libyen auch die breite Bevölkerung an dem Dollarsegen sinnvoll partizipieren: Nicht amerikanische Straßenkreuzer werden importiert, wie etwa in Kuwait oder Saudi-Arabien, sondern europäische und japanische Mittelklassewagen. Was man findet, ist preiswerte italienische Konfektionsware — und sonst nicht viel. Lediglich bei technischen Gebrauchsgütern scheint der Preis kein Luxus zu sein: Kühlschränke, Waschmaschinen und Klimaanlagen sind Markenartikel international bekannter Produzenten.

Auch Kritiker des Regimes räumen ein, daß die sozialen Leistungen und Bedingungen in Libyen besser sind als in den meisten arabischen Ländern. Mit einem garantierten Mindesteinkommen von umgerechnet 700 Mark im Monat steht Libyen an der Spitze der Skala aller afrikanischer und der meisten Staaten der Dritten Welt; wer weniger als 1500 Mark im Monat verdient, erhält kostenlos eine Wohnung zugeteilt, für die er keine Miete zahlen muß; wer mehr verdient, erhält für den Bau eines Hauses oder einer Eigentumswohnung ein zinsloses Darlehen, von dem nur 40 Prozent — zinsfrei — zurückgezahlt werden müssen. Bis 1981 — so das Planziel — soll jeder Libyer sein eigenes Heim haben. Der Augenschein beweist, daß ein Bauboom das Land erfaßt hat; Hunderte von modernen Wohnblocks mit Tausenden von Wohnungen sind in den Außenbezirken von Tripolis bereits fertiggestellt, gebaut werden Schulen und Krankenhäuser, Fabriken, Häfen und Straßen.

Aber auch die sozialen Lebensbedingungen scheinen nahezu ideal: Die Einkommensteuer ist minimal, die Altersversorgung großzügig, die ärztliche Versorgung kostenlos. In einem Land, das noch vor sechs Jahren 80 Prozent Analphabeten hatte, ist der Besuch der Grundschule zur Pflicht gemacht worden; Studenten erhalten grundsätzlich Studienbeihilfen. Arbeitslosigkeit ist unbekannt. Die Löhne sind vergleichsweise hoch, allerdings auch die Preise für Konsumgüter; dafür werden die Grundnahrungsmittel vom Staat subventioniert und sind erheblich billiger als in vergleichbaren arabischen Ländern.

„Libyen ist ein Paradies", schwärmte Ministerpräsident Jalloud, zweiter Mann nach Khadhafi im Revolutionsrat, auf dem vor kurzem beendeten „Volkskongreß" in Tripolis. Aber es ist, trotz Lebensstandard und Sozialleistungen, ein sehr irdisches Paradies, von dessen Schattenseiten diejenigen berichten könnten, die unfreiwillige Gäste der „Rehabilitationszentren" sind, wie die Gefängnisse — die vom allgemeinen Bau-Boom nicht ausgespart wurden — schönfärberisch offiziell genannt werden. In den breiten Volksmassen ist das Ansehen des allmächtigen und allgewaltigen Führers Muammar Khadhafi — so scheint es — groß; aber die von ihm proklamierte und verordnete „unmittelbare Demokratie" geht dennoch nicht so weit, als daß sie kritischen Widerspruch dulden würde. Ein weit verzweigter und effektiver Polizeiapparat sorgt dafür, daß jede Art von Opposition, die gelegentlich unter Studenten, in der dünnen Mittelschicht des noch nicht verstaatlichten Handels oder gar innerhalb der Armee aufflammt, ausgetragen wird. Die Herrschaft des Volkes durch das Volk, reglementiert von Polizei und Militär — auch dies ist einer der Widersprüche in diesem an Widersprüchen so reichen Land.

B. W.

Volksfronten gestoppt werden könne. | Libyen aus dem „Kuppelsaal" der Bundeswirtschaft? | hängel der CDU, sonder

Im Ölboom nach der Vergangenheit b

Libyen (II): Khadhafi versucht, mit mittelalterlichen Gesetzen den modernen Sozialstaat

Von unserem Korrespondenten Carl E. Buchalla

Tripolis, im Dezember

Vor den wuchtigen Mauern des mittelalterlichen Forts am Hafen von Tripolis, von dessen Empore ein bis dahin unbekannter Oberst namens Muammar Khadhafi am 1. September 1969 den Sturz der Monarchie bekanntgegeben und die „Arabische Republik Libyen" ausgerufen hatte, steht die weiße Marmorstatue eines römischen Kaisers. Wer des Arabischen nicht mächtig ist, wird Mühe haben, die Identität dieses Kaisers zu ergründen; denn die Tafel, die einst in klassischem Latein Auskunft gab, wurde im revolutionären Libyen durch eine Marmortafel mit arabischen Schriftzeichen ersetzt. Sie besagen, daß es sich hier um den ersten libyschen Kaiser auf römischem Thron handelt: um Septimius Severus, der von 193 bis 211 das Imperium Romanum regierte und 146 in Leptis Magna geboren war. Damals war Leptis Magna eine der wichtigsten nordafrikanischen Hafenstädte des Römischen Reiches; heute ist es eine der bedeutendsten Ausgrabungsstätten auf libyschem Boden.

Auf der Suche nach Libyens arabischer Identität haben Khadhafi und sein inzwischen auf vier Mitglieder zusammengeschrumpfter Revolutionsrat nicht nur römische Kaiser arabischer Herkunft entdeckt, sondern konsequent alles ausgemerzt, was in Libyen an jahrhundertelange Fremdherrschaft und an ausländischen Einfluß erinnern könnte. Oft sind die Ergebnisse

ARBEITSLOSIGKEIT *ist in den Gassen von Tripolis unbekannt; die Löhne sind vergleichsweise hoch.* Photos: Buchalla

dieser Arabisierungs-Kampagne widersinnig: Auf den internationalen Flughäfen von Tripolis und Benghasi werden Starts und Landungen nur in arabischer Sprache durchgesagt, sind alle Hinweisschilder arabisch. Arabisch sind auch die Zoll- und Einreiseformulare.

Die lateinische Schrift wird man in Libyen vergebens suchen. Straßennamen und Ortsschilder sind nur noch in arabischer Sprache angebracht, desgleichen auch die Namen der internationalen Hotels, die Bezeichnungen der Banken, der Läden, der öffentlichen Gebäude. Firmenschilder auch europäischer Unternehmen in einer anderen als der arabischen Schrift sind verboten; gestattet sind lediglich die Firmensymbole. Mancher Reisende, der das Stadtbüro der Lufthansa in Tripolis suchte, wird aufgeatmet haben, wenn er am Schaufenster des Büros — zwischen arabischen Schriftzeichen — das Kranich-Symbol der Fluggesellschaft entdeckte.

Der Pinsel der Zensur

Das ursprünglich strikte Verbot nichtarabischer Bücher und Publikationen ist gelockert worden; Es hatte zu unhaltbaren Zuständen geführt. So, wenn beispielsweise im Ausland ausgebildete libysche Studenten und Techniker ihre Arbeit daheim nicht mehr fortsetzen konnten, weil ihnen die Fachbücher fehlten. Jetzt kann man in einigen wenigen Buchhandlungen in Tripolis und Benghasi nicht nur fremdsprachige Fachbücher und ausgewählte Literatur, sondern auch internationale Zeitungen und Zeitschriften kaufen. Die Zensur überpinselt allerdings bloße Körperteile genau so schwarz wie politisch anstößige Absätze — oder reißt die beanstandeten Seiten gleich ganz heraus. Ähnlich konsequent ist das Fernsehprogramm: Da es nicht genügend arabische Programme und Filme gibt, flimmern auch über die libyschen Mattscheiben amerikanische Western- und Krimiserien — geschnitten, gereinigt und zensiert.

Hand in Hand mit der Arabisierung geht die strikte Islamisierung des Landes. Diese hat nicht die Unterdrückung einer andersgläubigen ausländischen Minderheit zum Ziel, sondern die Rückführung der einheimischen muslimischen Bevölkerung zu den Vorschriften und Gesetzen des Korans. So ist zum Beispiel das strikte Einhalten der Gebetszeiten Gebot — auch in den modernen Industrieanlagen, wo Schichten und Pausen so gelegt sind, daß die Belegschaft ohne Produktionsunterbrechung in der betriebseigenen Moschee die Gebote absolvieren kann.

Wie der Koran es fordert, sind Alkohol und Schweinefleisch verboten; auf dem trotz drakonischer Strafen existierenden Schwarzmarkt wird die Flasche Whisky für 160 Mark gehandelt. Nicht ausgenommen von diesen Verboten sind die sonst privilegierten Diplomaten: Sie erhalten lediglich einmal im Jahr — zur Weihnachtszeit — die Sondergenehmigung zum Import einer geringen Me[illegible] tränke. Bars und Nachtl[illegible] sen, Prostitution und [illegible] Die einst lebenslustige u[illegible] fenstadt Tripolis erinnert [illegible] ster in den Bergen von Ti[illegible]

Die Strafen, die das Re[illegible] lehnung an die Gesetze d[illegible] ria — verhängt, sind hart[illegible] terliche Gesetze auf eine[illegible] sellschaft anzuwenden, [illegible] absurden Konflikten: Ja[illegible] lich diskutiert, ob es g[illegible] nach Altväter Art die H[illegible] abzuschlagen und den b[illegible] dendes Öl zu tauchen — [illegible] nen chirurgisch vorge[illegible] nach einer Lokalanästhe[illegible] nen zu lassen.

Auch in anderen arabis[illegible] wa in Saudi-Arabien, in [illegible] im Nordjemen — sind di[illegible] rans die Grundlage der G[illegible] Anwendung im revolutio[illegible] chronistisch erscheinen [illegible] mal bedeuten sie für die [illegible] Mitteleuropa lebenden Lib[illegible] in die Vergangenheit, zur [illegible] unüberwindbar scheinend[illegible] Gesellschaft, die durch die [illegible] senschritt in die technisch[illegible]

Khadhafis Revolution, [illegible] in ihrem Bestreben sein [illegible] sozialistisch-arabischen St[illegible] islamischer Überlieferung [illegible] bauen, hat in der Tat das [illegible] byen in das 20. Jahrhunder[illegible] einem der ärmsten Staate[illegible] der wohlhabendsten Staat[illegible] nents gemacht.

Die Einnahmen aus dem [illegible] Wohlstand schwimmt, ha[illegible] Kopf-Einkommen der Bev[illegible] rechnet 4500 Mark im Jahr[illegible] hinaufschnellen lassen; i[illegible] und kostspieligen Entwic[illegible] dem sich vor allem die [illegible] Westens gegen harte Öld[illegible] der Grundstein für die Zei[illegible] gelegt, werden Industrieani[illegible] gebaut und Landwirtschaft [illegible] die Libyen in absehbarer [illegible] Nahrungsmittel-Importen [illegible] Geld mangelt es nicht: Zwa[illegible] mäßig rund siebenmal so gr[illegible] publik, aber es hat nur kna[illegible] wohner, etwa doppelt so vie[illegible] chen Einwohner hat. Diese [illegible] rungszahl stehen die imme[illegible] men gegenüber: Im vergan[illegible] rund 16 Milliarden, in diese[illegible] die 20 Milliarden Mark sein.

Die zornigen jungen Offiziere kämpfen gegen die dürre Wüste

Beim industriellen Ausbau Libyens sind bundesdeutsche Firmen beliebte und erfolgreiche Geschäftspartner des Oberst Ghaddafi

Von Wolfgang Valentin

An den kleinen Vorgärten der Häuschen kann man unschwer erkennen, wo Deutsche mit Familie leben. Säuberlich umgrenzt grünt es da so grün, wie die auch zu dieser Jahreszeit meist noch sengende Sonne es eben zuläßt. Ein Swimmingpool und der — verunglückte — Versuch, einen Tennisplatz mit Asphaltbelag anzulegen, zeugen vom Bemühen, die Atmosphäre gewissen Wohlstandes zu erzeugen. Doch die hoch in den strahlend blauen Himmel ragenden Zementsilos ein paar hundert Meter entfernt künden unübersehbar davon, daß hier nicht etwa entspanntes Ferienleben herrscht, sondern harte Arbeit das Leben bestimmt. Ort: Souk el Khamis, etwa 60 Kilometer südwestlich der libyschen Hauptstadt Tripolis.

Für 265 Millionen Mark stampft hier ein bundesdeutsches Firmenkonsortium ein Zementwerk in einer Größenordnung aus dem Boden, die „selbst in Mitteleuropa selten" ist — so Projektleiter Dolezal, ein Österreicher in deutsch-libyschen Diensten und altgedienter Mann vom Fach, dem so leicht keiner was vormacht. Schließlich war er bereits in Rourkela in Indien dabei — damals, als die Bundesdeutschen mit der Errichtung eines großen Stahlwerkes ihren Rang als potente Industrieanlagenbauer spektakulär zu untermauern sich bemühten.

Inzwischen haben es bundesdeutsche Firmen nicht mehr nötig, sich groß in Szene zu setzen — zumindest im Lande des Obersten Moammar el-Ghaddafi nicht. Dort sind sie — von der Öffentlichkeit zu Hause weitgehend unbeachtet — bereits ganz dick im Geschäft. 70 Prozent aller ins Ausland vergebenen libyschen Aufträge für die Errichtung von Anlagen im Industrie- und Landwirtschaftsbereich gehen an bundesdeutsche Firmen. Der Vertrag für einen besonders dicken Brocken wurde im August unterzeichnet. Bundesdeutsche Firmen erreichten — schlüsselfertig, versteht sich — einen Chemie-Komplex in Abu Kammash, der allein mit 1,3 Milliarden Mark in den Auftragslisten zu Buche schlägt. Insgesamt, so hat der Wirtschaftsreferent der Bonner Botschaft in Tripolis errechnet, beläuft sich der Wert der laufenden Projekte auf die stolze Summe von sieben Milliarden Mark. Das ist ziemlich exakt der Preis, den die Bundesrepublik für die Einfuhr libyschen Erdöls in den Jahren 1975 und 1976 bezahlt hat — und Libyen ist inzwischen immerhin zum größten Erdöllieferanten der Bundesdeutschen aufgerückt.

Die Libyer sind äußerst geschätzte Geschäftspartner. Das hängt nicht nur damit zusammen, daß sie bar zahlen und andernorts übliche komplizierte Ringgeschäfte entfallen — sie zahlen bei Vertragsabschluß auch noch bis zu einem Viertel der Auftragssumme an. Wo andern gibt es schon solch großzügige Bedingungen?

Gebaut wird in diesem Land, das nach dem Sturz des greisen Königs Idris durch die zornigen jungen Offiziere um Moammar el-Ghaddafi einen großen Nachholbedarf hatte, so ungefähr überall und alles. Deutsche Firmen bauten und bauen Getreidemühlen und -silos, Futtermittelfabriken, Geflügel- und Milchfarmen, sie bohren Brunnen und installieren Pumpen und Bewässerungsrohre. Schließlich soll jedes Stückchen Land, das irgendwie geeignet ist, landwirtschaftlich genutzt werden. Das hat Ghaddafi erst jetzt wieder vor dem Volkskongreß, dem höchsten Beschlußorgan des Landes, ausdrücklich unterstrichen. Eine halbe Million Quadratmeter Land könne bereits jetzt bewässert werden, heißt es dazu im Informationsministerium in Tripolis. Anderthalb Millionen Quadratmeter, so die ehrgeizigen und kostspieligen Pläne, sollen es werden. Bewässert wird das Land aus großen Reservoirs, die aus Brunnen von 140 bis 200 Meter Tiefe gespeist werden.

Allein in den letzten drei Monaten wurden nach offiziellen Angaben 3000 neue Höfe an Bauern übergeben. Wie wichtig Ghaddafi den Landwirtschaftssektor nimmt, demonstrierte er kürzlich, als er selbst ins Wadi Haj kam und Neubauern ihre Kontrakte übergab (nicht ohne selbst auf Traktoren zu klettern und vorzuführen, wie man ein solches Ungetüm fährt. Schließlich hatten die Neulinge vorher nicht nur lernen müssen, ihren Namen zu schreiben, sondern waren wohl auch erstmals mit einem vergleichsweise komplizierten technischen Gerät in Berührung gekommen).

Aufgabe der Neubauern von Wadi Haj wird es sein, ein 128 Quadratkilometer großes Gebiet endgültig der Wüste zu entreißen, keine leichte Aufgabe, wenn man das umliegende Land betrachtet, wo allenfalls ein paar Nomaden mit spärlicher Viehzucht ihr Leben fristen können. Doch der Staat hilft großzügig. Er stellt ein Haus bereit mit vier Zimmern, Küche, zwei Toiletten und Terrasse. Er baut einen Viehstall und liefert gleich 20 Schafe und 50 Hühner pro Familie mit. Und er übergibt jedem Bauern einen nagelneuen schweren Traktor. Dazu kommen Einrichtungshilfen für das Haus und eine dreijährige Unterstützung von jährlich 1500 libyschen Dinaren (was etwa dem Neunfachen in D-Mark entspricht).

Nach drei Jahren muß der Bauer mit seiner Familie auf eigenen Füßen stehen, was zu schaffen ist, wie der aus Ägypten stammende palästinensische Projektleiter meint. Das Einkommen ist auch dann noch steuerfrei und nach oben nicht begrenzt. Vier Kooperativen helfen beim Verkauf der Erzeugnisse. Was erzeugt werden soll, ist vorgeschrieben. Wein etwa, Feigen, Pfirsiche, Gemüse und vor allem Oliven. Während an vielen der Wohnhäuser noch gebaut wird, sind die Gemeinschafts- und Produktionsanlagen bereits fertig. Es gibt eine große Geflügelfarm mit Intensivhaltung von Hühnern. In nagelneuen Spezialwagen wird das Grünfutter für die Schafe in Hydrokultur herangezogen. Innerhalb von sieben Tagen wachsen aus Getreidekörnern saftige Halme heran, die mit ihrem intensiven Grün so gar nicht in die ausgebleichte Umgebung passen. Es gibt ein Hospital, eine Schule, eine Tankstelle, eine Feuerwehrstation — und natürlich eine Moschee im Lande des Moammar el-Ghaddafi, der eben erst wieder den Koran zur Grundlage für das gesamte öffentliche Leben einschließlich der Justiz hat festschreiben lassen. Die Moschee steht symbolträchtig inmitten des Ortes, umweht von Wüstensand, wie um daran zu erinnern, daß der Kampf gegen die Wüste nicht leicht ist.

Dieser Kampf gegen die Wüste und um die Selbstversorgung des Landes mit Lebensmitteln wird mit viel Energie angegangen. In Libyen hat man die Drohung aus westlichen Ländern, bei einem erneuten Ölboykott mit dem Knüppel eines Lebensmittel-Lieferstopps zurückzuschlagen, nicht vergessen. Andererseits geht schließlich auch das Öl einmal zur

ste

ıen
afi

gültig der Wüste zu
ichte Aufgabe, wenn
e Land betrachtet, wo
Nomaden mit spär-
r Leben fristen kön-
ıt hilft großzügig. Er
eit mit vier Zimmern,
ten und Terrasse. Er
l und liefert gleich 20
ıner pro Familie mit.
jedem Bauern einen
ren Traktor. Dazu
ungshilfen für das
efjährige Unterstüt-
1500 libyschen Dina-
lem Neunfachen in

ı muß der Bauer mit
eigenen Füßen ste-
fen ist, wie der aus
ıde palästinensische
. Das Einkommen ist
steuerfrei und nach
t. Vier Kooperativen
auf der Erzeugnisse.
ien soll, ist vorge-
va, Feigen, Pfirsiche,
llem Oliven. Während
nhäuser noch gebaut
einschafts- und Pro-
reits fertig. Es gibt
lfarm mit Intensiv-
ern. In nagelneuen
das Grünfutter für
rokultur herangezo-
sieben Tagen wach-
rnern saftige Halme
intensiven Grün so
ebleichte Umgebung
lospital, eine Schule,
Feuerwehrstation —
loschee im Lande des
iafi, der eben erst
ur Gundlage für das
Leben einschließlich
chreiben lassen. Die
bolträchtig inmitten
von Wüstensand, wie
ern, daß der Kampf
ht leicht ist.
gen die Wüste und
gung des Landes mit
mit viel Energie an-
n hat man die Dro-
Ländern, bei einem
mit dem Knüppel
Lieferstopps zurück-
gessen. Andererseits
n das Öl einmal zur

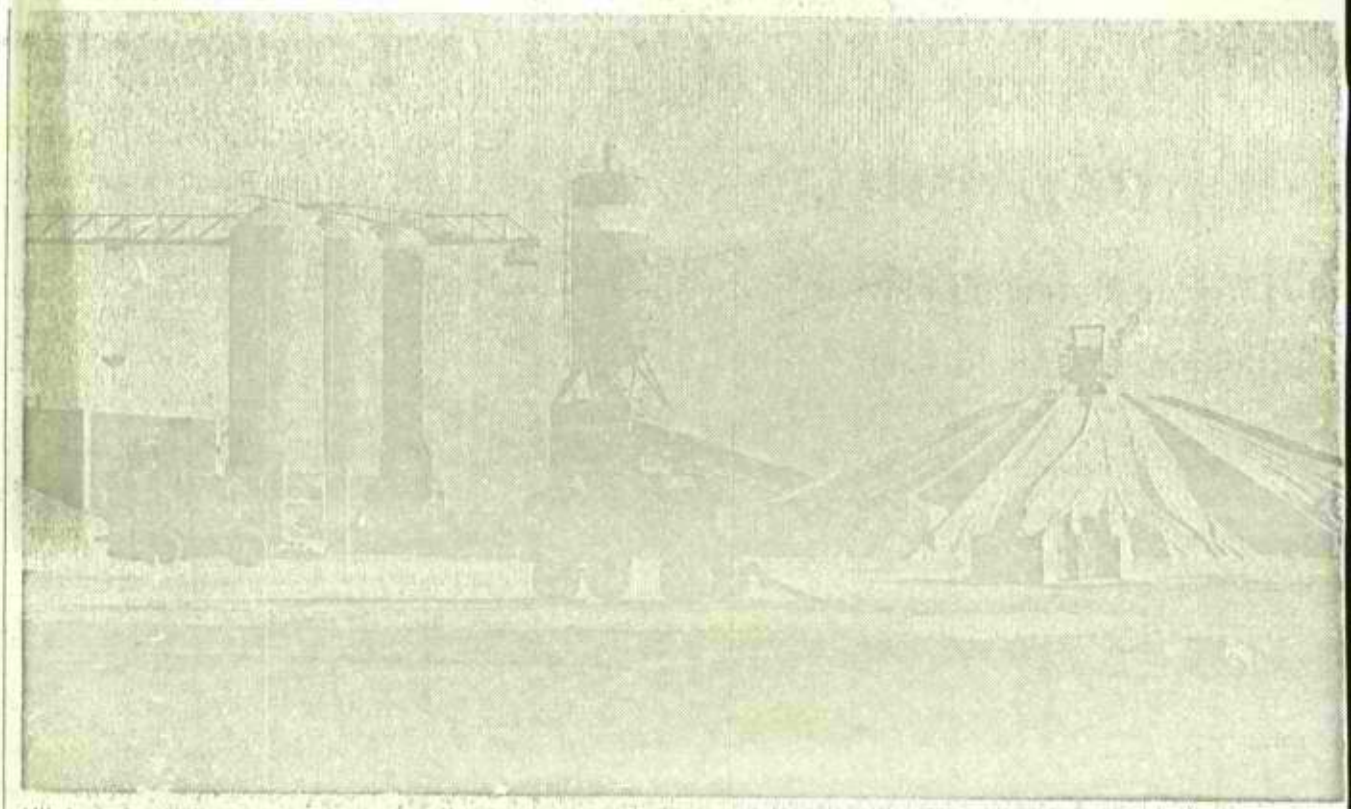

Mit deutscher Hilfe erbautes Zementwerk in Homs, 120 Kilometer östlich der libyschen Hauptstadt Tripoli. (FR-Bild: Ar

Neige — und für die Zeit danach muß das Land überlebensfähig gemacht werden.

Dazu bedarf es des Ausbaus der Infrastruktur und die bundesdeutschen Firmen sind auch hier wieder kräftig dabei. Sie bauen Straßen und Brücken, verbessern die Elektrizitätsversorgung und das Kommunikationswesen (Telefon, Radiosender). Sie liefern komplette Einrichtungenn für Polikliniken und Krankenhäuser, Schulen und Lehrwerkstätten. Sie helfen — und verdienen natürlich — beim Universitätsausbau und den Anlagen für die Meerwasserentsalzung. Eine unter deutscher Regie gebaute Schuhfabrik soll täglich 8000 Schuhe fabrizieren, eine Kleiderfabrik 20 000 Kleider pro Jahr. Neben einer Tabakwaren-, einer Zementfabrik und einer Gerberei entsteht auch eine Produktionsstätte für die Abfüllung von Getränken — alkoholfreien, versteht sich.

Denn Libyen ist unter dem Regiment des Obersten Ghaddafi ein „trockenes" Land. Wer bei Alkoholgeschäften erwischt wird, hat mit empfindlichen Strafen zu rechnen — zumindest, wenn Libyer daran beteiligt waren. Bei den auf den vielen Baustellen im Land beschäftigten Ausländern drückt man schon einmal ein Auge zu, so daß auch, wer nicht ganz so sittenstreng ist wie Herr Ghaddafi, „leben kann", wie es ein Deutscher formuliert. Viel mehr erbost die „Gastarbeiter", daß man ihnen auch Schweinefleisch und bestimmte Wurstsorten nicht zugestehen will. Die Art und Weise, wie die Zöllner bei jeder Einreise das Gepäck filzen und etwaige „verbotene" Ware mit dem Ausdruck äußerster Verachtung auf den Boden knallen, ärgert die Deutschen noch beim Erzählen sichtlich.

Auch sonst gibt es natürlich schon einmal Schwierigkeiten. Etwa beim Bau des Zementwerks Souk el Khamis, als hochempfindliches Elektronik-Material im Wert von 1,8 Millionen Mark eigens per Charter-„Hercules" eingeflogen wird — die Fracht dann jedoch tagelang bei extremen Temperaturen an Bord bleiben muß, weil die Zollbehörde sie noch nicht freigegeben hat. Aber alles in allem funktioniert die Zusammenarbeit — wenn auch nicht unbedingt jedes der großen Werke, die aus dem Boden gestampft werden. So gibt es beispielsweise am Rande von Tripolis eine funkkelnagelneue Anlage für die Verschrottung von Autowracks. Die lief auch schon, für zwei oder drei Tage, während der Einweihungsfeierlichkeiten. Aber seitdem klappt irgend etwas nicht und die „Räder stehen still". Wer je die Fahrweise der meisten Libyer gesehen und ihre Neigung studiert hat, defekte Wagen einfach dem Schrott zu überantworten (schließlich stehen am Hafen von Tripolis kilometerlange Reihen neuer Autos), der kann sich vorstellen, wie schnell die Halden der Autowracks vor der Schrottanlage wachsen.

Die bundesdeutschen Firmen sind bemüht, solche Pannen zu vermeiden. Und das natürlich nicht nur, um der libyschen Volkswirtschaft keinen Schaden zuzufügen, sondern vor allem, um ihren Ruf nicht zu gefährden, von dem das Geschäft abhängt. Im zitierten Zem
werk Souk el Khamis etwa ist die A
bildung des mittleren und höhe
Managements bereits zu Beginn v
traglich geregelt worden. Libyer wer
danach sowohl in der Bundesrepul
als auch in ausländischen Werken
Konsortiums ausgebildet. Nach
Übergabe werden fünf Deutsche weit
zwei Jahre zur Verfügung stehen.

Ob ein solchermaßen geschu
Management in der Lage sein w
auch mit den „Spätfolgen" der geg
wärtigen Planungen fertig zu werd
steht allerdings noch dahin. Denn ni
ewig werden die Libyer mit 1000 k
pro Kopf und Jahr den Weltrekord
Zementverbrauch halten (zum V
gleich: während des Baubooms
Nachkriegszeit kamen die Westeurop
auf nur 500 Kilo pro Kopf und Ja
Dann werden aber, wenn alle geg
wärtigen Pläne realisiert werden,
Jahr in Libyen sieben Millionen Ton
Zement produziert. Die Möglichkeit,
überschüssigen Zement zu exportie
beurteilen Fachleute skeptisch. We
des teuren Transports würde zumind
die Kalkulation sehr schwierig. Eher,
meinen sie, sei zu erwarten, daß n
einem Abflauen des Baubooms ein
der jetzt mit großem Aufwand errich
ten Werke wieder stillgelegt wer
müssen. Und die Zementwerke s
möglicherweise nicht die einzigen An
gen, die im Zeichen des munter sp
delnden Öl-Geldes eigentlich ein p
Nummern zu groß angelegt sind.

1/3/4/

דחוף

L'Ambassadeur d'Israël

שגריר ישראל

סודי
261

רומא, ט' בכסליו תשל"ו
1 בדצמבר 1976

אל : מר י. פראטו, מנהל בנסיות

מאת : השגריר רומא

הנדון: לוב - הרפובליקה המרכז אמריקנית

... בהמשך למברקי אליך מאתמול (מס. 205 מה-30/11) הרינו מצרף בזה המסמכים שנמסרו לי ע"י העקור הווטיקאני.

בברכה,

מ. שטון

העתק: מר א. לוריא, יועץ שה"ח
מר ז. ע"ק, סמנכ"ל
מנהלת מזתי"ם
ראש ממ"ת

NUNCIATURA BANGUI
All. N° 1 Rapp. N° 115

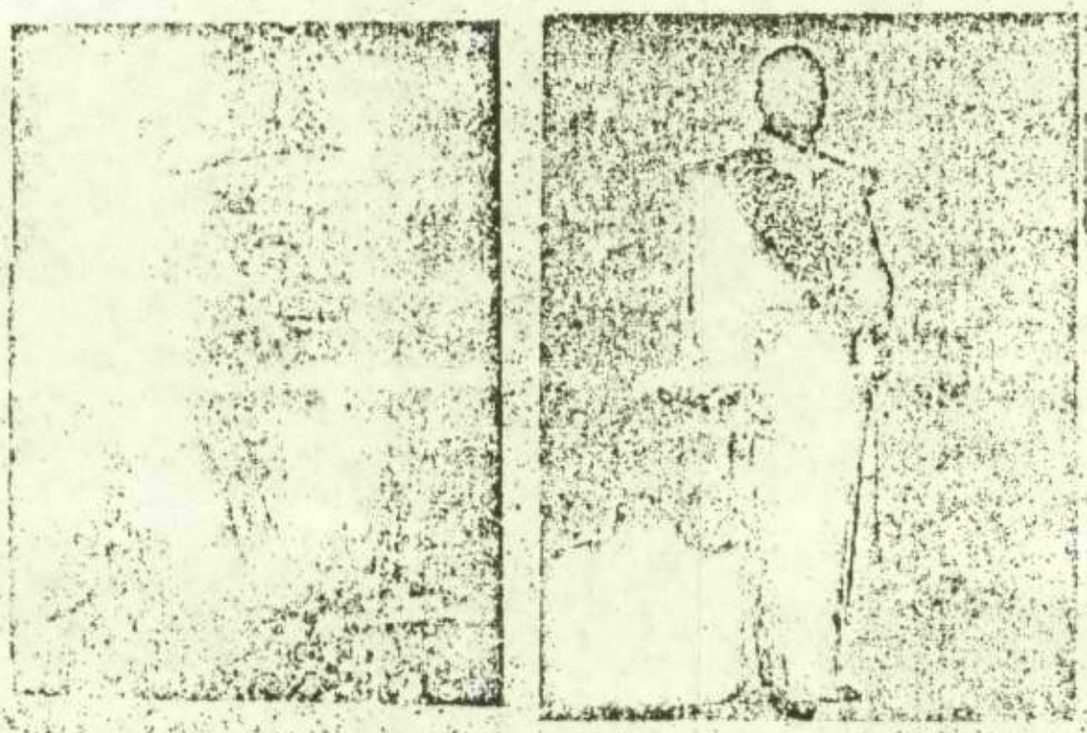

★ ★

VISITE OFFICIELLE D'AMITIE
DE SON EXCELLENCE MOAMMAR KADDAFI
DU 17 AU 19 OCTOBRE 1976

★

KADDAFI + BOKASSA = Afrique

★

BOKASSA + KADDAFI = Indépendance de l'Afrique

★

KADDAFI + BOKASSA = Unité de l'Afrique

★

BOKASSA + KADDAFI = Développement de l'Afrique

★

KADDAFI + BOKASSA = Révolution Africaine

NUNZIATURA BANGUI
AU. N° 2 Rapp. N° 2

Y.D. MOCKY

Etats du Tiers Monde doivent serrer les coudes au moment où sévit la crise économique internationale, pour sortir victorieux dans leur lutte contre le sous-développement.

Voici l'intégralité du discours de bienvenue prononcé par Son Excellence le Maréchal Jean-Bedel BOKASSA, Président à Vie du MESAN, Président du Conseil de la Révolution Centrafricaine à l'occasion de la visite officielle du Président de la République Arabe Libyenne :

"Monsieur le Président et Très Cher Frère,

Les Militants et Militantes du MESAN et Moi-même, ressentons en ce jour mémorable où nous vous accueillons sur cette Terre, qui vous est si chère, une intense et inhabituelle émotion.

Cette émotion se double d'une très grande fierté parce que nous accueillons un digne Fils de l'Afrique. C'est pourquoi, du plus profond de notre coeur, nous vous disons : BIENVENUE.

Bienvenue à vous, Monsieur le Président et Très Cher Frère, Bienvenue à l'éminent et illustre Chef d'Etat que nous saluons pour ses hautes morales, pour sa sagesse, sa clairvoyance.

Bienvenue aussi aux membres de votre distinguée et honorable délégation qui trouveront en cette terre, coeur de l'Afrique, la chaleur humaine qui est la particularité du Peuple Centrafricain.

Monsieur le Président et Très Cher Frère,

Votre présence à Bangui, après les visites que j'ai effectuées dans votre magnifique et beau pays en 1971 et tout dernièrement pour assister à vos côtés aux festivités commémorant le 7ème Anniversaire de la glorieuse Révolution du 1er Septembre, témoigne avec éloquence de la profonde amitié, j'allais dire de la fraternité agissante qui unissent les vaillants Peuples de la République Arabe Libyenne et de la République Centrafricaine.

.../

Aussi, en cette heureuse occasion, je tiens à vous rendre, au nom du Conseil de la Révolution Centrafricaine, des Militants et Militantes du MESAN, un vibrant hommage pour les efforts soutenus que vous déployez depuis la glorieuse Révolution du 1er Septembre 1969 pour le développement harmonieux de la République Arabe Libyenne et pour affirmer plus que jamais la culture du peuple libyen. Je voudrais également ici louer votre courage qui de façon incontestable, fait obstacle aux manoeuvres de l'impérialisme, du colonialisme et du néo-colonialisme qui tentent par tous les moyens d'entraver la juste et historique lutte des peuples du Tiers Monde.

Cette inébranlable volonté dont vous avez depuis toujours fait preuve dans la conduite de votre grand pays force notre admiration et nous comble de joie ; car nous nous retrouvons en vous.

En effet, avec la même volonté, le même amour, de la patrie, j'ai institué l'Opération BOKASSA qui n'est autre chose que la mobilisation générale de toutes les forces vives de la Nation en vue d'exploiter rationnellement les ressources naturelles que recèlent le sol et le sous-sol de la République Centrafricaine.

Cette opération qui se définit comme étant une philosophie d'action s'appuie d'abord sur une prise de conscience nationale et l'effort de chaque centrafricain en vue du progrès de la Nation et ensuite, sur la Coopération avec tous les Etats épris de Paix et de Justice parmi lesquels se compte votre grand et beau Pays.

Les quelques réalisations que vous aurez l'opportunité de visiter vous permettront de vous rendre compte des résultats concrets de cette stratégie de développement ; elles sont non seulement le reflet de la modernisation de la République Centrafricaine mais encore, elles démontrent avec éclat le chemin que sous ma conduite, la République Centrafricaine a parcouru depuis 1966.

Mais, Monsieur le Président et Très Cher Frère, les efforts de nos deux Peuples pour le développement de leurs Pays respectifs ne pourront se maintenir et s'accroîtrent que dans un clim

.../

de paix aussi bien à l'intérieur de nos frontières qu'à l'extérieur de celles-ci.

C'est pourquoi, le Conseil de la Révolution Centrafricaine fonde toute sa politique extérieure sur la recherche continuelle de la Paix tant en Afrique que dans le reste du Monde. Et pour atteindre cet objectif, nous prônons un seul moyen : le Dialogue.

Aussi, je me félicite non seulement de ce que cette politique rejoint celle pratiquée par le dynamique Conseil du Commandement de la Révolution Libyenne sous la sage conduite de votre Excellence mais encore et surtout, parce qu'elle répond à notre conception de la promotion de l'homme.

Monsieur le Président et Très Cher Frère,

La crise économique qui étreint et agite notre Monde d'aujourd'hui commande aux pays du Tiers Monde de se rapprocher plus étroitement les uns des autres que par le passé pour faire face aux désagréments que crée ladite crise.

Aussi, suis-je pleinement convaincu que notre rencontre d'aujourd'hui, indéniable manifestation d'amitié et de fraternité, contribuera de façon déterminante au renforcement de la Coopération Centrafricano-Libyenne, en même temps que de la paix et de l'Unité du Continent Africain.

Je voudrais enfin, Monsieur le Président et Très Cher Frère, vous dire et à votre délégation que vous êtes en République Centrafricaine, chez vous. Une fois encore, je vous salue.

Vive la République Arabe Libyenne
Vive la République Centrafricaine pour que
Vive l'Organisation de l'Unité Africaine.

.../

En réponse, le Colonel KADHAFI a d'emblée dit que le fait de l'accueillir avec tant de chaleur en République Centrafricaine prouve à quel point l'Afrique est unique et forme un seul peuple. Cela me prouve, a-t-il ajouté que les Africains du Nord en Général, les Arabes Libyens en particulier et les Centrafricains sont unis et frères.

Le Colonel KADHAFI a fait remarquer ensuite que les Africains doivent s'unir pour briser les séquelles de la colonisation. C'est dans l'attente et l'union a-t-il insisté que nous pourrons réaliser l'Unité de l'Afrique.

Pour le Colonel Libyen KADHAFI, la lutte des peuples Africains contre le colonialisme va très bientôt aboutir. Il reste que nous devons, selon lui, réaliser la révolution culturelle sur notre continent. La Révolution doit être comptée, selon ses propres termes, au nombre des armes que nous devons utiliser pour désaliéner nos peuples et pour assurer la victoire des peuples opprimés d'Afrique où qu'ils se trouvent.

Pour terminer son propos, le Colonel KADHAFI a souhaité une réussite totale à l'Opération BOKASSA.

Les deux Hommes devaient par la suite assisté à un défilé ouvert par les éléments de l'Armée placée sous le commandement du Colonel Joséphat MAYOMOKOLA.

Ce défilé très circonstanciel a été bouclé par les ressortissants de toutes les origines arabes en général et musulmans en particulier.

Leurs Excellences KADHAFI et BOKASSA devaient sans tarder regagner le salon d'honneur de l'aéroport international Bangui-M'Poko pour commencer leurs premiers entretiens qui auront duré près d'une trentaine de minutes.

.../

NUNZIATURA BANGUI
All. N° 5 Rapp. N°

AU NOM DE DIEU TRÈS BON ET TRÈS MISÉRICORDIEUX, JE VOUS ADRESSE UN TRÈS GRAND BONJOUR. JE VOUS SALUE ÉGALEMENT AU NOM DE TOUS LES PROPHÈTES, AU NOM DE MAHOMET LE DERNIER DES PROPHÈTES ET AU NOM DE MON FRÈRE SALLA-ADJIN-AMED BOKASSA. JE VOUS SALUE VOUS TOUS MILITANTS ET MILITANTES DU MESAN, DE URFCA (UNION RÉVOLUTIONNAIRE DES FEMMES CENTRAFRICAINES), CENTRAFRICAINS CENTRAFRICAINES. AVANT TOUT, JE TIENS À VOUS EXPRIMER LA GRANDE JOIE QUE J'AI ÉPROUVÉE LORS DE L'ACCUEIL QUE VOUS M'AVEZ RÉSERVÉ. CELA PROUVE QUE NOUS LES AFRICAINS NOUS AVONS LA MÊME FAÇON DE PENSER, DE SENTIR ET DE TROUVER. DEVANT CETTE IMMENSE FOULE QUE VOUS CONSTITUEZ DANS CETTE SALLE, JE VOUDRAIS CONSOLIDER (AFFERMIR) LES BONNES RELATIONS QUI EXISTENT ENTRE LA RCA ET LA LYBIE ; JE VOUDRAIS AUSSI RAFFERMIR LES RELATIONS ENTRE MOI ET MES FRÈRES CENTRAFRICAINS QUI ONT EMBRASSÉ LA FOI ISLAMIQUE. PARCE QUE L'ISLAM UNIT TOUS SES ADEPTES DANS LA CHARITÉ, PAR CONSÉQUENT ILS SONT FRÈRES. NOUS LISONS DANS LE CORAN QUE TOUS LES MUSULMANS SONT DES FRÈRES, CE QUI N'EXISTE PAS DANS LES AUTRES RELIGIONS. LES MUSULMANS CENTRAFRICAINS QUI SONT AU COEUR DE L'AFRIQUE SONT LES FRÈRES DES MUSULMANS LIBYENS. C'EST POURQUOI NOS FRÈRES CENTRAFRICAINS QUI ONT EMBRASSÉ LA FOI ISLAMIQUE SONT DES FRÈRES LIBYENS. CETTE FOI ISLAMIQUE UNIT PROFONDÉMENT LA RÉPUBLIQUE CENTRAFRICAINE ET LA LIBYE.

IL N'Y A PAS QUE LA FOI ISLAMIQUE QUI NOUS UNIT, IL Y A AUSSI LES ACCORDS QUE NOUS AVONS SIGNÉS : LA BANQUE ARABE ET RECHERCHES MINIÈRES ET LA MISE EN VALEUR DU SOL CENTRAFRICAIN - CULTURE DE CANNE À SUCRE SUR UNE GRANDE SUPERFICIE LA RÉPUBLIQUE CENTRAFRICAINE SERA LA PREMIÈRE BÉNÉFICIAIRE. DANS LE DOMAINE DE LA MISE EN VALEUR DU SOL, IL Y AURA D'AUTRES CULTURES. LA GRANDE FORÊT CENTRAFRICAINE SERA CULTIVÉE POUR QUE NOUS AYONS ABONDAMMENT À MANGER. LA LIBYE POSSÈDE L'ARGENT ET LA RÉPUBLIQUE CENTRAFRICAINE POSSÈDE LA TERRE FERTILE ET DE L'EAU. RAISON POUR LAQUELLE NOUS DEVONS NOUS COMPLÉTER POUR MIEUX NOUS COOPÉRER POUR NOS INTÉRÊTS RÉCIPROQUES. LES SOCIÉTÉS MINIÈRES VIENDRONT DE LA LIBYE POUR EFFECTUER DES RECHERCHES. UNE SOCIÉTÉ FORESTIÈRE SERA CRÉÉE POUR LA MISE EN VALEUR DE NOS RICHESSES FORESTIÈRES. ENCORE UNE FOIS NOUS AVONS DE L'ARGENT ET VOUS AVEZ DE LA FORÊT, L'EAU ET LES MATIÈRES PREMIÈRES. NOUS CRÉERONS ÉGALEMENT UNE LIGNE AÉRIENNE ENTRE LA RÉPUBLIQUE CENTRAFRICAINE ET LA LIBYE - C'EST CELA LA VRAIE COOPÉRATION ENTRE DEUX PAYS FRÈRES.

NOUS ALLONS ÉLIMINER OU EXPULSER LES SOCIÉTÉS ÉTRANGÈRES QUI ONT JUSQU'À PRÉSENT EXPLOITÉ NOTRE PAYS. LES COLONIALISTES OCCIDENTAUX ONT EXPLOITÉ L'AFRIQUE PENDANT DES SIÈCLES ET QU'EST-CE QU'ILS ONT FAIT POUR L'AFRIQUE ? EST-CE QU'ILS ONT TRAVAILLÉ POUR LES INTÉRÊTS DES AFRICAINS ? EST-CE QU'ILS ONT DÉVELOPPÉ LA CULTURE EN AFRIQUE ? EST-CE QU'ILS ONT AMÉLIORÉ LES CONDITIONS DES AFRICAINS EN CONSTRUISANT DES IMMEUBLES COMME CHEZ EUX ? EST-CE QU'ILS ONT CRÉÉ DES RÉSEAUX ROUTIERS À TRAVERS L'AFRIQUE ? EST-CE QU'ILS ONT SORTI LES AFRICAINS DE L'INSALUBRITÉ, DE L'IGNORANCE ET DU RETARD ?

QU'EST-CE QU'ILS ONT FAIT JUSQU'À PRÉSENT POUR LES AFRICAINS ?
ILS ONT VOLÉ NOS MATIÈRES PREMIÈRES QU'ILS ONT EMMENÉ CHEZ EUX EN EUROPE.
ILS ONT VOLÉ NOS MATIÈRES PREMIÈRES POUR CONSTRUIRE DES IMMEUBLES EN EUROPE, POUR DÉVELOPPER LEURS MOYENS DE TRANSPORT ;
ILS ONT VOLÉ NOTRE URANIUM QUI LEUR PERMET DE FABRIQUER LA BOMBE ATOMIQUE POUR VENIR NOUS ANÉANTIR ; AVEC NOTRE URANIUM, ILS ONT FAIT DES PRODUITS PHARMACEUTIQUES POUR SE SOIGNER ET PENDANT CE TEMPS LES AFRICAINS CONTINUENT À SOUFFRIR TOUTES SORTES DE MALADIES. PERSONNE POUR LES SOIGNER POUR LES PROTÉGER CONTRES CES MALADIES. AVEC NOTRE URANIUM ILS ONT DÉVELOPPÉ LEUR MÉDECINE POUR SE SOIGNER, ILS ONT VOLÉ NOTRE URANIUM POUR AUGMENTER LEUR ÉNERGIE.
ILS CONTINUENT À FAIRE DES RECHERCHES DANS LE DOMAINE ATOMIQUE ET C'EST NOUS QUI FOURNISSONS LES MATIÈRES PREMIÈRES.
JUSQUE QUAND LES AFRICAINS COMPRENDRONT QU'ILS NE DOIVENT PAS LAISSER LES EUROPÉENS VOLER LEUR URANIUM. NOUS AVONS LES MATIÈRES PREMIÈRES ET NOUS POSSÉDONS DE L'ARGENT. L'URANIUM D'AFRIQUE APPARTIENT AUX AFRICAINS.
JUSQUE QUAND L'AFRIQUE VA CONTINUER À EXPLOITER. L'HEURE EST VENUE POUR LES AFRICAINS DE SE RÉVOLTER CONTRE LE COLONIALISME SOUS TOUTES SES FORMES ; SE RÉVOLTER CONTRE LES EUROPÉENS ET LEURS ARMES ; SE RÉVOLTER CONTRE LE GOUVERNEMENT RACISTE DE L'AFRIQUE DU SUD, SE RÉVOLTER CONTRE LES PILLAGES DONT SOUFFRE L'AFRIQUE ; IL FAUT SE RÉVOLTER CONTRE LA CULTURE OCCIDENTALE ; IL FAUT REJETER LA RELIGION DES COLONIALISTES. LEUR RELIGION EST UNE FORME DE COLONIALISME. POUR QUE L'AFRIQUE DEVIENNE VRAIMENT LIBRE, INDÉPENDANTE IL FAUDRAIT QU'ELLE REJETTE LE COLONIALISME SOUS TOUTES SES FORMES ; NOUS SAVONS QUE CE SONT LES ABBÉS QUI RETARDENT L'AFRIQUE. JE VOUS CITE L'EXEMPLE DE L'ANGOLA, DU RÉGIME RACISTE DE L'AFRIQUE DU SUD, DE ZIMBABWÉ. JE VOUS ASSURE QUE LES COLONIALISTES VIVENT LEUR DERNIER TEMPS EN AFRIQUE. LA RÉPUBLIQUE ARABE DE LA LIBYE AIDE BEAUCOUP LES PEUPLES DE L'AFRIQUE DU SUD ET DE ZIMBABWÉ POUR QU'ILS SE LIBÈRENT DU COLONIALISME.
LA RÉVOLUTION CULTURELLE A DÉJÀ ÉCLATÉE HIER ICI EN RÉPUBLIQUE CENTRAFRICAINE. ET C'EST NOTRE FRÈRE SALLAA-ADJIN-AMED BOKASSA QUI EN EST LE GUIDE.
CETTE RÉVOLUTION CULTURELLE REJETTERA TOUTES LES FORMES DU COLONIALISME EN RÉPUBLIQUE CENTRAFRICAINE. L'APPELATION 'JEAN-BEDEL' N'EST PAS UN NOM AFRICAIN. VOTRE PRÉSIDENT SALLA-ADJIN-AMED BOKASSA A RAISON DE SE RÉVOLTER CONTRE CETTE APPELATION QUI N'EST PAS AFRICAINE. LE PREMIER MINISTRE S'EST AUSSI RÉVOLTÉ CONTRE L'APPELATION 'ANGE' - IL S'APPELLE DÉSORMAIS MUSTAPHA PATASSÉ.
JE VOUS RAPPELLE QUE LA RÉVOLUTION CULTURELLE A ÉCLATÉ HIER EN R.C.A. ET JE VOUS ASSURE QUE CE N'EST QU'UN COMMENCEMENT. LES MUSULMANS NE SONT PAS CONTRE LES CHRÉTIENS NI LES JUIFS. JE VOUS APPRENDS QUE LE CHRISTIANISME N'EST PAS UNE RELIGION AFRICAINE NI ORIENTALE ; LES AFRICAINS ONT ADOPTÉ LE CHRISTIANISME AU MOMENT OÙ ILS N'ÉTAIENT PAS LIBRES ; LES COLONIALISMES SE SONT SERVIS DU CHRISTIANISME COMME UNE ARME POUR CONQUÉRIR L'AFRIQUE.

Le président MOBUTU a raison de dire que les colonialismes sont arrivés avec du christianisme dans leur sacoche. Aucun africain ne peut accepter librement le christianisme. Nos frères africains qui ont été baptisés dans le christianisme ont été forcés. Nous ne sommes pas contre le christianisme, ce sont les colonialistes qui ont trahi le christianisme ; ils ont utilisé le christianisme comme une voie qui les conduit en Afrique - c'est une tactique pour mieux posséder l'Afrique. Puisque l'Afrique veut sortir du colonialisme il faudrait qu'elle rejette toutes les formes du colonialisme, rejeter tous ce que les colons se sont servis. Les pays d'Afrique qui pratiquent la révolution culturelle commencent toujours par se débarrasser du christianisme. Les colonialistes ont fait corps avec le christianisme ils ont ainsi trahi le christianisme en pratiquant le racisme en Afrique du Sud et en Zimbabwé.

L'Africain est nègre et l'Européen est blanc - d'où séparation dans la société est-ce cela le christianisme ? est-ce la religion que Jésus Christ a enseigné ? peut-on dire que cette religion raciste vient de Dieu ? C'est plutôt un moyen que les colonialistes ont utilisé pour mieux posséder l'Afrique.

Si les africains se retirent du christianisme il n'y a aucun mal car, pour les africains, les chrétiens sont des colonialistes, des racistes, de négrophobes ils ont toujours volé la nourriture des nègres. Le terme "christianisme" n'évoque rien dans la pensée des africains ; le christianisme est à condamner et à rejeter en même temps que les colonialistes, il est lié au racisme et au vol. Le colonialisme s'est établi sur le racisme ; le christianisme est la continuation du colonialisme, c'est une arme pour détruire les africains ; nous voulons que l'Afrique redevienne libre.

Et lorsque les africains deviendront libres ils pourront choisir leur propre religion. Nos frères les centrafricains qui sont devenus indépendants doivent choisir leur religion. Pourquoi l'Afrique n'embrasserait pas l'islam ?

L'islam est la religion de travail, du développement économique. Pourquoi les africains n'accepteraient pas l'islam - qui est la religion d'égalité entre les hommes. L'islam lutte contre le racisme ; l'islam n'établit pas des différences entre les races. Pourquoi les africains n'accepteraient pas l'islam qui est la religion de Dieu ? Dieu ne sépare pas les blancs et les nègres ; les blancs ne sont pas plus proches de Dieu que les nègres.

Dieu n'établit pas de différence entre l'Europe et l'Afrique. L'islam est la vraie religion de Dieu - c'est la religion qui unit les hommes entre eux - et pourquoi les africains n'accepteraient pas l'islam ! Il convient que l'Afrique accepte l'islam. L'Afrique est invitée à accepter l'islam, l'Afrique doit accepter l'islam.

C'est un évènement heureux de voir la révolution culturelle éclatée en Afrique Centrale avec la religion islamique. Les musulmans du monde entier - ils sont au nombre de 600 millions - sont heureux d'apprendre que la révolution culturelle commence avec l'islam au coeur de l'Afrique.

ET SI DIEU LE VEUT LA RÉPUBLIQUE CENTRAFRICAINE FERA PARTIE DE LA R.A.U, COMME ELLE EST MEMBRE DE L'O.U.A. LES MUSULMANS LIBYENS ORGANISERONT UNE GRANDE FÊTE POUR MANIFESTER LEUR JOIE À CAUSE DE VOTRE CONVERSION.

JE SALUE TOUS LES CENTRAFRICAINS QUI ONT EMBRASSÉ HIER LE RELIGION MUSULMANE. JE SALUE AUSSI CEUX QUI DEVIENDRONT AUJOURD'HUI ET DEMAIN MUSULMANS.

MA GRANDE RECONNAISSANCE AU PRÉSIDENT SALA-ADJIN-AMED BOKASSA, MES SALUTATIONS AUX MEMBRES DU GOUVERNEMENT QUI SE SONT CONVERTIS EN ISLAM, CE SONT :

- MUSTAPHA PATASSE, PREMIER MINISTRE
- MOHAMED MAGALE , VICE PREMIER MINISTRE
- MAHAMOUD GAMBA , MINISTRE DE L'INFORMATION
- ALI , MINISTRE DE LA RADIO
- BILAL , DIRECTEUR DE PROTOCOLE.

Nouvelles Nationales

Y.D. MOCKY

006680 22.11.76
NUNZIATURA BANGUI
All. N° 4 Rapp. N° 2/5

UN MEETING S'EST DEROULE MARDI MATIN
AU PALAIS DES SPORTS SALAH ADDIN AHMED BOKASSA

Ce meeting a été présidé par Son Excellence SALAH ADDIN AHMED BOKASSA, Président à Vie de la République Centrafricaine et son Frère le Colonel libyen MOAMMAR EL KHADAFI.

La population banguissoise en général, les Militants et Militantes du MESAN en particulier ainsi que toutes les organisations nationales à savoir : (URFCA, l'UGTC, la Jeunesse Révolutionnaire du MESAN et le groupe choc d'animateurs du MESAN, ont tenu à leur manière, à réhausser le caractère révolutionnaire de ce meeting qui était unique en son genre. Outre les Membres du Conseil de la Révolution Centrafricaine, les corps constitués de l'Etat, le corps diplomatique et la colonie d'origine islamique, près de 25 ou 30 mille Militants ou Militantes, selon nos estimations, avaient littéralement envahi les gradins du Palais des Sports.
Mais il convient de signaler que ce sont notamment les orchestres nationaux de la capitale et surtout ceux des groupes de danseurs traditionnels qui ont donné à ce meeting son véritable air de fête populaire.

Deux discours entrecoupés de longues acclamations ont été prononcés. Le premier par Son Excellence le Maréchal de la République Centrafricaine qui a tout d'abord tenu à remercier les Militants et Militantes du MESAN Rénové pour leur plus grande prise de conscience nationale. Pour le Père de la Révolution Centrafricaine grâce au MESAN Rénové, grâce à l'esprit nouveau de la jeunesse centrafricaine, grâce à la détermination des Militants et Militantes du MESAN, le peuple centrafricain a été toujours debout, comme un seul homme, derrière son Président à Vie pour accueillir ce très grand fils d'Afrique qu'est le Président MOAMMAR KHADAFI.

Rappelant sa récente visite officielle à Tripoli et mettant en relief le séjour en terre centrafricaine de son Frère le

.../

Colonel MOAMMAR EL KHADAFI, le Père de la Nation Centrafricaine a fait remarquer que leur rencontre où qu'elle se tienne, c'est-à-dire que ce soit à Tripoli ou à Bangui s'inscrit dans l'intérêt de leurs deux peuples. C'est à cet égard, a-t-il notamment dit, que plusieurs accords de coopération ont été signés entre la République Centrafricaine et la République Arabe Libyenne. Lundi 18 Octobre 1976 d'ailleurs, a explicité le Chef de l'Etat centrafricain, son Frère libyen KHADAFI a voulu cité une partie de ces accords, mais il n'a pas tout dit... D'après le Père de la Révolution Centrafricaine, des rapprochements sont nés entre son Frère KHADAFI et Lui d'une part et entre la République Centrafricaine et la République Arabe Libyenne d'autre part. Ce qui, selon les propres termes du Père de la Révolution Centrafricaine, l'a amené a posé un acte de foi, nous dirons mieux, un acte d'Homme. En clair, il faut le dire sans détour, que le lundi 18 Octobre 1976, le Père de la Révolution Centrafricaine a été converti en Musulman, par un Cheick qui l'a baptisé. L'évènement s'est passé dans la Mosquée de Bangui que le Maréchal de la République Centrafricaine a construit lui-même en 1966. L'acte posé est d'autant normal et plus naturel car le Chef de l'Etat en a décidé ainsi après avoir selon lui, rempli pleinement ses obligations dans l'Eglise Catholique et a donc décidé de revenir à sa source africaine qui est le "Musulman". En un mot l'Islam. La visite du Président KHADAFI de ce fait devient très importante pour nous centrafricains et pour la culture africaine. Aussi le meilleur cadeau de la République Centrafricaine à son Hôte libyen, c'est que le Père de la Révolution Centrafricaine s'est converti en Musulman. Pour terminer son intervention, le Maréchal de la République Centrafricaine a vanté les qualités de ce grand fils d'Afrique, ce courageux fils d'Afrique, ce héros de l'Afrique qui a réussi à combattre la misère en Libye et qui combat maintenant pour libérer le continent africain de la misère

NUNZIATURA BANGUI
All. N° 6 Rapp. N° 65

- CONSIDERATIONS PERSPECTIVES DE LA COOPERATION CENTRAFRICANO-LIBYENNE -

- LE PRESIDENT MOAMMAR EL KADDAFI, PRESIDENT DU CONSEIL DE COMMANDEMENT DE LA REVOLUTION, PRESIDENT DE LA REPUBLIQUE ARABE LIBYENNE, EST DEPUIS HIER AUX COTES DE SON FRERE, LE MARECHAL JEAN-BEDEL BOKASSA, PRESIDENT DU CONSEIL DE LA REVOLUTION CENTRAFRICAINE, PRESIDENT A VIE DE LA REPUBLIQUE.

-o-

- Cette visite historique en cette terre centrafricaine renforce notre espoir en l'avenir et notre conviction d'avoir choisi la bonne, celle du changement, celle de la Révolution.

- Le peuple centrafricain se réjouit et est fier d'accueillir un Homme d'Etat dont l'amitié, au demeurant, sélective, est particulièrement recherchée.

- Sa jeunesse, sa farouche détermination de vaincre les obstacles quels qu'ils soient, son progressisme, constituent à nos yeux, des exemples patents qui confirment le bien-fondé de l'action révolutionnaire déclenchée par le Père de la Nation et dont le levier est confié à la génération montante.

- A l'unisson du Fondateur de la Révolution Centrafricaine, Son Excellence Jean-Bedel BOKASSA, saluons le Président MOAMMAR KADDAFI.

- Militants, Militantes,

- Je vous adresse ces lignes pour vous livrer les résultats faisant suite à la mission précurseur libyenne conduite par M. MOHAMED ZARROUG-RAJAB, Ministre du Trésor de la République Arabe Libyenne.

- Au terme de cette mission, quatre accord ont été signés vendredi I5 Octobre I976 à BANGUI.

- Le Ier accord crée une Société anonyme d'économie mixte d'agriculture dont les buts sont :

* la culture de la terre et l'établissement de projets d'agriculture et et de dérivées;
* l'établissement des projets de développement des richesses animales;
- l'industrialisation, la commercialisation et l'exportation de la production agricole et d'élevage.

.../...

- Le Capital de la Société est fixé à 500 millions de frs CFA.

- Le 2ème accord crée une Banque, dénommée BANQUE CENTRAFRICAINE ARAB LIBYENNE, pour le Commerce Extérieur et d'Investissement.

- Son objet est d'entreprendre en République Centrafricaine et à l'ex rieur, toutes les opérations bancaires normales, y compris les opérations financières et commerciales relatives aux projets de développement économique et de commerce extérieur.

- Le Capital de cette Banque est fixé à I milliard de frs CFA.

- Le 3ème accord porte création d'une Société mixte centrafricano-libyenne d'Import-Export au Capital d'I milliard de frs CFA et qui a pou objet :

- la promotion commerciale et des investissements en République Centra fricaine et en République Arabe Libyenne;
- l'écoulement des marchandises centrafricaines sur les marchés libyen et étrangers et vice-versa;
- l'importation et l'exportation des biens d'équipement, des matières premières, du matériel de production, des produits finis, des marchandises de consommation courante;
- le commerce de gros et de détail sur toute l'étendue du territoire centrafricain et libyen;
- et toutes activités que décidera le Conseil d'Administration de la Société.

- Enfin le 4ème accord crée une Société mixte des mines nommée Société Centrafricano-Libyenne des Mines, au Capital d'I milliard de frs CFA.

- Les buts de la Société sont en général :

- la recherche,
- l'exploration,
- l'exploitation,
- le tirage,
- la commercialisation,
- l'industrialisation des mines,

.../...

תיק 974-ב

תאריך 30.11.76

העתון ידיעות אחרונות

הנוסח המלא של הראיון שהעניק מועמר קדאפי ל„אובזרבר":

„אינו מאמין בהסדר - אלא אם יעזבו הישראלים את האזור"

„ערפאת מוכן להתפשר על הגדה והרצועה משום שהוא מאמין כי כך יביא להשמדת ישראל"

מאת פטריק סיל

שרות THE OBSERVER מיוחד לידיעות אחרונות

שמונת שנים כבר שולט מועמר קדאפי בלוב. אבל כיום, כאשר השיבה כבר זרקה בצדעיו, אין עוד קולונל קדאפי — עדיין רק בן 37 — אותו מחסמן לוחם, אימפולסיבי ונלהב אשר ניסח לחקות — בשנות ה־70 הראשונות — את המנטליות של נאצר.

לשונו עדיין יומרנית. אולי. אבל פעולותיו כבר מעידות על גישה חדשה: גישה של מתינות, גמישות ו־ריאליזם.

אי־הכנה ארוכה מצד העולם הערבי ההפכפך, תדמית בינלאומית של מנהיג חסר אחריות ופחזן ויירידה בכח השפעתו — כל אלה גרמו לקדאפי לשקול מחדש את מדיניותו.

אין ספק כי קדאפי משתוקק עתה לשפר את תדמיתו במערב. ושתי המטרות העיקריות הניצבות בפניו עתה הן: להשיג הכרה של כבוד בחוץ, ו„לגיטימציה" מצד הלובים פנים בית.

● המטרה מקדשת

קדאפי קיבלני לראיון של שעה ר מחצה בווילה שלו. המוקפת גדר של יתכת, ליד קסרקטין „עזיזיה" בטרי־פולי.

שאלה: „האם יכול אני לדווח בצורה חד־משמעית, כי אינך מספק עוד אמצעי לוחמה לאנשי המתחרת האירית?"

תשובה: „כן. זה נכון. אין אנו מספקים עוד לאנשי המתחרת עזרה. אבל עלי להדגיש כי אנו רואים בן מאבק האירים פעולה צודקת ואנו תומכים בהם מבחינה פוליטית ומוסרית".

שאלה: „יאסר ערפאת והתנועה לשיחרור פלשתין, מרכזים עתה את מאמציהם המדיניים, בקבלת יישות לאומית בגדה המערבית וברצועת עזה. האם נכון, כי תקבל כל פתרון של הבעיה הפלשתינאית — אשר יתקבל על דעת הפלשתינאים עצמם?"

תשובה: „אין אנו יותר פלשתינים מהפלשתינאים עצמם. אבל אישית אינו מאמין באפשרות של מציאת הסדר פוליטי הוגן ומכובד — אלא אם כן יחליטו הישראלים לעזוב את האיזור. כולם כאחד. איני יכול לדבר בשם ערפאת, אבל אני מאמין, כי העובדה שהוא ופלשתינאים אחרים מוכנים להתפשר עתה על „מדינה קטנה" בגדה וברצועה היא משום שהם סבורים, כי כסופו של דבר יוכלו להביא בצורה כזו להשמדתה של ישראל".

● לשון קיצונית

„הסדר, אשר יכלול שתי מדינות נפרדות — ערבית וישראלית — בין נהר הירדן לבין הים התיכון אינו יכול להימשך לאורך ימים. אחת מ־שתי מדינות אלה חייבת להיעלם ובהתחשב בכוחות התומכים בצד הפלשתיני ההיסור שלי הוא כי זו תהיה ישראל".

לשונו של קדאפי נותרה קיצונית מאוד — אבל לוב התקרבה באחרונה לערפאת. הנחשב ליותר מתון, וביקר בטריפולי לא מכבר. כאשר שאלתי את קדאפי על החבלה שנערכה לא מכבר בסלון ב בת־עמון כינה אותה „פעולה בלתי אחראית". הוא הצטרף, למעשה, באחרונה למחנה היותר מתון של הערבים — „לטרות הרבה חילוקי־דיעות" — ומצדיק צעד זה בטענה, כי המטרה הסופית של השמדת ישראל, מקדשת את האמצעים.

שאלה: „האם אתה מסכים עם דעתו של הנשיא סאדאת כי ארה"ב מחזיקה בקלפי המיקוח היותר חזקים במזרח־התיכון? או האם סבור אתה כי גם לבריה"מ יש מה לוסר באיזור?"

תשובה: „הבעיה הפלשתינית היא בעיה בינלאומית ובתור שכזו יש לבריה"מ מה לוסר. לכן אין הבעיה יכולה להיפתר רק על־ידי אחת ממעצמות העל. אני סבור כי בריה"מ חייבת למלא תפקיד באיזור. כערבי אני מקדם בברכה את בריה"מ משום שאני סבור כי היא ידידתנו, בעוד שארה"ב היא עוינת ואגרסיבית".

מהו הרקע להצהרתו הפומבית על נאמנות לבריה"מ — עליה חזר קדאפי פעמיים במשך שיחתנו?

המנהיגים הערביים חלוקים בדיעות תיהם ונתונים בעיצומו של ויכוח על כוונותיו של הנשיא הנבחר ג'ימי קרטר באשר למזרח התיכון. מצרים ר ערב־הסעודית, הנותנות את אמונן בוושינגטון — ומאוכזבות מחוסר חתקדמות המדינית באיזור — מקוות כי בעיית המזרח התיכון תעמוד בשלבים העליונים של סולם העדיפויות של קרטר. הן רוצות לראות תנועה אמריקנית מחודשת, במאמץ להגיע להסדר באיזור. הסורים מפוקפקים אם אומנם תפעל ארה"ב במהירות, ואילו קדאפי, הודה בפני בגלוי, כי הוא משוכנע שארה"ב לא תעשה כן.

זה יותר משנה — מאז השיג ד"ר קיסינג'ר את הסכם הביניים השני בסיני — לא נראו הערבים כמעיינים בראיונות בנוסחיה של חידוש המלחמה. דבר זה החליש, ללא ספק, את עמדת המיקוח שלהם. יתר על כן, ההסכם כפת את מצרים והדבר הת־דיר לא מעט מאניקה בקרב הפלשתינאים. הרואים עצמם עזובים ונטרשים על־ידי מצרים. הם „מנר", אישוא, ללבנון ושם „בתקלר" בסורים.

עתה, משהושגה סוף־סוף הפסקת האש בלבנון, ועם חילופי הנברי ב־וושינגטון, נוכחו הערבים באבסורד של הפירוד וחילוקי הדיעות ביניהם. לכן אנו עדים לנסיונות ההתקרבות והפיוס האחרונים בין סאדאת, קדאפי והנשיא הסורי חאפז אל אסד. אחד מכוכביו העולים של קדאפי, מאתא בן עמאר, יצא השבוע לקהיר כדי לארגן „פגישה" בין סאדאת לקדאפי.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - e

תאריך 29.11.76

העתון

קאדאפי איננו מאמין בפתרון בעיית פלשתין

לונדון, 28 (יוסי"ע). — שליט לוב הקולונל קאדאפי, אמר בראיון ש"פורסם היום ב„אובזרוור" הלונדוני, כי אינו מאמין באפשרות של הסדר מדיני מכובד של שאלת פלשתין.

כאשר נשאל אם יסכים להסדר של בעיית פלשתין שיתקבל על דעת הפלשתינים, השיב קאדאפי כי לדעתו, עראפאת ופלשתינים מסויימים אחרים מקדמים עתה בברכה את העיקרון של מדינת־זוטא, כי הם חושבים שהיא תביא לבסוף „להשמדת ישראל".

סקירת עמדות
26.11.76

974 - ב

ארצות המגרב

לוב: הערכת מצב מפי קדאפי

קדאפי בראיון לאגור מאן ב"לה סטמפה" (רומא) (21.11.76):

ת - ...הבעיה היא אותה בעיה: החזרת הפלסטינים לאדמתם, פתרון של שלום אפשרי רק אם הישראלים יסתלקו.

ת - ...לדעתי ההסבר לכך שערפאת והרבה פלסטינים נראים בעד מיני-מדינה הוא שהם חושבים שדבר זה יכול לבסוף להביא להריסת ישראל. הסכם שיוביל להקמת שתי מדינות נפרדות האחת פלסטינית והשניה ישראלית, בין הירדן והים לא יכול לעולם להיות בעל אופי קבוע. אחת משתי מדינות אלה יום אחד תיעלם. לדעתי אם להתחשב בכוחות התומכים בפלסטינים תהיה זו ישראל שתושמד. לכן ערפאת ופלסטינים שונים מקבלים העיקרון של מיני-מדינה פלסטינית.

ש - ...אם יום אחד תעשינה מצרים וסוריה שלום עם ישראל איך תגיב לוב?

ת - ...כל העמים הערביים לא יוכלו שלא להגיב בשלילה.

ש - המשקיפים חושבים שהערבים מתכוונים לפתיחת "אופציה מלחמתית". האם אתה מסכים לנתוח זה?

ת - זו נראית לי מסקנה הגיונית.

ת - בעיית המזה"ת היא בעייה בינלאומית, לכן בריה"מ צריכה לעשות חלקה; לדעתנו בריה"מ היא ידידתנו, לכן נוכחותה באזור מקובלת עלינו.

ת - ... ארה"ב יכולה לשנות מדיניותה או יכולה להאלץ לעשות כך... יש לנו ידידות עמוקה עם בריה"מ כי עמדתה חיובית; אנו לא יכולים להגיד זאת לגבי ארה"ב.

ת - ... יחסי לוב - איטליה היו צריכים עוד להתפתח. אך נראה שזה לא היה אפשרי בגלל המאבק בין המפלגות השונות באיטליה.

17/..

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק: קדאפי

תאריך: 22/11/76

העתון: מעריב

קדאפי: הפתרון — גירוש הישראלים

מאת עדה רוצ'אני

„אנחנו יותר פלשתינאי מהפלשתינאים" — אמר שליט לוב, הקולונל מועמאר קדאפי, בתשובה על שאלת כתב „לה־סטמפה" האיטלקי, אם אכן אמר לקאנצלר אוסטריה ד"ר קרייסקי כי הוא מוכן לקבל כל פתרון לבעיית פלשתינאי תחת בתנאי שיתקבל עליידי הפלשתינאים.

קדאפי הוסיף: „אישית אינני מאמין באפשרות של הסדר פוליטי מכובד; הבעייה נשארת תמיד בעינה — שיבת הפלשתינאים לאדמתם. פיתרון של שלום יתאפשר רק אם ייצאו הישראלים.

בהתייחסו להצהרה שהשמיע נציג אש"ף בארום, בענין ישות פלשתינית, שאל המראיין אם לדעת קדאפי יש בכך צעד ראשון לקראת מדינה עצמאית.

הוא השיב: ערבאת ופלשתינים אחרים מעדיפים את רעיון המדינה־אושא, כיוון שהם מאמינים, שבסיום של דבר תושמד ישראל. וקיום שתי מדינות נפרדות, פלשתינית וישראלית, איננו יכול להיות בעל אופי קבוע; אחד מהם שניים ייאלץ להיעלם, ביום מן הימים.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק קדאפי

תאריך 22 נוב' 1976

העתון

Gaddafi interview

'Palestinian mini-state means Israel's end'

TURIN, Italy. — A Palestinian state on the Israel-held West Bank of Jordan and Gaza Strip would probably lead to the destruction of Israel, Libyan leader Muammar Gaddafi said in an interview published yesterday.

Gaddafi told the Italian newspaper "La Stampa." "In my opinion, the reason that Arafat and many Palestinians are today favourable to the idea of a mini-state is explained by the fact that they think it could bring about the end, the destruction of Israel.

"An accord that would create two separate states — one Palestinian, one Israeli — between Jordan and the sea cannot have a permanent character, Gaddafi said. "One or the other of these two states would disappear one day.

"My opinion, taking account of the forces sustaining the Palestinians, is that it will be Israel that is destroyed," he said. "And for this reason Arafat and other Palestinians accept the principle of a mini-state."

Asked about the prospects for a peaceful solution to the Palestinian problem, Gaddafi said: "I must say that personally, I don't believe in the possibility of an honourable political solution. „The problem remains always the same: the return of the Palestinians to their land. A peaceful solution could only be possible if the Israelis leave."

The "La Stampa" correspondent visiting Gaddafi near the Libyan capital of Tripoli also asked about the possibility of a "peace" between Gaddafi and Egyptian President Anwar Sadat. The two have been feuding since Sadat signed a military disengagement accord with Israel last year.

"If such a 'peace' would move toward unity, toward progress and liberty in the Arab world, then let it come," Gaddafi answered. "If the contrary, then nothing will happen. Where there is life there is hope."

Gaddafi was also quoted as saying that because U.S. President-elect Jimmy Carter "is a very religious man, it could be reasonably expected he can do something good" for the solution of the Middle East conflict. (UPI, AP)

974 - ב

כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או מקצתו לאדם שאינו מוסמך לכך - עובר על החוק לתיקון דיני העונשין (בטחון המדינה יחסי חוץ וסודות רשמיים), תשי"ז - 1957.

משרד החוץ

מחלקת הקשר

מברק נכנס-מסווג

מס-128

נשלח: 211830 נוב 76

אל: המשרד

מאת: רומא

מ י י ד י

אל : מעית

דע : מאוים 2 , מסית

קראפי בראיון לאגור מאג ביילה שטמפה " (21.11.76) :-

ת- ..... הבעייה היא אותה בעיה : החזרת הפלסטינים לארצתם פתרון של שלום אמתי רק אם הישראלים יסתלקו .

ת-..... לדעתי הוסבר לכך שערפאת והרבה פלסטינים נראים בעד מיני -מדינה הוא שהם חושבים שדבר זה יכול לבסוף להביא להריסת ישראל . הסכם שיוביל להקמת שתי מדינות נפרדות ואחת פלסטינית והשנייה ישראלית ,בין הירדן והים לא יכול לעולם להיות בעל אופי קבוע . אחת משתי מדינות אלה יום אחד תיעלם . לדעתי אם להתחשב בכוחות התומכים בפלסטינים והיה זו ישראל שתושמד לכן ערפאת ופלסטינים שונים מקבלים העיקרון של מיני מדינה הפלסטינית .

ש-... אם יום אחד תשיגה מצריים וסוריה שלום עם ישראל איך תגיב לוב ?

ת.... כל העמים והערביים לא יוכלו שלא להגיב בשלילה .

ש-... המשקיפים חושבים שהערבים שהכוונים לפתיחת "אופציה טלחמתית " האם אתה מסכים לניתוח זה ?

ת- זו נראית לי מסקנה הגיונית .

ת- בעיית המזיח היא בעייה בילים לכן בריתים צריכה לעשות חלקה לדעתנו בריתים היא ידידתנו לכן נוכחותה באזור מקובלת עלינו .

ת-..... ארהיב יכולה לשנות מדיניותה או יכולה להאלצ לעשות כך .... יש לנו ידידות עמוקה עם בריתים כי עמדתה חיובית , אנו לא יכולים להגיד זאת לגבי ארהיב .

ת-... יחסי לוב - איטליה היו צריכים עוד להתפתח , אך נראה שזה לא היה אמתי בגלל המאבק בין המפלגות השונות באיטליה .

עמיחוד

שתח רחם שתבט מכל מנכל מנכל מעת חסברה מאוחר אב מזאר אירופת א מדתים חקר רם

אמן פיעוד אילטר

רע/אק

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (89.11.18) :-

[illegible] : [illegible] [illegible] [illegible]

סקירת עיתון
15.10.76

974 - ב

3. בשל התמיכה הכללית שזכו לה מעשי המלך בסהארה נראה שבבחירות אלה יטלו חלק גם מפלגות האופוזיציה שכידוע החרימו ב-1970 את הבחירות הכלליות. המפלגה היחידה אשר השמיעה עד כה הסתייגות כלשהי, היא המפלגה הקומוניסטית של עלי יאטא, אם כי ההסתייגות עצמה אינה קשורה לבעיית הסהארה ומתייחסת כנראה לארגון הבחירות.

4. בחירות אלו הן הכנה לבחירתו של בית נבחרים חדש שמועדו טרם נקבע. ביה"נ החדש אמור להתכנס באפריל 1977 ושליש מנבחריו ייבחרו ע"י חברי המועצות המקומיות; שני השלישים הנותרים ייבחרו בבחירות ישירות.

לוב

ראיון קדאפי בעיתון "ניוזוויק" (20.9.76) לעומת הדווח על הראיון הנ"ל ע"י סי"ל - סוכנות הידיעות הלובית (28.9)

1. השוואה בין נוסח ראיון עם קדאפי כפי שפורסם בעיתון "ניוזוויק" לבין נוסח הבאת אותו ראיון בערבית ע"י סי"ל מדגימה משחק כפול של השליט הלובי המשתדל לעצב לעצמו נוכח המערב-תדמית מתונה לעומת התדמית המהפכנית המודגשת מבית.

2. הנוסח שפורסם בערבית ע"י סי"ל אינו כולל התיחסויות סותרות, או נוספות לאלה שפורסמו שבוע קודם לכן בכלי התקשורת האמריקניים. האפקט הרצוי כלפי הקהל קורא הערבית מושג ע"י הלובים ע"י שמוש בטכניקה של השמטת קטעים בלתי נוחים ו/או הוצאת דברים מהקשרם.
להלן מספר נקודות להשוואה בין שני הנוסחים:

א. טרור
בראיון ל"ניוזוויק" מעלה קדאפי את ההתיחסויות הבאות, שלא הובאו ע"י סוכנות הידיעות הלובית:
(1) "חטיפת מטוסים היא טרוריזם ומשום כך אנו מתנגדים לה".
(2) התיחסות שלילית לחטיפות מטוסים ע"י פלסטינים.
(3) "אנו המדינה היחידה בעולם המיישמת את החוק האסלאמי נגד טרוריזם".
(4) הדגשה על פיה תומכת לוב במהפכנים בתיאלנד ובפיליפינים תמיכה מוסרית בלבד (בנוסח הערבי מצויינת עובדת התמיכה בלא ציון אופיה, אך מן ההקשר משתמע כי הסיוע הוא ממשי).
(5) "יחסינו עם לונדון ודבלין משתפרים במהירות ובמהרה נחליף שגרירים עם אירלנד. פרק ה-IRA מאחורינו... אני מאמין שאנו צריכים להפסיק בדחיפות כל מה שלא מייצג אותנו (כיאות)".

ב. ארה"ב
בראיון שהופיע ב"ניוזוויק" בולטת שאיפתו של קדאפי לשפר את יחסי לוב-ארה"ב. ב"ניוזוויק" מופיע הנוסח הבא: "... ולאחר אירלנד ובריטניה, אני מקווה כי יבוא שיפור ביחסינו עם ארה"ב." להלן מביע קדאפי רצונו לפתוח בדיאלוג עם ארה"ב וקובע כי "אנו חייבים לדבר אחדדי-יותר. היינו רוצים מאוד בקיומם של יחסים נורמליים עם ארה"ב ברמת שגרירויות כשם שיש לנו כבר עם בריה"מ, אך ארה"ב הקפיאה יחסינו (ההדדיים) ומסרבת להחליף שגרירים".

16/..

בנוסח הערבי של סי"ל לא מופיע הקטע הנ"ל ונעדרת ממנו כל התייחסות ישירה לנושא היחסים הבילטרליים עם ארה"ב.

ג. <u>בריה"מ</u>

עפ"י נוסח ה"ניוזוויק" השיב קדאפי לשאלה שנגעה ביחסי לוב-בריה"מ, כי בעבר הזהיר מפני הסכנה הטמונה בנקיטת מדיניות קולוניאליסטית ע"י בריה"מ וכי אם זו היתה מנסה לנקוט במדיניות מעין זו בלוב "היינו דוחים אותה".

ד. <u>ישראל</u>

בהתייחסו לטילי הסקאד אשר הוצגו בלוב לראשונה ב-1 לספטמבר קובע קדאפי, על פי נוסח ה"ניוזוויק", כי אלה "טילים משופרים שטווחם עולה במשהו (על 180 מיל) על כל פנים, לא די על מנת להגיע לישראל". במסגרת נוסח סי"ל מסתפק קדאפי בקביעה הבאה: "אלו טילים משופרים... וטווחם עולה על 180 מיל"... כך, לקהל הערבי אין סי"ל מוסרת כי הטילים אינם מגיעים עד ישראל.

974 - c

מברק נכנס

משרד החוץ
מחלקת הקשר

בלתי מסווג

אל: המשרד
מאת: בון
מעת. הסברית, אירופת א. באום בלו יורק (העבר מס 189)
רע: מרכז מרת.
להלן קטעים מראיון קדאפי לרשת הראשונה ב- 28 דנא.
תשומת לבכם לחצוקתו חטיפות מטוסים. הראיון במלואו בדית.

מס 333
נשלח: 301830 סמס76

FRAGE: IST GEWALTANWENDUNG IM BESETZTEN PALAESTINA LEGITIM?

KHADAFI: DAS IST EIN LEGITIMER KAMPF. WENN DAS NICHT LEGITIM IST, WIE SOLL DANN EIN LEGITIMER KAMPF AUSSEHEN? DER ZIONISMUS WAR ES, DER DIE KAMPAGNE GEGEN DIE PALAESTINENSER ENTFESSELTE UND DIE PALAESTINENSISCHEN FEDAJIN ALS TERRORISTEN ABSTEMPELTE. DEN PALAESTINENSISCHEN BEWAFFNETEN KAMPF FUEHRT DIE PALAESTIENSISCHE BEFREIUNGSORGANISATION, DIE JA VON DER MEHRHEIT DER WELT ANERKANNT UND OFFIZIELL IN DIE VEREINTEN NATIONEN AUFGENOMMEN WORDEN IST. IMMER NOCH WIRD SIE VON DEN ZIONISTEN ALS EINE TERRORISTISCHE ORGANISATION BEZEICHNET. MIR IST GANZ KLAR, WARUM DAS SO IST. DIE ZIONISTEN BETRACHTEN DIE AKTIONEN DER PALAESTIENSER ZUR ZURUECKGEWINNUNG IHRER HEIMAT ALS TERRORISMUS GEGEN SIE. ABER GERADE DIE BEZEICHNUNG DIESER AKTIONEN ALS TERRORISMUS IST WAHRER TERRORISMUS.

DER KAMPF DER VOELKER UM IHRE GERAUBTE HEIMAT IST EIN LEGITIMER KAMPF. ICH GLAUBE, ES GIBT AUF DIESER WELT NICHTS LEGITIMERES ALS DAS.

FRAGE: UND AUSSERHAB PALAESTINAS? WIE STEHT ES DAMIT? HALTEN SIE DIE ENTFUEHRUNG VON ZIVILFLUGZEUGEN UND GEISELNAHMEN FUER LEGITIM?

KHADAFI: WENN DIE AKTIONEN ALS EIN TEIL GESAMTSTRATEGISCHER UEBERLEGUNGEN GELTEN KOENNEN, WENN SIE DARAUF ZIELEN, DAS RECHT EINES VOLKES DURCHZUSETZEN, UM DAS RECHT EINES VOLKES ZU KAEMPFEN, UM SO AN SEINE RECHTE ZU KOMMEN, DANN IST DAS FUER MICH EINE METHODE VON VIELEN. SIE SOLL ZEIGEN, DASS DAS VOLK SEIN RECHT WILL. AUF JEDEN FALL SIND SOLCHE AKTIONEN PIRATERIE. DAS HEISST, DIE VERANTWORTUNG MUESSEN DIEJENIGEN UEBERNEHMEN, DIE DIE AKTIONEN AUSFUEHREN. SIE MUESSEN JA AUCH WISSEN, WELCHE ZIELE SIE VERFOLGEN UND WAS SIE DAMIT ERREICHE KOENNEN. ICH PERSOENLICH - UND WIR HIER IN LIBYEN - UNTERSTUETZEN IMMER DIE

2/...

GERECHTE SACHE. DIE LEUTE ABER, DIE FUER DIESE GERECHTE SACHE KAEMPFEN, HABEN DAS RECHT, ZU ENTSCHEIDEN, WELCHE METHODE SIE FUER RICHTIG HALTEN UND WELCHE NICHT.

oooooooo

FRAGE: WENN ICH SIE RICHTIG VERSTANDENHABE, RECHTFERTIGEN SIE DEN WIDERSTAND GEGEN NUMEIRI UND SADAT?

KHADAFI: ...(EIN WORT UNVERSTAENDLICH) ALLEIN MUESSEN DIE VERANTWORTUNG FUER DEN WIDERSTAND GEGEN DAS HERRSCHENDE RAGIME IM SUDAN UND IN AEGYPTEN UEBERNEHMEN. NIEMAND KANN UNS NACHWEISEN, DASS WIR AM PUTSCHVERSUCHEN UND UNRUHEN BETEILIGT GEWESEN SIND. WIR FUEHLEN UNS ALLERDINGS VERANTWORTLICH FUER DIE REVOLUTION IN DER GESAMTEN ARABISCHEN WELT. FUER DIESE UEBERNEHMEN WIR NATUERLICH DIE VERANTWORVVVOO

מגידו

שהח רתמ מנכל שהבט מ/מנכל סמנכל מעת הסברה איר א מאורס א ב מזתים חקר רם אמן תעוד אילסר
מב/אד

KAC

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974 - e

תאריך 29.9.76

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי:

יש הצדקה לחטיפת מטוסים

יש הצדקה לחטיפת מטוסי סיסנא אם המעשה נועד לה הגן על זכויותיו של עם שלם — אמר שלום לובו, הקולונל קדאפי, ב־איון לה תחנת השידור בקלן שבמערב־גרמניה. (ע"צ)

תדריך
משרד החוץ · המחלקה להסברה · ירושלים
הסברה

ר.ל.ל.

436

ירושלים, כ"ח באלול תשל"ו
23 בספטמבר 1976

אל הנציגויות

THE LIBYAN CONNECTION (NO.2)

לוב תחת שלטונו של קדאפי הפכה למרכז פעילות טרוריסטית בינלאומית, ונציגויותיה מהוות מרכז לאספקת נשק לקבוצות טרור הפועלות בכל רחבי העולם.

רבות נכתב באחרונה על קדאפי תפלסותיו ומעלליו. בסקירה המצ"ב יש סיכום של עיקרי דעותיו הפוליטיות, מעשיו ושאיפות ההתפשטות שלו. התדריך המצ"ב נערך על פי סקירה מקיפה יותר בעברית שהפיץ אליכם המרכז לתכנון מדיני כלכלי בצרוף נספחים.

החומר המצ"ב מהווה עדות נוספת שאת הטרור הפלסטיני יזמו מדינות ערב למטרותיהן והן מנצלות אותו כיום לא רק נגד ישראל אלא גם במעשי סחיטה בזירה הבינלאומית.

החומר יתורגם לשפות נוספות.

* * *

THE LIBYAN CONNECTION (NO.2)

QADHAFI'S POLITICAL THOUGHTS - DELUSIONS OF GRANDEUR

Since Nasser's death, Qadhafi has regarded himself as his only successor and torch-bearer in the Arab world. This explains many of his actions in that world and in Islam in particular, and his global policy as a whole.

Like Nasser, he considers the unification of the Arab world as his supreme mission, justifying all means employed.

He acknowledges that the Jews are the People of the Book and, therefore, believes that they should not be killed if only they submit to the tutelage of Islam. But they are not to be trusted, either. It was Jews in particular who harassed him while he was studying in England, or so he alleged in an interview on the BBC programme *Newsday*, on 9 April, 1976.

"Israel's existence is counter to logic itself. The struggle against Israel is one of destiny, admitting no negotiations, agreements or the like. Israel must be destroyed," he declared in an interview with *Al Birak*, of Lebanon, on 2 February 1973, "in one of two possible ways: the nations of Europe must take back their Jews, and those remaining, of Oriental origin, would be wards of Islam.

"Wage the holy war by using all means, neither pausing nor flagging, with sticks, knives and stones, just as ants attack and finally attain their goal by sheer force of numbers" (address, 23 July 1972).

As far as Qadhafi is concerned, the destruction of Israel is, in fact, a service to humanity and the civilized nations, since they will be freed of the racial bug (symposium in Tripoli on Zionism and racism, organized by him on 24-28 July 1976, as reported by the *Libyan News Agency*, 29 July).

The Libyan delegate to the UN Security Council declared (in March 1976): "This racist entity in the Middle East must be destroyed, and one day will be." Employees of the UN in Libya are required to pay the "*Jihad* tax" which is levied on their servants (UN instructions to employees serving in Libya, 1 March 1976). Anyone furthering that end is entitled to all possible help (Qadhafi's address, 3 July 1972, *New York Times*, 2 November 1972). Hence the assistance given to the PLO, its splinter groups, and any organization setting the destruction of Israel as its target.

Libya sent a message to the UN explaining the position of the PLO and praising the Lod airport massacre (6 June 1972).

PRACTICE

Qadhafi translates his views into reality by varied means: financing, material aid in arms and equipment, training, subversion, support for separatist, religious, racist or anarchist movements, assassination of statesmen and public figures, sabotage, political and economic pressure, even outright occupation.

These measures are sacred, since, according to him, the end justifies the means. Fabulous wealth, amassed from Libya's enormous oil income, is directed not only towards the acquisition of vast arsenals of arms - far beyond anything that Libya might reasonably need, but also, and primarily, towards the direct and indirect funding of the activities described.

This method of action was especially favoured by the Master, Abd el-Nasser; his disciple, Qadhafi, has applied it widely in many countries - ironically enough, even inside Egypt.

Libya tried to stir up the tribes of Egypt's western desert and to annex it, and to carry out terrorism in Egypt (see Mena, summarizing appendix, 5 July 1976).

There was an attempt to foment rebellion in Egypt's military college: Egyptian soldiers were killed in the incident, and a hundred plotters arrested and tried by court-martial; according to Mena, two were sentenced to death and the others to varying terms of imprisonment.

Several units were arrested for planning or carrying out sabotage in the Alexandria and Mersa Matruh region (*Ahbar al-Yom*, 12 July 1975; *BBC* 4 May 1975): they included members of the Libyan Intelligence Service (*Ahbar-al-Yom* 12 July 1975).

- Attempted murders of public figures were not excluded.
- The Libyan Ambassador to Egypt was arrested in June 1976 and declared *persona non grata*; in his possession were found subversive pamphlets against Sadat (*Reuters*, 30 June, 1976).

LEBANON

There is a long history of Libyan activity in Lebanon. As early as 23 June 1973, the Libyan Cultural Attaché in Beirut said that Libya favoured the establishment of

Muslim regime in Lebanon, and was counting on the Muslim elements of the Lebanese Army to help in organizing a *coup*. A week earlier, Kamal Jumblatt, a left-wing Druse leader, had received quantities of arms and ammunition through Fatah (*Conflict Studies*, No. 41, December 1973). Lebanon's Christians have levelled more than one charge against Qadhafi of sending arms to the Tripoli PLO Mena, 15 April 1976). Conservative estimates in Beirut put Libyan cash payments to the Leftist organizations of Lebanon to finance their campaign at $50 million at least (*Times*, 19 April 1976); it was claimed that the high rate of casualties in the fighting is due to the sophisticated, modern weaponry which Libya, among others, keeps sending to Lebanon (*New York Times*, 2 November 1975).

Qadhafi has said (address, 18 April 1975): "The Christians of Lebanon are a minority with an isolationist tendency; a foreign reactionary body in the heart of Lebanon. Libya hereby solemnly and officially pledges itself to place all its resources at the disposal of the progressive nationalist forces of Lebanon and the Arab Lebanese Army." The Lebanese newspaper *Al-Nahar* (4 February 1976) reported that Libyan fighters were active alongside the Leftists.

According to *Reuters* (12 March 1976), Umar Muheishy, Minister of Planning and Scientific Research, accused Qadhafi of squandering immense sums of money on political adventures outside Libya. Muheishy also said that Libya gave over $15 million in aid to the rebels who plotted against the Sudanese regime in September 1965.

SUBVERSION, ANARCHY AND SO FORTH

In Sardinia, according to the Italian *Il Messagero* (12 December 1975), Qadhafi is supporting separatist organizations, as well as Mafia elements, as a means of advancing the Libyan-Arab-Islamic penetration of the island by exploiting local economic difficulties.

Recently, Qadhafi has shown willingness to activate the separatist aspirations of Wales *Guardian* (9 August 1976).

On the internal *Libyan* front, Qadhafi bans political parties and elected parliaments; control is in the hands of the masses, whom he represents. Neither elections nor plebiscites are necessary: this is expressed in his "Green Book", of which only the first part (on democracy) has been published (*Washington Post*, 9 June 1976). Instead, he exacted oaths of allegiance from tribal chiefs (*Libyan News Agency*, 9 August 1976). According to Muheishy, he has imprisoned, without trial, over a hundred officers of the Libyan Army who oppose him (*Reuters*, 12 March 1976).

Qadhafi supports the Polisario front. The tension between Algeria and Morocco was his opportunity to promise aid to Algeria (*Times*, 30 December 1975). Although he has not recognized the Polisario government, its president has visited Libya and had Libyan aid (*Libyan News Agency*, 26 June 1975), which Qadhafi described as purely humanitarian in nature. But Libya's consistent material aid, the visit itself, and Libyan backing in international forums such as the Organization of African Unity (conference in Mauritius) prove that his help is not purely humanitarian (*Reuters*, 4 July 1976). Members of the Polisario front have confirmed that Qadhafi has supplied them with arms (*Le Monde*, 6 August 1976).

SABOTAGE AND TERRORISM

Libya, like Syria and Iraq, has its own Palestinian terrorist organization - the National Youth Organization for the Liberation of Palestine, financed and trained in Libya.

Qadhafi has recently created a new organization, the "Special Intelligence Service," commanded by Major Abdallah el-Higazi, with Lieutenant Abdallah es-Senussi as second-in-command. It is based at Akaba-ben-Nafa (formerly Wheelus Base), where its members practise assassination, kidnapping and sabotage. Higazi selects the candidates from among Libyan commandos, the Republican Guard and military intelligence. The organization is fully autonomous and separate from the Libyan Army; it is directly responsible to the Revolutionary Council, so that its orders come straight from Qadhafi (*Ahar Sa'a*, 4 July 1976; *Times*, 18 April 1976). *Ahar Sa'a* also reports that some of its groups were recently active in Egypt, Tunisia, Italy, Somalia, Lebanon, Syria and Sudan.

Below is a list of terrorist acts in which the Qadhafi regime took part, either directly or by providing refuge afterwards:

* The murderers of the Israeli athletes at the 1972 Munich Olympic Games used Libyan diplomatic mail pouches for weapon delivery (according to Muheishy, *Daily Telegraph*, 19 March 1976). After they were killed by the German police, the murderers were awarded a heroes' funeral in Libya, on Qadhafi's instructions; a gesture for which he was praised by *Radio Falastin*, Cairo (9 November 1972).

* 9 April 1973: Two groups of the NYOLP (National Youth Organization for the Liberation of Palestine) carried out their first action in Nicosia, timing an attack on the home of the Israeli Ambassador to coincide with an attack on an El-Al plane at the airport. One terrorist was killed, and seven were wounded (*Times*, 4 January 1974).

* 5 August 1973: Attack in the Athens airport passenger terminal. Five passengers were killed and 55 wounded. One of the two terrorist squads involved came directly from Benghazi (*Chicago Tribune*, 10 January 1974).

* 5 September 1973: Five suspects who planned to attack an El Al plane at Rome airport were arrested by the Rome police, in possession of SAM 7 shoulder missiles (*Chicago Tribune*, 10 January 1974). NATO experts stated that the missiles were supplied to Libya by the USSR.

* 17 December 1973: Pan-Am and Lufthansa planes were attacked at Rome airport by the same organization. Thirty-two passengers were killed, the Pan-Am plane was badly damaged, the Lufthansa plane was flown to Kuwait; of the 13 hostages aboard, one died en route (*Washington Star News*, 9 January 1974).

* 3 March 1974: A British plane en route from Beirut was hijacked in mid-flight and landed in Amsterdam by young terrorists belonging to a Libyan-sponsored organization. The hijackers exploded the plane after releasing passengers and crew.

* 14 March 1974: Abortive attempt to introduce explosives into Beirut airport by terrorists, all members of the same organization, which is financed by Libya.

* December 1975: A group financed and master-minded by Libya, and with the participation of "Carlos," carried out a murderous attack and kidnapped the OPEC (Organization of Petroleum Exporting Countries) Ministers at their Vienna conference (*Ahar Sa'a*, 7 April 1976).

* In an interview on the *BBC*'s programme *Newsday* (9 April 1976), Qadhafi did not deny having ordered an attack on the SS "Queen Elizabeth" in 1973, explaining that the very fact of calling at an Israeli port constituted collaboration with the enemy. Sadat, in a British television interview with Lord Chalfont (16 July 1974), said that he had prevented damage being done to the ship by "an Arab ruler who attempted to use one of Egypt's submarines." He had ordered the submarine commander to disobey the instructions of the said ruler. We now know that the reference is to Qadhafi.

EXPANSIONIST ASPIRATIONS AND ACTIONS

* Qadhafi's wish to expand his influence and rule beyond Libya is especially marked in his relations with Malta. On more than one occasion he has stated that Malta belongs to the Arab world (*Malta News*, 12 December 1974; during his visit to the island).

* Another example is the Libyan occupation, including the *de facto* establishment of a Libyan administration, the flying of the Libyan flag, and the deploying of Libyan army units - in the purportedly uranium-rich northern provinces of Chad (*Jeune Afrique*, 26 September 1975). The Government of Chad is maintaining silence fearing that Libya might reactivate the local rebel front, Florinat, whose leaders are now in Libya.

* Libya is disputing the demarcation of the continental shelf towards Tunisia on the one hand and Malta on the other. The dispute with Malta is slated to come before the International Court of Justice at The Hague.

* * *

14-15/8.1976 דבר

ב-974

Sadat Charges Libya Trains Units to Invade Arab States

CAIRO, Aug. 13 (UPI).—Charging that Libya has been training mercenaries for a possible invasion of the Sudan, Chad, Tunisia and Egypt, President Anwar Sadat vows that he will not allow Col. Moamer Qadhafi, the Libyan leader, "to escape from my hands this time."

In an interview to be published tomorrow by the Kuwaiti newspaper As-Siyassah, Mr. Sadat also said that Col. Qadhafi has turned Libyan embassies abroad into "military arsenals."

Weapons which a group of Palestinians used to hijack a French airliner from Athens to Uganda early last month were smuggled to the Greek capital in the Libyan diplomatic pouch, Mr. Sadat said.

Mr. Sadat's remarks were distributed here by Egypt's Middle East News Agency following reports in the local press that Egypt was massing air-defense units, armor and ground and airborne troops along its border with Libya to prevent the infiltration of Libyan-trained saboteurs.

It was the first time in many years that Egypt had stationed troops along its western border. The bulk of Egypt's armed forces usually has positions along the confrontation lines with Israel in the east.

'Strategic Balance'

The new buildup will "not affect the strategic balance of the armed forces," newspapers said. Their statement was taken by observers to mean that the number of troops manning the eastern lines has not been cut.

In the Kuwaiti newspaper interview, Mr. Sadat said: "Qadhafi wants to have a place on the map of the Arab world and, therefore, uses such methods. But I warn him and tell him he will not escape from my hands this time.

"Our information is that there are three camps in Libya for the training of mercenaries," the Egyptian President went on. "One camp is for the invasion of the Sudan, another for Chad, and a third for Tunisia.

"Moreover, there is a camp for Egypt. We know all that is going on inside, as well as the names of all those being trained in the camp," Mr. Sadat said.

"I am releasing this information so that the concerned governments may take their precautions, particularly since large quantities of Soviet weapons are pouring into Libya," he said.

Meeting With Habash

Mr. Sadat said that the hijacking of the French airliner was arranged at a meeting between Col. Qadhafi and Dr. George Habash, leader of the Popular Front for the Liberation of Palestine.

"Qadhafi paid the money and smuggled the weapons to Athens in the Libyan diplomatic pouch," Mr. Sadat said, adding that "the Libyan Embassy later turned over the weapons" to the hijackers.

He said that the incident could have wrecked the good relations between the Arab nations and France. "Why was such an incident allowed to take place and for whose interest?" he asked.

Mr. Sadat said that the Libyan leader "believes that he can change the world system by his money and actions."

"It is highly regrettable that his name is never mentioned except in connection with killings, destruction and explosions," the President said.

He said that authorities recently discovered a bomb planted by Libyans in an Egyptian church "to start a religious sedition."

Two bombs that Egyptian authorities said had been placed by a Libyan agent exploded in a government building last Sunday, wounding 14 persons.

First Such Attack

It reportedly was the first time that Libyan agents had struck in the Egyptian capital, although there has been a series of bombing incidents in Alexandria and the town of Mersa Matrouh, near the Libyan border.

Egypt and the Sudan reacted to an abortive July coup against the Sudan's President Gaafar Numeiri by concluding a joint defense pact—which, observers said, was directed against Libya.

Asked about reports that Mr. Sadat and Gen. Numeiri, at a meeting last month with Saudi Arabia's King Khaled, had decided to overthrow Col. Qadhafi, the Egyptian President said: "Qadhafi is much less important than our meeting... We discussed the scheme in which Qadhafi is merely a tool for the implementation. We want to confront those who seek to strike at the Arab nation from within."

תיק 974-e

תאריך 14.9.76

העתון הארץ

טלית שכולה תכלת

קאדאפי: שליטי ערב מקנאים בהצלחותי. אני נגד טרור ונגד חטיפת מטוסים

להלן קטעים מראיון שהעניק מועמר קדאפי לארנו דה בורגשגרייב מ„ניוזוויק".

שאלה: נהגת להזהיר את אורחיך מפני האימפריאליזם הסובייטי. מה גרם לך לשנות את דעתך? מצרים וסוריה היו בעבר קרובות מאד לרוסיה וראה מה קרה. כלום אין הדבר מדאיג אותך?

תשובה: האזהרות שהשמעתי היו על הסכנה של מדיניות קולוניאליסטית מצד רוסיה. לוא היתה מנסה לעשות זאת בלוב, היינו דוחים את ניסיונותיה. ואנו באמת מתנגדים לנוכחות הצי הסובייטי — וגם הצי האמריקאי — בים התיכון. אין אנו נגד הצי הסובייטי בלבד. קח זאת לתשומת לבך. אם מדינה מסוימת מתייחסת אליך כשווה לשווה ומעוניינת בידידותך וביחסים מועילים לשני הצדדים, לא יהיה זה נבון לגלות איבה או למתוח ביקורת על היבטים אחדים של מדיניות החוץ שלה שאינם מוצאים חן בעיניך.

שאלה: כיצד יכול צבא לובי המונה 30,000 איש — ואפילו גדול פי שניים כפי שאתה מתכנן — לאייש 2000 טנקים סובייטיים?

תשובה: איני מסכים למספרים שלך.

שאלה: תצפיות לוויינים הן מדויקות למדי.

תשובה: אנו מכירים את השיטה ונקטנו אמצעי זהירות. מכל מקום, אנו זקוקים לנשק ולציוד רב לצבא האזרחים שאנו מתכננים להקים. אנו רוצים לעזוב את קונצפציית הצבא המקצועי ולהעניק הכשרה צבאית לכל אדם בעל כושר גופני במדינה. כך שאם תפרוץ מלחמה נוכל לגייס את הצבא כולו ויהיה ציוד לכל, לא רק לצבא הסדיר.

שאלה: כלום רבים מהכלים החדשים אינם שמורים למקרה שיידרשו במדינות אחרות, למשל במלחמה נוספת נגד ישראל?

כמות הנשק

תשובה: כמות כלי הנשק שקנינו עד כה היא קטנה בהרבה מכפי שדרוש לצבא אזרחים ולמימוש מטרתנו — הקמת מערכת הגנה עצמית יעילה. זה הוא נשק הגנתי בלבד.

שאלה: טילי „סקאד" החדשים שלא [illegible]

מועמר קדאפי

ליף שגרירים עם אירלנד... אין פירוש הדבר שאיחודה מחדש של אירלנד אינו מטרה ראויה לשמה וצודקת, אולם אין זו בעיה חריפה עד כדי כך, ואני מאמין שעלינו לעזוב מצרים וסוריה במלחמת אוקטובר, ואנו מחמשים את תנועת ההתנגדות הפלשתינית. אנו רואים כל אותן מלחמות כצודקות והן בבחינת אחריות קדושה בעינינו.

שאלה: מה בענין התמיכה החומרית שלכם ב־אי־אר־איי?

תשובה: יחסינו עם לונדון ודאבלין משתפרים במהירות ובקרוב נחל כל נושא שאינו בעל דחיפות ראשונה במעלה. לאחר שיפור היחסים עם אירלנד ובריטניה אני מקווה לשיפור דומה עם ארה"ב.

שאלה: מה אתם מצפים מאיתנו?

תשובה: לסיע בפתיחת דיאלוג. אנו חייבים יותר לדבר זה עם זה.

שאלה: באיזה דרג עלינו לדבר?

תשובה: בכל הדרגים.

שאלה: גינית את סאדאת על שהצטרף למלחמה יומיים לאחר פריצת מעשי האיבה באוקטובר 1973. כעת אמרת שאף מדינה לא עזרה למצרים יותר מלוב בתקופת המלחמה. מתי שינית את דעתך ומה בדיוק נתת למצרים?

תשובה: מה שאמרתי היה שסאדאת הלך למלחמה כשבידיו תכנית בלתי־מספקת. אולם כיוון שמצרים פתחה בה, היתה הדרך היחידה שנותרה לנו לתמוך בה ובסוריה. שתי המדינות קיבלו 300 טנקים ו־60 מטוסים, כולל ציוד אלקטרוני רב ו־מיתקני קרניים אינפרה־אדומות.

שאלה: האם רוסיה התחייבה לסייע לכם אם יפלשו כוחות מצריים ללוב?

תשובה: לא דנו על הנושא עם מוסקבה או עם מדינה אחרת כלשהי, אלא רק במסגרת הליגה הערבית.

„ההמונים נמשכים אחרי"

שאלה: אם לא עשית כל רע למצרים, כפי שאתה טוען, כיצד אתה מסביר שסאדאת כה מרוגז ומעביר את יחידותיו מאזור התעלה לגבול עם לוב?

תשובה: אני שואל עצמי אותה שאלה ואין בידי תשובה. אולי וא־שינגטון יודעת.

שאלה: בחודשים האחרונים לא שמעתי מפי אף מנהיג ערבי מלה טובה אודותיך. איך אתה מסביר זאת?

תשובה: אני מאמין שהם מקנאים בכוח המשיכה שיש לנו לגבי ההמונים הערביים. זאת תגובה טבעית ואינה מפריעה לנו, היא רק מאשרת את צידקת דרכנו.

שאלה: סאדאת תומך באש"ף במלחמת האזרחים בלבנון. מדוע אי־פוא אתה מותח ביקורת יותר עליו מאשר על אסאד?

תשובה: הביקורת אינה מבוססת על גישת מצרים כלפי לבנון אלא על יחסו של סאדאת אלינו ועל הסכם־הבינים בסיני. סאדאת יכול, עם זאת, למצוא סיבות מקילות לתמיכת ההסכם, כיוון שהדבר נכפה עליו על ידי אמריקה. בתיסטוריה אירע פעמים רבות שהמנצח כופה את תנאיו על המנוצח.

שאלה: כלום פירוש הדבר שלדעתך מצרים נוצחה ב־1973?

תשובה: כמובן, מבחינה פוליטית וצבאית כאחד. הבט בתוצאות. שלוש מטרותיה העיקריות של ישראל היו גבולות בטוחים, מו"מ ישיר עם שלוש מדינות העימות הערביות ו־חיסול המטרה הפלשתינית על ידי פיצול שורות הערבים. יש לה כעת גבול בטוח עם מצרים והיא מנסה להבטיח את גבולה במזרח ובצפון באמצעות מלחמת האזרחים בלבנון. הישראלים אף קיימו שיחות ישירות עם ממשלות ערביות. אולם את המטרה הפלשתינית לא ניתן יהיה לחסל.

שאלה: אתם תומכים בג'ורג' חבש ובחזית הלאומית לשחרור פלשתין האחראים לחטיפות מטוסים אחדות?

תשובה: אנשים אלו עושים שגיאות ואנו אומרים להם שוב ושוב שהחטיפות רק מטילות דופי בענייננו. אולם אי אפשר לראות אותנו כאחראים לדעותיהם המוטעות.

שאלה: אם אתם מתנגדים לחטיפות מטוסים, מדוע אינכם עושים משהו כדי למנוע אותן?

תשובה: חטיפות מטוסים הן מעשי טרור (משום כך אנו מתנגדים להן. אם הסכמנו להתיר לחוטפים אחדים לנחות כאן, היה זה בשל בקשתן המפורשת של הממשלות המערבות ואפילו ראשי הממשלות. אנו בעצם המדינה היחידה בעולם שמפעילה את החוק המוסלמי נגד מעשי טרור.

שאלה: לוב משוניינת, לדברי מקורות צרפתיים, ברכישת כלי נשק גרעיניים. ואתם מוכנים לשלם כסף רב להשגת יכולת גרעינית. מדוע ולשם מה?

תשובה: מקורות המידע שלך טועים. אנו רוצים לרכוש טכנולוגיה גרעינית — לא כלי נשק — למטרות שלום: אנרגיה, פיתוח חקלאי וכן הלאה.

שאלה: עמיתיך לשעבר השוהים עתה בגלות אומרים שאתה סובל מ־מיגרנות קשות ומתקוטות דיכאון עמוק, שבעקבותיהן יש לך מצבי־רוח מרוממים במיוחד. כלום אתה חש עצמך שונה מאנשים אחרים?

תשובה: איני סובל ממיגרנות. הלוא תה לי בעיית סינוס שנעת חלפה, בעיות אינן משפיעות על מצב ברי־אותי. הן רק גורמות לי להיות עייף יותר ואני שוכח אז כל דבר הנוגע בי אישית.

רת דירת חדשה 3½
כראשון לציון טלפון
.00

לי 3½ גדולים. חזית
ית + חסכת „סדרון"

של"צ דירת 3½ ק"ר
ר 5 שכונת אברסל
עמתת לוי בשעות ח

טל"צ במרכז 3 + מ"א
בושמן קרוב ספר 18.
ים 3 מרווחים ק"ר
לית טל' 886071.

עתיים דירת 3 חד'
ישה, כניסה מיידית.

ון בשכון תל"נבורים
ם + נינה ושמת, כ'
ורסכוחי עקב נסיעה.

ון, בשכון תל"נבורים
ם + נינה ושמת, כ'
ורסכוחי, עקב נסיעה.

תיים 3 + מ"א, חזית
, טלפון 744247.

בחורסכות, 3 חדרים —
.00. כניסה מיידית —

בראשון"לציון, ממעט
מ"ר, טל. 211706.

חדשה, מעלית, תוכ'
.165,000 — שפרינצק
של"צ, שטרן.

ריים במקום שמש ל'
מתאימה לסיעה.
.00/320

ן 3 מסוסים +
נת + חזיר, ק"ב —

ן ת"א 3 חדרים
מעלית, 360000 —

חדשים — 3 ומ"א
מ"). 00/450068 —

נית 3 חדרים ביחי
100.0 לתעודת 64
19.00—9.0

ל"צ"ל 3 + חול
.280247

ן ת"א 4 חדרים,
חסכה, חנות, טלפון

● דירת 3½,
ראשל"צ, בערב
בטלפון 906181.

● כבתיים ביאל
4½ חדרים ששו
בניה, מוכנה
.861730 .360,000

● מציאה 4½ +
דירת חדר ברמ"
.844583

● בנבעתיים, חו
+ מ"א, ק"ב, —
.702253

● בחולון דירת
ק"ר כניסה נפרדת
.631615, מכשה.

● בחורסכות 1
בנבעתיים 3 חד
+ חנות, 1330002

● דירת 3 חדר
ק"ב, רמת"יוסף,
.615414

● בחולון, יוש
חדרים גדולים, 1
+ מרפסות, 886

● בנתניה למכ
חדרים נהדרת, ב
מים, קומה ז'ון,
10.00 .00/320320

● בתיים (רמתי
רים + מ.מ.
קה" 624470.

● בחולון למכ
חזיתית 100.000
לוב 13 ניסנבוב.

● 3 חדרים גר
חים (יחודה הנ
ב' + מרפסת ע
.175,000 ל"י
.235542

● בפרסכא מרכ
כניסה מיידית,
.00/624470

● בחולון 3 חד
סוס, אלמוני תר
עבודת .56905

● בנבעתיים 3
עמודים נכית 2
חנות + סוגו
קיר ומשכנת. טלפ

● בנבעתיים
בסינהון לראיונ
ת.ר. 283 נבעתיי
מון.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק: ק.ל.מ. ש - 974

תאריך: 7.9.76

העתון: מעריב

החידוש: סגירת נמלי התעופה בלוב בפני חוטפי מטוס ק.ל.מ.

קדאפי מנסה לטשטש את העקבות המוליכים ללוב

ארגונו של אחמד ג'יבריל, שאנשיו אחראים לחטיפת המטוס ההולנדי, הוא עתה בן־חסותו של שליט לוב

מאת **עודד גרנות**

חסכנית במלים היתה גירסתה של תחנת השידור הלובית לסיכום פרשת חטיפת מטוס ק.ל.מ. ההולנדי: „מקור בי.ק.ל.מ. מסר שמטוס של החברה נחטף. בשדה התעופה לוד, בפלשתינה השדודה, הוברז מצב חרום והוצבו מחפורים על מסלולי הנחיתה. כעבור שעות אחדות פתחו השלטונות הציוניים את שדה התעופה לתנועה מחדש, כלי למסור כל הבהרות על מעשה זה".

אף מלה של חוטפי המטוס, על דרישותיהם וכמובן על מכונית־השרד של שגרירות לוב בקפריסין שחילצה את החוטפים מנמל התעופה של לארנקה והעבירה אותם למקום מבטחים.

מי שעיין אתמול בראיון שהעניק ראש ממשלת לוב, עבד אל סאלם ג'אלוד, ל„דיילי טלגראף" לאחר חטיפת המטוס, יכול היה לראות כי־צד מבקשת לוב לרחוץ בנקיון כפיה. „לוב מגנה בחריפות את נשק החטיפה. החוטפים צריכים להישפט בפני בתי־דין מהפכניים ולהיות צפויים אף לעונש מוות. שגיאות מסוג זה רק מסבות נזק לבעיה הפלשתינית", אמר ג'אלוד והוסיף שהוא משוכנע כי החוטפים פעלו כ„בודדים" ושום ארגון לא עמד מאחוריהם.

■ המוקד

והראיה — לוב סגרה את שדה־התעופה שלה בפני מטוס ה־ק.ל.מ. וסרבה בכך לחלץ את החוטפים ממבוכתם.

אלא שדווקא סגירת נמל התעופה של לוב, בפני החוטפים מוכיחה את ההפך הגמור. אין היא יותר מאשר ביטוי לכך שקדאפי מודע לדד השלילי שגוצר בעקבות הידיעות ממקורות מהימנים ביותר לפיהן היתה לוב לרוקד המרכזי של פעילות הטירור של המחבלים. ידיעות אלו שנפרצו בעבר, התחזקו בעקבות נחיתת מטוס „אייר־פראנס" בנמל התעופה בבנגאזי, לפני שהמשיך לאנטבה, וזכו לאישור נוסף בפרשת התקפה שביצעו שני מחבלים על נוסעי „אל־על" בנמל התעופה של איסטנבול ב־13 באוגוסט.

בחקירתם גילו השניים, כי קיבלו בלוב את דרכוניהם, את כלי הנשק והומרי התבלה ואת הוראות הפעולה: „לרוג ישראלים רבים ככל האפשר". גם אז מיהרה לוב להבחיש כל קשר למעשה.

סגירת נמל התעופה של לוב, בפני חוטפים נועדה אפוא להרחיק מלוב כל קשר למעשה גם מתוך הרצון לטשטש את התדמית השלילית, וגם כדי לא להסתכן באפשרות של פעולת תגמול.

גם בפרשת חטיפת מטוס ק.ל.מ. ההולנדי, מוליכים חרטים ברוזים אל טריפולי, שכן לא זו בלבד שהחוטפים מצאו מקלט בשגרירות הלובית, אלא שהארגון אשר ביצע את החטיפה — „החזית הצבאית העממית — המיפקדה הכללית", ארגונו של אחמד ג'יבריל, הוא עתה בן־חסותו של קדאפי.

גם מלת הצופן שעל קיומה מסרו המחבלים לחוטפי המטוס, ושעל פיה אמורים היו לשחרר את נוסעי המטוס, תמורת שיחרור המחבלים הכלואים בישראל, צריכה היתה להימצא בידי נציגי „החזית" של ג'יבריל בלוב ובעיראק.

לוב, שתמכה תחילה בפעולותיו של „ספטמבר השחור" מושיטה עתה את עזרתה הסיוע והתמיכה בנשק, בחומרי תבלה, בציוד ובאימונים לשני הארגונים העיקריים בחזית הסירוב: „החזית העממית" של ד"ר ג'ורג' חבש וארגונו של ג'יבריל, שכבר ביצע בעבר פעולות בחו"ל. אבל בפעם הראשונה ביצע חטיפת מטוס.

■ האשמה

לוב מבקשת עתה להרחיק מעצמה את התדמית של מדינה התומכת בסירוב הבינלאומי. קדאפי הכחיש לפני ימים אחדים נמרצות את האשמתו של סאדאת, כי בין המחבלים הרבים המתאמנים בארצו לביצוע מעשי טירור במדינות שונות ומעשי התרגות במדינות ערביות, גם הטירוריסט הידוע „קארלוס". „לוא היה קארלוס בארצנו הייתי עוצרים אותו ומעמידים אותו למשפט", טען.

אבל גם ג'אלוד בראיון שהעניק ל„דיילי טלגראף" מודה, כי לוב מוסיפה להושיט סיוע ותמיכה לפלשתינים כשם שקדאפי טען בקולומבו, כוועידת „הבלתי מזדהות", כי „אם המאבק הפלשתיני הוא טירור אזי אני מודה באשמה".

חוטפי מטוס ק.ל.מ. ימצאו את דרכם ללוב. משם יגנבו את מזלם פעם נוספת בחטיפת מטוס או בנסיונות פיגוע מסוג אחר. ממש כפי שעשו המחבלים שפעלו באוגוסט 1973 בנמל התעופה של אתונה, שיצאו לטריפולי מיד לאחר שיצאו לטריפולי מיד לאחר שיחררו מן הכלא וכפי שעשו המחבלים במרבית נסיונות החבלה והפיגוע בחו"ל.

בארי

מאת **משה מייזלס**

צעירי כל המפלגות מגלים ביש
מתנכרת. הם שייכים למחנות פוליטיים
אחד כשותף לכולם: הטיעון כי תוותיק
העידה, אוחזים בכסאות ומבקשים לחז
ואינם נותנים להם מה שמגיע להם.
ותובעים. הם חשים בבחירות הקרבות,
את ייצוג וחלקם.

המשמרת הצעירה של מפ־
לגת העבודה התקוממה נגד
דרך הרכבת הועדה המכינה
את רשימת המפלגה, בת 35
החברים, שנבחרת לא מזמן.
והיא פועלת להקמת ועדה
מכינה אלטרנטיבית. שתגיש
מועמדים נפרדים ישירות ל־
רשימה. היא עורכת גם מיפקד
נפרד של צעירי המפלגה לק־
ראת הבחירות לרשימה. ב־
מיפקד זה היא מבקשת לחו־
מיה שלא ירד מספר הצעירים

1974 ל

עותק

בלמ"ס - פנימי

מס. 33/76

משרד החוץ - המרכז למחקר ולתכנון מדיני

סקירה מיוחדת

פשעי קדאפי: הלכה ומעשה

כל הזכויות שמורות. אין להעתיק, לצלם, לשכפל, לתרגם, לאחסן במאגר ממוחשב, לשדר בכל דרך ובכל אמצעי אלקטרוני, מכני, הקלטה, צילום ועתקה אחרת, כולם או חלקם, ללא רשות בכתב מאת בעל הזכויות.

בלמ"ס - פנימי

עותק

בלמ"ס - פנימי

מס. 33/76

ירושלים כב' אב תשל"ו

18 אוגוסט 1976

פשעי קדאפי : הלכה ומעשה

מסמך זה מכיל 26 עמודים

תוכן-הענינים

	עמודים
פרק ראשון : הלכה	1 - 3
חיקוי לעבד אנ-נאצר.	
עליונות האסלאם ושליחות לוב של קדאפי.	
הדעות על קדאפי.	
היהודים וישראל.	
פרק שני: מעשה	4 - 9
מימון, סידע בנשק וציוד, אימון טרוריסטים.	
חתרנות, תנועות אנרכיסטיות וכיו"ב.	
רצח פוליטי.	
פעולות חבלה וטרור.	
שאיפות ומעשי התפשטות.	
פרק שלישי : תוצאות	- 10 -
נספחים	11 - 26

בלמ"ס - פנימי

פשעי קדאפי: הלכה למעשה

א. החומר שרוכז בזה נועד לשמש תיעוד- לשימוש מדיני והסברתי, לפי הצרכים.

ב. העדויות רוכזו בצורת מובאות עם מראי-מקום.

* *

*

פרק ראשון: הלכה

1. לכותבי הביוגרפיה מטעם קדאפי, מודגשת תמיד הנקודה שהפיכתו של קדאפי בלוב נעשתה לפי הדגם המצרי של גמאל עבד אנ-נאצר, אותו העריץ קדאפי ואת דרכיו ניסה לחקות. (סי"ל 25.7.76) אחרי מותו של עבד אנ-נאצר, ראה קדאפי עצמו כממשיך דרכו וכנושא דגלו היחידי בעולם הערבי. תפיסה זו מסבירה הרבה מהתנהגותו ומפעולותיו בעולם הערבי והמוסלמי בפרט, ובמדיניותו העולמית בכלל.

2. כעבד אנ-נאצר, סבור קדאפי שאיחוד העולם הערבי הוא שליחות עליונה, ועל כן, כל הדרכים להגשמתו כשרות. במסגרת זו, סיוע להפלת ראשי מדינה ערביים הוא אמצעי כשר וסיוע לקושרים - מקרב המטרה, כך היה בתמיכתו הפעילה והמהירה להפלת מלך מרוקו או לרציחתו. שלושה נסיונות לרצוח את מלך מרוקו (האחרון בהם ב-3.3.73) היו בתמיכה לובית, שאימנה לשם כך מורדים מרוקנים בבסיס תרחונה (קונפליקט סטאדיס מס' 41 מדצמבר 1973). נשיא סודאן הצהיר ב-13.7.76 (סימז"ת) ובהזדמנויות אחרות, שלוב עמדה מאחורי הקשר האחרון (יולי 1976) להפלת משטרו. נומיירי מסר כי גם הקשר שנכשל בספטמבר אורגן על ידי קדאפי (ניו יורק טיימס 9.9.75).

3. הסמל והפאר של הערביות הוא האסלאם. והאסלאם מוכיח, ועוד יוכיח, את עליונותו לא רק באסיה ואפריקה, אלא גם באירופה; תמיכה במורדים המוסלמים בתאילנד ובפיליפינים (רז להלן), קריאה לנומיירי לפתור את בעיית הדרום על ידי חיסולם הפיזי של תושבי הדרום הבלתי-מוסלמים, (נאום נומיירי, סימז"ת 13.7.76) הכרזה שזנזיבר היא ערבית (בנאום קדאפי 7.10.70 ועוד). על קדאפי מוטלת השליחות להמשיך במקום שהפסיקו המוסלמים את תנופתם במסעם לאסלאם את אירופה (לה-מונד 6.5.71) ואת אפריקה (בראיון לעתונאי לבנוני אל-אנואר 9.6.73). האסלאם קרוב יותר לאפריקנים מהנצרות האירופית הנצלנית (לה-מונד 23.10.73). חוסר סובלנותו לנצרות אינה נגד נוצרים חיים בלבד (סילוק נזירות מלטזיות מלוב, טיימס אוף מלטה 17.10.70) סגירת בתי ספר נוצריים (קוריירה דללה סרה ממילנו 4.11.70) תפיסת הקתדראלה של טריפולי (29.11.70) אלא גם נגד המתים: הוא צווה להוציא גופות איטלקים מקברם בלוב (נאום קדאפי 2.10.72). האסלאם עליון לא רק על הנצרות והיהדות (האידיאולוגיה הבינלאומית השלישית מאי 1973) אלא גם על ההינדואיזם: "בהודו משתחוים לפרה, אם כי הפרה נוצרה על ידי אללה לאכילה, וזה מוכיח את הפשעים שנעשים לאנושות כאשר לא עובדים את אללה" (בנגקוק פוסט 5.1.75).

2/..

4. דרכו של האסלאם הינה קלה יחסית במערב אירופה הנמצאת ממילא בירידה ובגסיסה, (האידיאולוגיה הבינלאומית השלישית 1973) אותן, על ידי פעילות יעילה, ניתן לנצל על מנת לקדם את האסלאם, כך שהמתחרה העיקרי להשתלטות על אירופה הוא, ללא ספק, הקומוניזם, והמאבק הוא איפוא עם בריה"מ.
אין זאת אומרת שבשלבים מסויימים, לא ניתן לערוך ברית עם צד זה או אחר עד להשגת המטרה: נצחון האסלאם.
לקדאפי ולמהפכתו יש, איפוא, שליחות אוניברסלית. בכך הוא עולה אף על רבו, שראה שלושה מעגלים לשליחותו (ערב, אסלאם, אפריקה): לקדאפי - כל העולם הוא זירה לפעולתו. כשם שבאסלאם אין מקום ליותר מאמאם אחד בבת אחת, כך אין מקום, כיום ליותר ממנהיג ערבי אחד. אין רע בסילוק ורציחת מנהיגים נוספים, מה גם שהסמטיפים לתורות אחרות, שהן, כמובן מזוייפות. זכותה של לוב לתת לערבים את המנהיג, שכן לוב ומנהיגיה הם הנקיים מכל המנהיגים האחרים ואין כל רבב של תככים וקשרים עם היריבים למיניהם (רוז אל-יוסוף 10.6.74).

5. לא כך סבורים בעולם הערבי ובעולם על קדאפי. להלן מספר דעות עליו:

- עמר מחיישי - קדאפי נפל מגמל בהיותו בין 12 ומאז הוא סובל מהתקפות והתמוטטויות עצבים, אז הוא קורע בגדיו והורס משרדו, לפעמים מסתובב ערום בחוצות טריפולי. רופא בריטי מטפל בו. (טיימס 19.3.76 ורויטר 12.3.76).

- ג'עפר אנ-נומיירי - "לקדאפי נפש חצוייה, כאשר שני חצאיה רעים" (סימז"ת 9.7.76).

- אנואר אס-סאדאת - "מטורפה של לוב" (רדיו קהיר 22.7.76).

- טיימס הלונדוני 19.3.76 - אדונם של המרצחים שמזלו של העולם שצ'ו אן-לאי סרב למכור לו פצצה אטומית.

6. אשר ליהודים ולישראל, הדעה היא כפי שהיתה קיימת באסלאם, הלכה למעשה: היהודים הם עם הספר ועל כן אין להורגם אם הם מסכימים להיות בני-חסות. אבל גם אין לסמוך עליהם: דווקא היהודים היו אלה שהציקו לקדאפי בעת השתלמותו באנגליה (ראיון בתוכנית ניוז דיי בי.בי.סי. מ-9.4.76). קיומה של ישראל נוגד את ההגיון. המאבק נגד ישראל הוא מאבק גורלי ואין מקום למו"מ, להסכמים וכיו"ב. את ישראל יש להשמיד (נאום קדאפי ביום הפת"ח 1.1.73; בראיון לאל-בירק, לבנון 9.2.73, וכמעט בכל נאום הנוגע לישראל) וזאת באחת משתי הדרכים האפשריות:

- לקרוא לעמים באירופה לקחת חזרה את יהודיהם והנשארים - יהודי המזרח - יהיו בני חסות. (בראיון בניוז-דיי, בי.בי.סי. מ-9.4.76).

- להלחם בכל האמצעים את מלחמת הקודש ללא ליאות וללא הרפיה, במקלות, בסכינים ובאבנים כשם שעושות זאת הנמלים הפושטות על יעדיהן בכוח ריבוי מספרן עד להשגת היעד (נאום קדאפי 23.7.72).

השמדת ישראל, בעיני קדאפי, אינה אלא שרות לאנושות ולעמי התרבות, בזאת שמשחררים אותם מהחיידק הגזעני (מדיוני סימפוזיון על הציונות והגזענות שאורגן על ידי קדאפי ושהתקיים בטריפולי בין 24 ל-28 ביולי 1976 לפי סי"ל 29.7.76).
נציג לוב הצהיר במועב"ט ב-24.3.76 על ישראל: "הקיום הגזעני הזה במזרח התיכון חייב להחרס ויהרס ביום מן הימים". אפילו עובדי או"ם בלוב אינם פטורים מתשלום מס ג'האד בו חייבים משרתיהם (תדריך האו"ם לעובדיו היוצאים לשרות בלוב מ-1.3.76). כל הפועל למען מטרה זו זכאי לכל העזרה האפשרית, (בנאום קדאפי 3.7.72 וכן ניו יורק טיימס 2.11.72).
ומכאן הסיוע לאש"ף, לארגונים פורשים ולכל קבוצה שתקבע שהשמדת ישראל הוא יעדה.
לוב שגרה אגרת לאו"ם בו מוסברת עמדת אש"ף בשבח פעולת הטבח בלוד (אגרת מיום 6.6.72)
כל העורך הסכם או אף דיון עם ישראל הוא כופר בעיקר ובוגד ודמו הפקר.
זהו בתמצית תוכנה וכוונותיה של "האידיאולוגיה הבינלאומית השלישית" אשר יצאה לאור על ידי משרד ההסברה והתרבות הלובי, במאי 1973, וכן מהתבטאויותיו של קדאפי ביותר מהזדמנות אחת.

* *

*

פרק שני: מעשה

1. הדרך להגשמת דעות אלה מושגת על ידי קדאפי באמצעים רבים ומגוונים: מימון, סיוע בנשק וציוד, אימון, חתרנות, תמיכה בתנועות ספרטיסטיות, דתיות, גזעניות או אנרכיסטיות, רצח מנהיגים ואישים, פעולות חבלה, לחץ פוליטי וכלכלי ואף כיבוש ישיר.
אמצעים אלה, שכולם נוסו על ידי מנהיגיה של לוב כפי שיפורט להלן, הינם קדושים, כי המטרה מקדשת את האמצעים, אליבא דקדאפי. הון עתק שמקורו בהכנסות הנפט העצומות של לוב מוזרם, לא רק לרכישות נשק עצומות, הרבה מעבר לצרכיה הסבירים של לוב להגנתה, אלא ובעיקר למימון ישיר ועקיף של פעולות אלה. למשל, נשיא סודאן אמד "מחיר" נסיון ההפיכה של הקושרים ואלה שמאחוריהם מ-2.7 בכ-50 מליון דולר. (בתלונת סודאן למועב"ט לפי סימז"ת 5.7.76).

2. מימון, סיוע בנשק וציוד, אמון טירוריסטים

- כבר בנאומו ב-11.6.72 קרא קדאפי לסייע למוסלמי הפיליפינים וחזר על כך בנאומו מ-15.4.73 ביום הולדתו של הנשיא מחמד. סיוע בכסף ובנשק זרם למורדים בפיליפינים. דוברים לובים גינו את מרקוס כרוצחם של 4 מליון המוסלמים בפיליפינים (מדברי עלי טריקי בפברואר 1973 בג'קרטה). אם כי שה"ח של הפיליפינים הכחיש הדבר בתחילה, מודה מרקוס בפעולות הלוביות בראשית 1973.

- סיוע למורדי אריתריאה בכספים ובאימונים (טיימס 17.8.72). מזכ"ל האגף הצבאי של חזית שחרור אריתריאה ביקר בלוב ופגש את קדאפי שהבטיח ושלח נשק באוגוסט 1973 דרך עדן (קונפליקט סטאדיס מס' 41 מדצמבר 1973).

- סיוע למורדי תאילנד המוסלמים (פרטים מלאים בבנגקוק פוסט מ-5.1.75). הלובים, התומכים בתנועה לשחרור פטאני (דרום תאילנד), שכנעו את תאילנד לקבל משלחת סקר בסוף מאי 1973 (קונפליקט סטאדיס מס' 41 מדצמבר 1973).

- קדאפי הודה בנאומו ב-11.6.72 שהוא מסייע לצבא האירי הרפובליקני. אניה עם נשק שמקורו בלוב נתפסה ב-28.11.73 (קונפליקט סטאדיס מס' 41 מדצמבר 1973) קדאפי חזר על כך גם בראיון לעתון האיטלקי איל-טמפו מ-9.11.75, אם כי מדי פעם מתפרסמות הכחשות.

- רוצחי הישראלים באולימפיאדת מינכן 1972 השתמשו בשקי הדאר הדיפלומטי הלובי להעברת נשקם (דברי אלמחיישי, דיילי טלגרף 19.3.76) אחרי חיסולם על ידי משטרת גרמניה, זכו רוצחים אלה, לפי הוראת קדאפי, להלויה ממלכתית של גיבורים בלוב. על כך זכה קדאפי לשבחים מקול פלסטין, קהיר, 11.9.72.

- שקד הדאר הדיפלומטי הלובי עמדו לרשות המחבלים שתפסו שגרירות סעודיה בח'רטום, בה נרצחו שגריר ארה"ב ודיפלומט בלגי וכן הנשק לחוטפי שרי הנפט באופ"ק הגיע גם הוא בשקי הדאר הדיפלומטי הלובי (מדברי מחיישי, דיילי סלגרף 19.3.76).

- קצין לובי בשגרירות לוב בניאמיי, ניג'ר, נטל חלק בהברחת נשק בנסיון ההפיכה בניג'ר ב-15.3.76 (אהראם, לפי סי"צ, 23.3.76).

- מחיישי לפי רויטר 12.3.76, האשים קדאפי על שמבזבז סכומים עצומים על הרפתקאות פוליטיות מחוץ לארצו. באותה הזדמנות אמר מחיישי כי בנסיון ההפיכה נגד סודאן בספטמבר 1965 הוציא קדאפי מעל ל-15 מליון דולר למימון המורדים.

3. חתרנות, תנועות אנרכיסטיות וכיו"ב

דרך פעולה שהיתה חביבה על מורו ורבו, עבד אנ-נאצר, נוצלה על ידי התלמיד בהרחבה במדינות רבות ולמרבה האירוניה גם בתוך מצרים עצמה:

- נסיונות לוביים לקומם שבטי המדבר המערבי במצרים על מנת לספחו ללוב ולבצע פעולות חבלה בתוך מצרים (ראה בנפסח-סיכום של סימז"ת מ-5.7.76).

- נסיון המרדת האקדמיה הצבאית המצרית: תקרית חמורה שבה מצאו מותם חיילים מצריים וכ-100 קושרים נתפסו והועמדו למשפט צבאי בפני בית דין צבאי שגזר (לפי סימז"ת 12.10.75) דין מוות על שנים מן הקושרים ועל השאר מאסר לתקופות שונות.

- נתפסו חוליות אחדות שעמדו לבצע או ביצעו פעולות חבלה באזור אלכסנדריה, מרסא מטרוח (אח'באר אליום 12.7.75; בי.בי.סי. 4.5.75) לאחרונה פרסמה סימז"ת 11.6.76 את שמות האנשים המבוקשים על פעולות חתרנות במצרים. בין האנשים היו גם אנשי המודיעין הלובי (אח'באר אליום 12.7.75). ב-14.8.76 התפוצצה פצצה ברכבת מצרית שגרמה למותם של שמונה אנשים ולפצועים רבים. בעקבות כך נתפסו חוליות חבלה שקבלו הוראותיהם מלוב (לה-מונד 17.8.76).

- ביוני 1976 נתפס הנציג הלובי במצרים והוכרז כאישיות בלתי רצויה כאשר בידיו נמצאו עלוני מחתרת נגד סאדאת (רויטר 30.6.76).

- קדאפי תומך בפעולות חזית פוליסריו. המתיחות בין אלג'יריה ומרוקו שמשה הזדמנות לקדאפי להבטיח לאלג'יריה עזרה. (טיימס 30.12.75). למרות שקדאפי לא הכיר בממשלה של חזית הפוליסריו, הרי שנשיא החזית ביקר בלוב וקיבל סיועה (סי"ל 26.6.76) קדאפי הגדיר הסיוע כהומאניטרי בלבד. אך התמיכה החומרית העקבית של לוב ועצם קיום הביקור וכן התמיכה הפורומים בינלאומיים כגון בכנס אח"א במאוריציוס מוכיחים שהסיוע אינו הומאניטרי בלבד (רויטר 4.7.76). אנשי חזית פוליסריו אישרו שקדאפי מסייע להם בנשק וציוד (לה מונד 6.8.76).

- בלבנון קיימת היסטוריה ארוכה של פעילות לובית. עוד ב-23.6.73 אמר הנספח התרבותי הלובי בביירות שלוב תומכת בהקמת משטר מוסלמי בלבנון ושלוב סומכת על האלמנטים המוסלמים בצבא הלבנוני לסיוע בארגון הפיכה. שבוע לפני-כן הגיעו כמויות נשק ותחמושת לג'ומבלאט באמצעות הפתח (קונפליקט סטאדיס מס' 41 מדצמבר 1973).
יותר מפעם מאשימים הנוצרים בלבנון את קדאפי במשלוח נשק לאש"ף בטריפולי (ד.פ.א. באמצעות סימז"ת 15.4.76). הערכות זהירות בביירות מוסרות שלוב שלמה לפחות 50 מליון דולר במזומן לארגוני השמאל למימון המלחמה בלבנון (טיימס 19.4.76) וכי המספר הגבוה של הקורבנות במלחמה נובע מהנשק המתוחכם והמודרני שלוב, בין השאר, שגרה ללבנון (נ"י טיימס 2.11.75).
ב-18.4.76 אמר קדאפי, בין השאר: הלבנונים הנוצרים הם מיעוט הנוטה לבדלנות, גוף זר וריאקציוני בלבה של לבנון; לוב מכריזה בזאת חגיגית ורשמית שהיא מעמידה כל משאביה לרשות הכוחות הלאומניים המתקדמים בלבנון ולרשות הצבא הערבי הלבנוני.
אנ-נהאר הלבנוני מ-4.2.76 טוען שלוחמים לובים השתתפו בקרבות יחד עם אנשי השמאל. אין פלא, איפוא, שאין לנוצרי לבנון אמון בתווכו של רוה"מ לוב עבד אס-סלאם ג'לוד בסכסוך זה.

- ב-7.4.76 באח'ר סאעה וב-9.7.76 בדברי סאדאת נמסר שקדאפי נותן חסות ל"מהפכן הבנילאומי קרלוס.

- למרות שקדאפי מכחיש כל קשר לצבא האדום היפאני, הרי שבנאומו ב-7.10.72 ברך על פעולת הרצח שבצעו אנשי צבא זה בנמל התעופה לוד, וכך עשה נציגו באו"ם.

- לשבועון הלבנוני השמאלני הודיע קדאפי בפברואר 1975 לפי עדות פיינשל-טיימס מ-25.2.75 שהוא תומך במורדי עומאן המרכיסטיים שכן האיראנים הופכים האזור למחוז איראני.

- עיתוני איראן פרטו קשריה של לוב עם טרוריסטים איראניים. באחת הפשיטות של משטרת איראן נהרגו 21 מורדים ונתפסו נשק, תחמשות, חמרי חבלה ומסמכים. מסמכים אלה ומחקירת טרוריסט שנתפס מסתבר שלוב הבטיחה להעמיד לרשות הטרוריסטים 400 אלף דולר בשנה בנוסף למשלוח הנשק, התחמושת וחומרי חבלה אחרים. הנשק שהגיע, ושעוד אמור היה להגיע, הועבר בסירות למפרץ הפרסי (רסתאכיז 22.5.76).

7/..

- לפי אלמסג'רו האיטלקי מ-12.12.75 תומך קדאפי בארגונים ספרטיסטיים ואף באלמנטים של המאפיה כאמצעי לחדירה לובית-ערבית-אסלאמית לסרדיניה, תוך ניצול הקשיים הכלכליים שם.

- לאחרונה, מגלה קדאפי רצון להפעיל גם את השאיפות הספרטיסטיות של וולס (גארדיאן 9.8.76).

- בזירה הפנימית הלובית שולל קדאפי קיומן של מפלגות ובתי נבחרים ומשאיר השליטה בידי ההמונים שהוא נציגם. אין צורך לא בבחירות ולא במשאלים. הדבר בא לביטוי בספרו הירוק אשר רק בפרקו הראשון (על הדמוקרטיה) ראה אור (וושינגטון פוסט 9.6.76). במקום זאת מקבל קדאפי שבועת אמונים לשלטונו מראשי שבטים (סי"ל 9.8). לדברי מחיישי קדאפי אסר, ללא משפט, יותר מ-100 קצינים מצבא לוב המתנגדים לו (רויטר 12.3.76).

4. רצח פוליטי

- גם בשיטה זו לא בוחל קדאפי. זכורה תמיכתו של קדאפי בנסיונות לרצוח את המלך חסן ב-1971 וכן ביום ההכתרה 3.3.73 (קונפליקט מס' 41 מדצמבר 1973). המצרים העמידו למשפט חוליות של לוביים שהסתננו למצרים במטרה לרצוח את עמר מחיישי (רויטר 12.3). חוליה נוספת נתפסה ברומא כשבידה נשק ודרכונים לוביים ושכוונתה לרצוח את שה"ח הלובי לשעבר אלהוני (רויטר 7.3.76) שהגיע באותם ימים ממצרים לרומא. חוליות אחרות הועמדו לדין והורשעו בתוניסיה בנסיון לחטוף ולרצוח אישים תוניסיים (טיימס 23.3.76) אלבלאג הלבנוני מוסר ביום 15.9.75 כי חוליה לובית ניסתה לרצוח את סאדאת. אח"ר סאעה מ-7.4.76 מוסר כי היה נסיון קודם לרצוח את סאדאת ב-22.7.74.

- לאחרונה הקים קדאפי גוף חדש שנקרא "שרות המודיעין המיוחד" תחת פיקודו של מייג'ור עבד אללה אלחגאזי כאשר סגן עבד אללה אס-סנוסי משמש לו סגן. יחידה זו ממוקמת בבסיס עקבה בן נאפע, לשעבר וילוס, שם מתאמנים אנשיה בביצוע רציחות, חטיפות וכן בפעולות חבלה. חגאזי בוחר את המועמדים מקרב כוחות הקומנדו הלובי, ממשמר הרפובליקה וכן מן המודיעין הצבאי. ליחידה זו אוטונומיה מלאה והם מופרדים לגמרי מהצבא הלובי, וכפופים ישירות למועצת המהפכה, כך שהפקודות המגיעות ליחידה זו מגיעות ישירות מקדאפי. (אח"ר סאעה 7.4.76 וטיימס 19.4.76) עוד מוסר אח"ר סאעה הנ"ל שלאחרונה פעלו חוליות מיחידה זו במצרים, תוניסיה, איטליה, סומליה, לבנון, סוריה וסודאן.

5. פעולות חבלה וטרור

ללוב (כלסוריה ועיראק) ארגון מחבלים פלסטינים משלה - ארגון הנוער הלאומי לשחרור פלסטין - אשר מקבל מימון ואמור מלוב. אין זה מונע מקדאפי לתמוך בשאר הארגונים או לתמרנם זה נגד זה לפי צרכי השעה. להלן מבחר מפעולות החבלה אשר בהן נטל חלק משטרו של קדאפי, אם בסיוע ואם במקלט לאחר המעשה.

- 9.4.73 מבצעות שתי חוליות של ארגון הנוער הלאומי לשחרור פלסטין הנ"ל את פעולתן הראשונה, התקפות בניקוסיה, אחת על מעון השגריר הישראלי והשניה על מטוס אל-על בשדה התעופה. מחבל אחד נהרג ושבעה נפצעו (טיימס 4.1.74).

- 5.8.73 התקפה על אולם הנוסעים בשדה התעופה של אתונה. 5 נוסעים נהרגו ו-55 נפצעו. אחד משני צוותי המחבלים שבצעו הפעולה הגיעו ישירות מבנגאזי (שיקאגו טריביון 10.1.74).

- ביום 5.9.73 משטרת רומא תפסה חמישה חשודים שברשותם טילי כתף סאם 7 שתכננו התקפה על מטוס אל-על בשדה התעופה ברומא. (שיקאגו טריביון 10.1.74) מומחי נאט"ו קבעו שטילים אלה סופקו ללוב על ידי בריה"מ.

- 17.12.73 הותקפו מטוסי פאן-אם ולופטהנזה בנמל התעופה של רומא על ידי ארגון זה. 32 נוסעים נהרגו, מטוס פאן-אם נפגע קשה ואילו מטוס הלופטהנזה עם 13 בני ערובה טסו לכווית (אחד החטופים מת בדרך) (וושינגטון סטאר ניוז 9.1.74).

- 3.3.74 נחטף מטוס בריטי בטיסה מביירות והובא לאמשטרדם על ידי צעירים מארגון הנתמך על ידי לוב. החוטפים פוצצו את המטוס אחרי שחרור הנוסעים והצוות.

- 14.3.74 נכשל נסיון הכנסת חומר נפץ לנמל התעופה בבירות, על ידי מחבלים, כולם חברי ארגון הנוער הלאומי לשחרור פלסטין ובמימון לובי.

- דצמבר 1975 חוליה, במימון ותכנון לוביים ובהשתתפות קרלוס, פגעה והרגה אנשים וחטפה שרי הנפט של אופ"ק שהיו בכנס בוינה (אח'ר סאעה 7.4.76).

- בראיון בניוז-דיי, בי.בי.סי. מ-9.4.76 לא הכחיש קדאפי שציווה לפגוע באניה "קווין אליזברט" ב-1973 והסביר שעל ידי עצם ביקורה בישראל, היא משתפת פעולה עם האויב.
סאדאת בראיון עם לורד צ'לפונט (16.7.74) לטלביזיה הבריטית, מספר שהוא מנע פגיעה ב"קווין אליזבט" מצד "אחד השליטים הערביים שניסה להשתמש באחת הצוללות המצריות". סאדאת נשאר ער חצי לילה ונתן הוראה למפקד הצוללת לא לבצע הוראות אותו שליט. עתה אנו יודעים שאותו שליט אינו אלא קדאפי.

- יותר ויותר מתברר שלקדאפי חלק בחטיפת המטוס של אייר פראנס לאנטבה (30.6.76) וכן בפעולת הרצח נגד נוסעי מטוס אל-על באיסטנבול (סימז"ת 14.8.76).

6. <u>שאיפות ומעשי התפשטות</u>

- רצונו של קדאפי להרחיב את השפעתו ושליטתו מעבר ללוב בולטים במיוחד ביחסיו עם מלטה. ביותר מהזדמנות אחת הכריז קדאפי שמלטה שייכת לעולם הערבי (מלטה ניוז 12.12.74 בעת ביקורו במלטה).

- דוגמה נוספת היא כיבוש לובי, הלכה למעשה כולל הקמת מנהל לובי והנפת דגלי לוב בשטח, חניית יחידות צבא במחוזות צפוניים בצ'אד האמורים להיות באורניום. (ג'ין אפריק 26.9.75). ממשלת צ'אד עוברת על הדבר בשתיקה פן תעורר לוב מחדש את חזית המורדים פרולינאט שמנהיגיה יושבים בלוב.

- לבסוף, ללוב סכסוכים על תיחום המדף היבשתי בינה לבין תוניסיה ובינה לבין מלטה. הסכסוך עם מלטה אמור להגיע לביה"ד הבינלאומי בהאג.

* *

*

פרק שלישי : תוצאות

1. מהאמור לעיל, שהינו מבחר ייצוגי של מעללי לוב תחת קדאפי, ניתן אולי ללמוד על הנזק שיכול להגרם כאשר אידיאולוגיות מיסטיות ופרימיביות חוברות עם כסף רב ועם ציוד ונשק מודרנים.

שלטונו של קדאפי אינו מנצל המשאבים לפתוחה של לוב לטובת תושביה, כפי שמעידות הפגנות הסטודנטים הרבות בלוב ומחוצה לה, וכפי שמעידה האינפלציה ויוקר המחיה השוררים בלוב וקשייה של לוב לעמוד בהתחייבויותיה הכספיות.אינדקס יוקר המחייה עלה מ-100 ב-1964 ל-152 ב-1972 ול-195 בסוף הרביע השלישי של 1974 (קורטרלי אקונומיק רביו מס' 2 ל-1976).

השלטון בעל המשאבים מנצל אותם לגרימת רצח, הרס וחורבן הן בעולם הערבי (כבלבנון וסודאן) עליו הוא נמנה, הן כלפי ישראל (במימון פעולות חבלה וטרור) והן כלפי העולם כולו (בפעולות חבלה תמיכה במורדים נוסח האיי.אר.איי. ועוד).

דבריו של גוין דואר (בטורנטו סטאר מ-1.6.76) מסכמים יפה את קדאפי ומשטרו:

> "מזל הוא שללוב רק 2 מליון תושבים, אין בה תעשייה פרט לנפט ורק לאזרחים מעטים יש כשרונות מדעיים וטכניים שכן לוב הינה הדוגמה היחידה בעולם של מדינה משוגעת בפעולה".

2. לא פעם משמיע קדאפי באזניים המתאימות הכחשה לאחריות על פעולת חתרנות זו או אחרת. קדאפי הכחיש שסייע לקבוצת באדר-מיינהוף (דר שפיגל ל-פי.ד.פ.א. באמצעות סימז"ת 24.7.76) או לצבא האדום היפאני (יפן טיימס 31.10.75) וכדומה. אך העובדות כנ"ל סותרות דברים אלה. שיטה אחרת היא להצביע על האחרים כאשמים. אחרי ההתקפה על האקדמיה הצבאית בקהיר, כמו אחרי נסיון ההפיכה בסודאן הצביע העתון הלבנוני הפרו-לובי אס-ספיר על סעודיה כעומדת מאחורי שתי פעולות אלה (אס-ספיר 5.4.75; 26.7.76).

מאחורי מה שמכונה "הפכפכותו" של קדאפי עומד רצון מתמיד ועקבי מצד קדאפי לבחוש בתוך העולם הערבי, כאשר רק בני הברית משתנים מדי פעם לזמן קצר ולפי הצורך, ומכאן, למשל, יחסו האמביבלנטי לבריה"מ: מחד שלילת הקומוניזם ומאידך התקרבות אליה כמנוף להשגת נשק והשפעה ועל מנת להשיג מטרותיו במצרים ובארצות ערביות אחרות.

יש לזכור שאישים כמחיישי, אשר היה בתחילה שותפו לדרך של קדאפי אך חלק על דרכו, הפך איש אופוזיציה ונאלץ לברוח. מחיישי, במוצאו העירוני ובהשכלתו מייצג חוגים עירוניים כלכליים ומשכילים רחבים בלוב.

נספחים

עמודים

I. דברי הנשיא פורד על חלקה של לוב בטרור(רויטר 19.7.76) -12

II. קטעים נבחרים מ"התיאוריה הבינלאומית השלישית " של קדאפי; מתוך פרסום רשמי של משרד ההסברה הלובי (1973) - 13 - 14

III. החתרנות הלובית נגד מצרים (סימז"ת , קהיר 8.7.1975) - 15 - 18

IV. לוב מוציאה מליונים להפצת האיסלם (ניו יורק טיימס 10.5.1975) - 19

V. קדאפי מלוב מאמין בתמיכה כמעט בכל הפיכה (ניו יורק טיימס 2.11.1975) - 20

VI. לוב: מודל יחיד בעולם של מדינה מטורפת (טורונטו סטאר 11.6.1976) - 21 - 22

VII. הלובים מחמשים ומאמנים טרוריסטים ברחבי תבל (ניו יורק טיימס 16.7.1976) - 23

VIII. הקשר הלובי (בנגקוק פוסט 5 .1.1975) - 24 - 26

12/..

נספח מס. II

President Ford on Libya and Terror - (Reuter, 19.7.76)

Washington -- President Ford said today that Libya might have stimulated terrorist activity, but he declined to give any evidence.

"We do know the Libyan Government has in many ways done certain things that might have stimulated terrorist activity, but I don't think we ought to discuss any evidence that might prove or disprove that", he said in reply to a question at a press conference.

Asked what the United States was doing about the problem, he said efforts were being made in the United Nations to put forward a strong anti-terrorist effort.

The Air France airbus hijacked and taken to Entebbe Airport in Uganda last month was refuelled in Libya after a flight from Athens.

נספח מס. II

א. דף שער של החוברת

LIBYAN ARAB REPUBLIC

The Ministry of Information and Culture

The Third International Theory:
THE DIVINE CONCEPT OF ISLAM AND THE
POPULAR REVOLUTION IN LIBYA

The General Administration for Information
Ministry of Information and Culture

Tripoli — L.A.R.

May 1973

ב. קטעים מהתיאוריה הבינלאומית השלישית

(1) עליונות האיסלם

The Church, too, had its part in exploiting Man, and flagrantly digressing from true Christianity in the era of the Borgias, began to sell indulgence bonds for the remission of temporal and especially purgatorial punishment. Clergymen, in the Age of Decadence, were notorious feudal lords, who committed abuses of power as well as other forms of exploitation. Protestanism, a movement which caused a schism within the Church failed to reform the clergy who kept digressing from true Christianity. The Inquisition era is also a saliant digression from Christian tolerance.

Islam, Judaism and even the other non-heavenly creeds have also passed through their own setbacks. But, Islam, for one, has suffered no distortions in it Holy Book though there is a general consensus that some Moslems have had their abuses which caused gross injury to Moslems at large. However, Judaism had been flagrantly distorted to suit the purposes of Zionism. The distortions, it is noted, occurred in the Bible and in the Gospels while, in Islam, only the misbehaviour of some Moslems is detected.

(2) המערב אכול חששות וספקות.

Anxiety among the Northern societies (both East and West) leads Man to commit suicide in Southern societies (majorly* Third World countries) is uncommon. Drugs and alcoholic drinks, though harmful to Man, are being increasingly used in societies which have deliberately or unconsciously, abandoned religion.

Here, in the Libyan Arab Republic, a popular and cultural revolution is now under way. It is an extension of the 1st September Revolution of 1969.

* "majorly" - written in original text

נספח מס. III

<u>התחרבות הלובית נגד מצרים</u> (סימז"ת קהיר 8.7.75)

מנגנון החקירות לבטחון המדינה חשף ב-7 יולי פרטים חדשים המתפרסמים לראשונה, על הקנוניה הלובית ההרטנית והעוינת נגד מצרים ומשטרה הנוכחי, שמטרתה לעורר תסיסה בקרב השבטים המצריים במדבר המערבי כהכנה לכניסת הצבא הלובי אליו על מנת לצרף את המדבר המערבי המצרי ללוב, תוך ביצוע פעולות הרס וחיסול אישי ציבור מצריים. אנשי המודיעין הלובים פקחו על ביצוע קנוניה הרסנית זו לאחר שמועצת הנהגת המהפיכה הלובית אישרה אותה. כמו כן תמכו בה קדיאפי, ג'לוד אבו בכר יונס בעוד שהאחרים התנגדו לה.

מספר מצריים משבטים אלו הידועים בשמם הרע, וחמדנותם לכסף ושנשפטו באשמות רצח וגניבה גוייסו לצורך זה. הוקמה ועדה מרכזית מתוכם שמשימתה לעורר תסיסה בקרב השבטים המצריים במדבר המערבי, להשפיע כספים על אוהדיהם ולחלק תעודות "צ.ש." לוביות שפרושן: המדבר הלובי המזרחי לתושבי המדבר המערבי-המצרי, על מנת לתת הזדמנות לצבא הלובי להכנס לנוה המדבר סיוח ומטרות על פי קנוניה זו.

כמו כן גייס המודיעין הלובי, בתשוף פעולה עם חברי הועדה המרכזית החשאית של ארגון מפוקפק זה, אלמנטים נוספים של טוכנים שקבלו אמון צבאי באחד מבסיסי הצבא הלובי באיזור טברק.
הם חולקו לקבוצות שתפקידן לבצע פעולות הרס ורצח, ליצור משברים ולהבריח כסף.

ל-סימז"ת נודע כי מנגנון החקירות לבטחון המדינה, בשתוף עם אנשי השבטים המצריים במדבר המערבי הצליח לסכל את הקנוניה ולעצור את חברי הועדה המרכזית החשאית של ארגון מפוקפק זה, ואת הקבוצות הצבאיות הכפופות לו ואת המבריחים אשר הבריחו להם כספים מלוב.

מספר העצורים בארגון מפוקפק זה מגיע ל-30 איש, ביניהם ראש הארגון וראש הקבוצות הצבאיות הטרסניות. כמו כן היה ברשותם כ-30 אלף ליי"מ שהשיגו מלוב. ישנם עדיין בלוב חמישה נוספים שנמלטו, מספר חברי הארגון מגיע ל-35 איש ביניהם שמונה שהם: ראש הועדה וחבריה ו-22 איש שקיבלו אימון צבאי והשאר הם מבריחים ידועים.

ראש הארגון וחבריו הודו בפני התביעה העליונה של בטחון המדינה, כי פעלו נגד מצרים בהשראה ובהסתה של שלטונות לוב.

הם הדגישו בהודאתם כי קציני המודיעין הלובי הודיעו להם בתום אמונם הצבאי, כי הסיוע הכספי בסך (30?) מליון לירות לוביות לשנה, שהוקצב למצרים, הופסק, וכי קד'אפי הועיד סכום זה לאנשי השבטים המצריים במדבר המערבי לביצוע מזימתו לחפש את המדבר המערבי ללוב ולפיכך הם נחשבים ללובים.

ארגון זה החל להחשף הודות למידע שהגיע למנגנון החקירות לבטחון המדינה במהלך חודש נובמבר 1974. המידע מסר כי שלטונות לוב מבצעים קנוניה שמטרתה להשתלט על השבטים המצריים במדבר המערבי ולקומם אותם נגד המשטר הנוכחי במצרים, כהכנה לסיפוחו של המדבר ללוב.

כמו כן מסר המידע כי כהכנה לקנוניה זו מגייסים שלטונות לוב כמה מאנשי השבטים, מאלה הנוסעים ללוב כדי לחפש עבודה, משפיעים עליהם כספים ומעניקים לחלק מהם אשרות נסיעה לוביות כדי להקל על נסיעתם למצרים וחזרתם ללוב.

כמו כן מסר המידע כי סוכנים אלה אורגנו בקבוצות חשאיות שקיבלו אימון צבאי באחד מבסיסי הצבא הלובי בטברק. שלטונות לוב הבטיחו להם לשלם שכר חדשי בסך 70 לירות לוביות, שיוברחו למצרים באמצעות המבריחים אשר ימסרו לכל אחד מחברי ארגון זה סך 120 ליי"מ: כלומר 70 לירות לוביות ותמורת זאת הטילו עליהם לבצע פעולת הרס ורצח של מספר אישי ציבור במצרים.

במהלך המעקב הוברר כי ישנם שני אנשי מודיעין לוביים שהוטל עליהם לבצע קנוניה זו והם: נקיב מחמד אדריס אלשריף, שהשתתף בעבר בניסיון לפוצץ את בית הנופש של הנשיא במרסא מטרוח, בשנת 1974.
השני הוא מלאזם אוול עלי עבד אללה אלהרוס שהוא מצרי יליד כפר טרפא שנשפט בעבר שהותו במצרים ל-10 שנות מאסר באשמת גניבה ורצח. לאחר צאתו מהכלא בשנת 1959 ביצע שוד מזויין בתחנת סמאלוט שבמנ'יא, אולם הוא הצליח לברוח ללוב וקיבל אזרחות לובית. באותה שנה הצטרף לצבא הלובי בדרגת "צול מטאעד", אחר כך עלה לדרגת מלאזם ת'אני, אחר כך למלאזם אוול. הוא נחשב לאחד ממקורביו של קד'אפי.

ממעקב של מנגנון החקירות לבטחון המדינה ומפיקוח מתמיד על מזימה זו הוכח כי הורכבה ועדה מרכזית חשאית, המורכבת מכמה מבני השבטים המצריים, הידועים בהמדנותם לכסף, בין אם הוא מושג בדרך חוקית ובין אם לאו.

כמו כן הוכח שהמודיעין הלובי בחר ב-1973 במצרי בשם יחיא עבד אללה עבד אלסלאם עאיד ל-יו"ר הועדה. יחיא הוא יליד עזבה עאיד, השייכת לכפר סאקיה דאקוף במרכז סמאלוט במחוז אלמניא. ב-1968 קיבל בי.אי. במשפטים מאוניברסיטת קהיר. התברר כי הוא נסע ללוב והתמנה ב-1971 לתובע הכללי בבנגאזי, באמצעות אנשי המודיעין הלובי.

במהלך העיקוב המתמיד אחרי הפעילות ההרסנית הזו התברר כי הועדה המרכזית החשאית כוללת את ראש העיריה לשעבר של אלטעדיה במרכז אטסא שבמחוז אלפיום, עבד אלחמיד מחמד מקאוי; חבר משפטן ברשות הכללית לאומנויות במשרד התרבות המצרי, מחמד ציבע אבו קפה אלשלקאני אבו ע'ראה; מדריך במנהלת ההדרכה בארגון המרכזי לשתוף פעולה באלדקי, רשדי עבד אללה עבד אלסלאם, יליד אבגיאר אלחטב במרכז מטאוי שבמחוז אלמניא, בעל תואר בי.אי. במדעי הרוח.; חקלאי ובעל משרד נסיעות בטרפא, מרכז טמאלוט באלמניא, פארוק סיד מוסא הארון; ראש כפר אבגיאח אלחטב במרכז מטאוי במחוז אלמניא, הלאל עיד אבו אלגיוד; ושני חקלאיים באותו הכפר, אחמד סלף אלדין מחמד חמד עבד אלסלאם, ונרגיאני אבו אלגיוד סלימאן.

ממעקב אחרי תנועותיהם של סוכנים אלה הובהר כי חברי הועדה, נסעו ללוב ב-1974 והתכנסו בבנגאזי בהשתתפות קצין מודיעין לובי, שמסר לכל אחד מהם 2000 לירות לוביות, כמקדמה. כן הוסכם לתת להם משכורות חודשיות בסך 250 לירות לוביות, בנוסף לסכומים אחרים שיישלחו להם לאחר שובם לקהיר, כדי לגייס את אנשי השבטים למזימה זו.

בפגישה זו הוסכם על תוכנית הפעולה הלובית נגד מצרים. כן בחר המודיעין הלובי באחיו הצעיר של יו"ר הועדה המרכזית, יוסף עבד אללה עבד אלסלאם עאיד למפקד הקבוצות הצבאיות. הוא עובד כחקלאי וידוע כי הוא מבקר תדיר בלוב.

בינואר 1975 החלו אנשי הארגון לפעול לביצוע מזימתם בתוך מצרים. יו"ר הועדה שוחרר על ידי השלטונות למשך שנה מתפקידו כ-מנכ"ל התביעה בבנגזי, והם העניקו לו משכורת מלאה על תקופה זו, 2150 לירות לוביות. הוא הגיע לקהיר ב-23 יוני 1975 והתאכסן במלון מיאמי באיזור אלעתבה.

ב-4 הימים בהם שהה במלון נפגש עם חברי הועדה המרכזית של הארגון המפוקפק ונתן להם את הוראותיו לפעול בקרב השבטים המצריים, לקומם אותם ולרכוש את אהדתם לשלטונות לוב, נגד קהיר ב-26 ינואר שב לבנגאזי.

ב-26 פברואר חזר פעם נוספת לקהיר ושכר דירה מרוהטת בעיר המתנדסים בקהיר. הפעם הגיעו לו השלטונות הלוביים מכונית חדשה, כדי לחקל על פעילותו. הוא החל בפגישותיו עם חברי הועדה המרכזית בקהיר ובאלמניא. הנאשמים הודו בחקירות, כי יוסף עבד אללה עבד אלטלאם עאיד אחיו של הנאשם הראשון, היה אחראי להכשרה הצבאית וכי הוא בחר את אנשיו מבין צעירי השבטים המצריים במדבר המערבי, המחפשים עבודה בלוב, ובמיוחד את אלה ששרתו בעבר בצבא.

הנאשמים גילו כי 22 איש קיבלו הכשרה צבאית ואומנו להשתמש בנשק קל, רובים אוטומטיים, תת-מקלעים, רימונים ותותחי נ"ט. בתום תקופת האימון שנמשכה 21 יום צולמו כולם במחנה הצבאי במבורק, במדים צבאיים. קציני המודיעין הלובי נפגשו עימם והודיעו להם כי לוב מפטיקה את הסיוע הכספי שהיא מעניקה למצרים וכי קד'אפי יועיד סכום זה לבני השבטים המצריים במדבר המערבי כיוון שהוא רואה אותם כלוביים. כן סבור קד'אפי כי אין לעם המצרי פוטנציאל מהפכני וכי המדבר המערבי הוא המשך טבעי של האדמות הלוביות וחלק מלוב.

קציני המודיעין ביקשו מהם לבצע את המשימות המוטלות עליהם במצרים, והודיעו להם כי הם פועלים כאנשי הכוחות המזוינים הלוביים וכי כל אחד מהם יקבל משכורות חודשיות של70 לירות לוביות השוות ל-120 ליי"מ. את הכסף הם יקבלו במצרים באמצעות מבריחים, לצד מענקים נוספים שיקבלו כאשר יצליחו לבצע את המשימות המוטלות עליהם. לכל אחד מהם ניתנה משכורת של שני חודשים ונדרש מהם לצאת לקהיר ולצפות להוראות. כן יש לשמור על סודיות מוחלטת על הארגון ולאיים במוות על מי שימסור מידע לשלטונות המצריים. יוסף עבדאללה, אחיו של יו"ר הועדה המרכזית נבחר לאיש קשר בינם לבין המודיעין הלובי, הן לגבי העברת ההוראות והן לגבי העברת המשכורות.

בין המשימות שהוטלו על הקבוצות הצבאיות, רצח אחד משני האחים אמין או השלכת חומצה גפריתנית על פניו, תמורת מענק נוסף של 1500 לירות לוביות.

IV. נספח מס.

Libya Is Spending Millions to Promote Spread of the Islamic Faith

TRIPOLI, Libya, Oct. 4 (AP)—Libya is spending some of her oil income on a center to spread the Islamic faith in Africa as well as among Christians in Europe and North and South America.

In downtown Tripoli, in the compound of what was the Roman Catholic Cathedral only five years ago, is the headquarters of the Islamic Call Society. It directs a network of about 200 "propagators" in 35 branches ranging from Brazil to Japan and from Denmark to Kenya.

The society, also maintaining close contact with North America's black and white Moslems, is financed in part by a 4 per cent jihad, or holy-war tax that Libya imposes on income and sales. Its budget is put at $20-million a year and it is increasing.

Conversions — particularly of Christians in the West—are acclaimed. "A Danish lady came all the way to Tripoli yesterday to embrace Islam," a society official said. "An Italian lady is next."

"We are now accepted even in Western societies," says the society's head, Sheik Mahmoud Subhi.

Black Africa remains the society's prime target, and it must compete there with Christian missionaries.

Islam's drive southward has won over 140 million of the continent's 340 million people, officials here say. But an African bishop, Jean Zoa of Cameroun, said he expected the continent's Christians, now only 23 per cent of the population, to make up over half by the end of the century.

"In Africa we are ahead," Sheik Subhi said in an interview. "But it's not because of hard work by Moslem and Christian missionaries. It's simply because Islam is a religion of nature. It preaches equality. That simple fact appeals to people."

In parts of Africa swept by rapid decolonization, Christianity is still portrayed as the white man's religion.

While there exist no known incidents in drives for conversions, the Libyan leader, Col. Muammar el-Qaddafi, has promised help to Moslem rebels fighting central governments dominated by Christians, especially to the Eritrean Moslem rebels in Ethiopia and the Moslems in the Philippines. Libya is also said to have aided Lebanon's Moslems in recent warfare there with Christians.

Colonel Qaddafi views these more as political "liberation" movements than religious conflicts. "To incite Moslems against Christians and vice versa is not among Islamic principles," he once said.

Libya maintains cordial relations with the Vatican. A Vatican delegation was on hand Sept. 1 to applaud the sixth anniversary of the military-Islamic revolution. In December, the Vatican will open another round of "dialogues" in Tripoli inaugurated four years ago.

The Vatican and the Arabs find themselves of like opinion in opposing Israeli's annexation of the Old City of Jerusalem.

(New York Time 10.5. 1975)

נספח מס. V

Qaddafi of Libya Believes in Backing Almost Any Revolution

One major reason the fighting in Lebanon has resulted in so many deaths is that the weapons being used are modern and efficient. They are also expensive and, though details are impossible to prove, diplomatic sources in Beirut say that in the last six months the Libyan Government of Col. Muammar el-Qaddafi has spent more than $30-million financing leftist Moslem factions in their fight against right-wing Christians. The Christian groups apparently rely on their own affluent supporters for arms financing.

The Libyan leader publicly proclaims his support for both Arab and non-Arab revolutionaries. Some of the $8-billion in annual Libyan oil revenue has financed revolutionaries not only in Lebanon but across the world from the Arabian Peninsula to the Philippines.

At one time or another, rebels from Dhofar in the Sultanate of Oman, secessionists from Eritrea in northern Ethiopia, black nationalists in the United States, the Irish Republican Army and the Japanese Red Army have turned to the colonel for assistance. More often than not, they get it.

The biggest contributions have gone to the Palestinian organizations engaged in the fight against Israel. In a speech in his capital, Tripoli, 16 months ago, Colonel Qaddafi offered to help every Palestinian or Arab who joined that fight. But he added: "Henceforth I intend to fight the United States and Britain on their own grounds, and in their own backyards."

At the time, representatives of the American Black Panthers and the Irish Republican Army were in Tripoli and Colonel Qaddafi confirmed he would help them.

The colonel's antagonism toward Britain goes back to 1972, when he encouraged Malta's break with Britain and offered Premier Dom Mintoff financial assistance if he would discontinue giving facilities on the island to North Atlantic Treaty Organization fleets. That same year, Libyan Air Force planes tried to transport weapons to Uganda to help President Idi Amin against troops that were said to have invaded the country from neighboring Tanzania. However, the planes were intercepted over Sudan and turned back.

On the surface, the Libyan policy appears to be contradictory in that Colonel Qaddafi is helping the Catholics in Ireland, and the Moslems of the Philippines who are fighting the predominantly Christian regime of President Ferdinand E. Marcos. But the Libyan leader, who sees his role as continuing the revolutionary mission started by the late President Gamal Abdel Nasser, has his own philosophy of revolution.

He advocates action within three circles: the Arab circle, the Islamic circle, and the international circle.

Attaining Arab unity and keeping up the struggle against Israel are the main components of Libya's pan-Arab policy. Within this framework Colonel Qaddafi tried unsuccessfully to merge Libya first with Egypt and later with Tunisia. His aid to the Palestinian guerrilla movement and to its international allies, such as the Japanese Red Army, falls within this objective as well.

Islamic consciousness always ran deep in the Libyan revolution that brought Colonel Qaddafi to power in 1969, when he and his junta of young army officers overthrew aging King Idris. This explains the aid given to Moslem rebels in the Philippines, and Eritrea.

In the international circle, the Libyan revolution inveighs against "world imperialism." The United States and Britain have been identified by the colonel as its leaders.

The Flirtation With Moscow

Ideologically opposed to Communism, Colonel Qaddafi in the past lumped the Soviet Union with the other imperialist powers. His attitude, however, began to change following his falling-out with President Anwar el-Sadat of Egypt two years ago.

Objecting strongly to Mr. Sadat's policy of securing peace with Israel, and already dismayed because Egypt had spurned his offers of unity, the Libyan leader turned to Moscow. Earlier this year Libya bought $800-million worth of Soviet weapons.

Colonel Qaddafi has established strong links to the Marxists inside the Palestinian movement led by Dr. George Habash, the Secretary General of the Popular Front for the Liberation of Palestine. Press reports have said Libya has allocated $16-million to these guerrilla groups.

But in the last year, the campaign against the Egyptian regime has dominated Colonel Qaddafi's foreign policy, prompting President Sadat to suggest that the volatile Libyan leader was "sick in the head."

Western diplomats believe the Libyan revolutionary drive has reached its peak and expect it to recede for three main reasons:

First, a drop in oil revenue resulting from a sharp decrease in world demand for petroleum; second, the failure so far of Colonel Qaddafi's endeavors to unite his country with other Arab states; third, a split has developed inside the 11-man Revolutionary council, which rules Libya.

One member of the council, Maj. Omar Meheishi, defected to Tunisia in August amid speculation that he had tried but failed to overthrow Colonel Qaddafi. In a later speech, Colonel Qaddafi indirectly substantiated speculation about the affair when he spoke harshly of "the coup-makers" in Libya.

This report was written by a veteran Arab journalist.

New York Times 2.11. 1975

נספח מס. VI

'TRAVESTY OF A POLICY'

Libya: The world's one working model of a crazy state

By GWYNNE DYER
Special to The Star

Opinion

LONDON — It is a mercy that Libya has only 2 million people, no industry except oil, and few citizens with scientific and technical skills, for it is the world's one working model of a crazy state.

In the past six months, moreover, it has moved beyond merely subsidizing and sheltering everybody else's terrorists, and has begun to deploy its own terrorist strike forces under the name Special Intelligence Service.

Early in March, for example, it sent two dozen agents into neighboring Egypt to kidnap and bring back or else kill two cabinet ministers who had defected. Another hit squad was sent to Italy for the same purpose. Later the same month it dispatched a squad of assassins into its western neighbor, Tunisia, to kill the prime minister. When all three lots of Libyan amateurs got caught, it began mass expulsions of the Egyptians and Tunisians working in Libya.

Libya's Colonel Muammar Qaddafi models himself on Egypt's Nasser, but he lacks both the late president's intelligence and subtlety, and the human resources of skill and efficiency to be found in Egypt. Libya's latest plots, like most of their predecessors, ended in almost comical failure. With more money than it can possibly spend, Libya could in time buy or develop the resources to become really dangerous — but by then Qaddafi will probably be long gone.

Arms and money

In the seven years since Qaddafi and the Revolutionary Command Council seized power, Libya has distributed arms and money in huge amounts to practically any revolutionary or anarchist group that knocked at the door. It has supported revolutionaries from as far apart as Ireland, where a ship loaded with Libyan arms for the IRA was intercepted by the Irish navy three years ago, and the Philippines, where it finances the war of the Muslim separatists in the south.

This travesty of a foreign policy is the work of Qaddafi alone—an extraordinary man, a Bedouin shepherd's son who at the age of 26 found himself suddenly in charge of the second-richest oil state in the world. He is a devastating combination of ignorance, megalomania, and childlike sincerity.

Popular support

With so much oil money to lavish on the Libyan population that average incomes have quintupled in the past five years, he need have no fear of broad popular discontent. He is, however, becoming a great embarrassment to the small number of educated Libyans who make up political Libya. As their dissatisfaction grows, so does Qaddafi's domestic repression.

For ordinary Libyans it has been a magic-carpet ride. Average incomes are among the highest in the world. All medical care is free; subsidized housing and free compulsory schooling are available to all. Any semi-skilled laborer in a town can afford a flashy new car, despite 80 per cent import tax, and even the nomads now have money. The cost of a camel has soared to $500, and bride prices have rocketed as high as $40,000. The other side of the coin, however, is the very narrow limits within which educated Libyans can express their views.

Toronto Star 11.6. 1976

(cont. from pg/ 21)

Of the original 11 officers who formed the Revolutionary Command Council, disagreements and a few deaths have now whittled the number down to only four. An abortive coup last August halved its remaining strength, and since then large numbers of officers have been imprisoned and secret police activities have redoubled. In November, Libya set a new precedent for the world, when it's own foreign minister defected.

At New Year's, a week of riots in Benghazi left 13 students dead. Now, for the first time, an anti-Qaddafi Libyan revolutionary organization has surfaced in Europe, and appears to be operating underground at home as well. A new round of riots at Tripoli and Benghazi universities in mid-April is reported to have caused several more deaths, and left at least 200 injured.

Going his own way

Qaddafi blithely continues to go his own way. The half-baked schemes for union with Egypt and Tunisia having failed, last December he concluded an alliance with Algeria. This would involve Libya in any Algerian-Moroccan war, and may lead to yet another project for union.

Late last year Qaddafi concluded a huge arms deal with the Soviet Union: Up to a billion dollars worth of new weapons for a 20,000-man army which is already overloaded with ultra-modern equipment it can barely operate. He openly admits that he wants Libya to eventually become a nuclear power.

One of Qaddafi's first actions on coming to power in 1969 was to send his closest adviser, Abdessallam Jalloud, to Peking to buy a "tactical atomic bomb." The Chinese refusal did nothing to dampen his enthusiasm for such an exclusive toy.

In January, 1975, he boasted in a Paris interview: "Tomorrow we will be able to buy an atom bomb and all its parts. The nuclear monopoly is about to be broken." Three months later in the Sudan he repeated that Libya was seeking to become a nuclear power, and one report now suggests that he has instructed his terror teams to work on buying or capturing a supply of nuclear weapons.

In furtherance of his nuclear ambitions, Qaddafi signed a treaty last June in which the Russians promised to provide him with an unstated number of nuclear reactors. About the same time, presumably to secure a Libyan-controlled fuel supply, he annexed a 6,000-square-mile slice of his southern neighbor, Chad, in which he suspects the presence of uranium ore He then dropped the rebel movement in northern Chad, whose guerrillas he had been supporting for several years past, and so bought Chad's acquiescence and silence.

It is doubtful that Qaddafi will manage to hang on to power long enough for any of these schemes to bear fruit. He has no real political base except the army and the bureaucracy, and he is now gravely isolated even in those circles

Some anxiety

A certain amount of anxiety showed through in his speeches after last month's riots, when he severely condemned "backsliding students" at home, and accused the "hireling media" of both Egypt and Tunisia of attacking Libya by reproducing the words of exiled Libyan ex-ministers. The Libyan people, he warned his neighbors, now had "thousands of tanks and millions of tons of weapons and ammunition to defend the Libyan revolution." Quite apart from his poetic license in exaggerating Libya's armed strengh tenfold, he was overlooking the possibility that the army might decide to turn its weapons on him.

Educated Libyans rightly fear that Qaddafi's schemes for instant union with practically everybody would lead to more powerful but impoverished Arab neighbors swallowing up both Libya's resources and its independence. They are also extremely suspicious of the rapidly growing Russian presence.

Yet this must be said in his favor: If Qaddafi is overthrown in the next couple of years, as seems quite likely, he will be one of the few Arab leaders to go into exile without the cushion of a large private fortune in numbered Swiss bank accounts.

Toronto Star 11.6. 1976

נספח מס VII

Libyans Arm and Train World Terrorists

By BERNARD WEINRAUB

Special to The New York Times

LONDON, July 15—A broad terrorist network, stretching from the Middle East to Africa and Europe, is being trained, armed and financed by Libya's leader, Col. Muammar el-Qaddafi, according to diplomats in Europe, the Middle East and the United States. This zealous adventure, starting early in the 1970's, is said to be designed to unite Arab countries into a radical Islamic union.

Although Colonel Qaddafi seeks to crush Israel and undermine, if not destroy, the leaderships of countries such as Egypt, the Sudan, Tunisia, Jordan, Lebanon and Morocco, the efforts of the 34-year-old colonel reach far beyond the Arab world.

He has sent Soviet-made arms to the Irish Republican Army in Northern Ireland, to Moslem guerrillas in the Philippines and Thailand and to rebels in Chad and Ethiopia, according to European sources.

Arab leaders, including President Anwar el-Sadat of Egypt, view Colonel Qaddafi as an unpredictable and volatile threat to Middle East stability and a central figure underwriting the campaign of hijackings and terrorism.

Moreover, according to diplomats, Mr. Sadat and others are convinced that Colonel Qaddafi is fueling revolutionary groups for assault and assassination campaigns against Arab leaders and embassies of countries seeking settlement with Israel.

Beyond this, Colonel Qaddafi, supported by a burgeoning Soviet weapons arsenal and oil money, has involved himself in some of the most publicized terrorist attacks in recent years. Sources in London said that the terrorists who murdered members of the Israeli team at the Olympic games in Munich four years ago had been trained in Libya, had their arms smuggled into Munich by Libyan diplomatic couriers—a common means of arms smuggling—and were later given large rewards by Colonel Qaddafi.

It is known that a gang that included the terrorist called "Carlos" took refuge in Libya despite the death of a Libyan minister, last December after a raid on the Vienna headquarters of the Organization of Petroleum Exporting Countries. Arab and Western diplomats are convinced that Libya, and

Continued

possibly Iraq and Algeria, helped plan the raid, whose aim was partly to attract publicity for a newly formed militant group, the Arm of the Arab Revolution.

The group's leader is said to be Wadi Haddad, a leading member of the Popular Front for the Liberation of Palestine, who now resides in Libya. Israeli sources have identified him as the planner of the recent hijacking of the Air France plane whose hostages were flown to Entebbe Airport in Uganda and later freed in a daring Israeli commando raid.

An assault at Rome airport in December 1973, in which 32 people died, was also planned in Libya with the aim of wrecking the Geneva peace talks between Israel and Egypt, according to diplomatic sources here. The initial plan was to assassinate Secretary of State Henry A. Kissinger in Beirut by an attack on his aircraft with submachine fire and hand grenades, but Lebanese authorities foiled the plot and the plane was diverted to a military airport east of Beirut.

Personal Guerrilla Squad

Colonel Qaddafi has recently set up a guerrilla squad under his personal control, trained at a closed camp at the former United States Air Force base near Tripoli. The squad's missions included assassination attempts on President Sadat of Egypt, an attempt to kidnap one of Colonel Qaddafi's disaffected aides who had sought refuge in Cairo and a plot to blow up the residence of the Egyptian military commander of the Western Desert, Gen. Saad Mamoun.

Mr. Sadat declared Colonel Qaddafi was "100 percent sick and possessed of a demon."

Shah Mohammed Riza Pahlevi of Iran has reportedly called him "that crazy fellow."

Last week, the Sudan's President, Gafaar al-Nimeiry, furiously blamed Libya for a coup attempt and said: "Qaddafi has a split personality—both of them evil."

Colonel Qaddafi, who was born in 1942 in a tent in the Sirte Desert as German tanks advanced across Libya towards Egypt, has never enunciated his views in a single coherent doctrine. Since he and 11 other young officers unseated King Idris in a coup in 1969—only four remain with him now, the others have been arrested or have fled—Colonel Qaddafi has waged a revolution in the name of Islam and Arab supernationalism and opposed to what are viewed as moderate forces.

Oil Money for Arms

Coupled with this, Colonel Qaddafi supports "liberation" movements outside the Middle East, movements with links to Islam or, as in Northern Ireland, a struggle against "occupation and injustice," words used by a Libyan official recently about Ulster.

Aided by a huge income from Libya has rapidly acquired large amounts of military equipment. According to military sources in London, the country of 2.3 million people now has 141 combat aircraft, including more than 100 French-made Mirages, and has doubled its supply of Soviet tanks in the last year.

Last year, Colonel Qaddafi concluded an $800 million arms deal with the Soviet Union, and the bulk of his weapons are Soviet-made. Many of the weapons are smuggled outside Libya. British soldiers, for example, seizing Irish Republican Army equipment, have found Soviet-made rocket launchers in Londonderry with desert sand still inside. Nonetheless, security officials in London have concluded that the flow of arms from Libya has been minimal.

There are few specific estimates on the amount of money that Colonel Qaddafi has spent on international terrorism and assistance abroad. It is believed that Libya's contribution to leftist forces in Lebanon has reached $50 million, although the figure could be far higher.

There were reports last year that Colonel Qaddafi had allocated at least $100 million to Black September, the clandestine terrorist wing of Al Fatah, and $40 million to other guerrilla groups.

Libyan aid has also reportedly gone to the Eritrean Liberation Front in Ethiopia and to opposition groups in Yemen, Somalia, Syria, Tunisia, Morocco, the Philippines and Panama. There are rumors of Libyan support for black militant groups in the United States but they cannot be confirmed.

Terrorist Training Center

According to officials, Libya now serves as the main training center in the Middle East for international terrorists—a network whose training bases extend from Libya to North Korea, Cuba, East Germany and the Soviet Union. It is in these bases, according to officials, that links are forged between Palestinians as well as such groups as the Japanese Red Army, the Baader-Meinhof gang in West Germany and the terrorists led by Ilich Ramirez, or "Carlos," the Jackal. In Libya, the terrorists are supplied with forged passports, cash, documents, contacts and weapons.

Recently, Libya has stepped up its own internal terrorist unit and has sent men to Rome and Cairo to try to kill two former members of the ruling Revolutionary Command Council who fled the country. One of them, Maj. Abdel Moneim el-Huni, was in a Rome clinic.

In the Rome incident three men were seized at the Fumicino Airport on March 6 after arrival from Cairo. The three were carrying Libyan diplomatic passports, but the briefcase of one failed to pass a metal detector test. It contained three pistols and a hand grenade.

Qaddafi Denies Coup Charge

TRIPOLI, Libya, July 15 (Reuters) — Colonel Qaddafi today denied any involvement in the coup attempt in the Sudan. He said Libya would give only moral support to Arabs who opposed their governments.

In an interview, he criticized President Sadat and President Hafez al-Assad of Syria, saying the latter had served United States interests by intervening militarily in the civil war in Lebanon.

BANGKOK POST

BANGKOK SUNDAY JANUARY 5, 1975

The Libyan Connection

With $3.5 billion dollars a year in oil revenues, and a population just a bit less than of Bangkok, Libya has money to throw away. Where they throw it, though, is wherever they find a conflict to their liking: Ireland, the Philippines...Thailand.

"We aren't hypocrites," said an official to Contributing Editor Harry Rolnick last month. "When people are being persecuted, we help them any way we can."

by Harry Rolnick

1. "THE WHOLE WORLD LOOKS AT the Libyan Revolution as a great happening which has far-reaching and dangerous implications for the whole future of mankind."

— Colonel Mo'ammar Gadhafi

* * * *

The artless, honest, totally self-assured face of Colonel Gadhafi, Chairman of the Libyan Revolutionary Command Council, Prime Minister and President of the Arab Socialist Union, beams down from every wall in Libya, but it happened that he wasn't around on my two visits there. The first visit he was discussing revolution with President Tito in Yugoslavia, and ten days later he was talking about the future of mankind on an important visit to Mauretania.

"But you come back next time," said a friend at the Foreign Ministry. "You can see Brother Gadhafi. Everyone can speak to him. My President is the greatest man in the world."

My friend was originally from the Fezzan, the lower third of the gigantic 680,000 square mile Arab Republic of Libya, a country noted chiefly until 20 years ago for mile after mile of rolling, white, fearfully arid unproductive Saharan sands, for illiterate nomadic Bedouin, for the "blue men", the Tauregs, and for a conservative, fundamentalist, unquestioning belief in Islam.

Gadhafi was born in the Fezzan some 34 years ago, and to some, he has never left it. The Gadhafi view of the world is the Bedouin view of the world.

An Egyptian adviser to Gadhafi told me "The man is honest, but an absolute fanatic." But Egyptian arrogance to their Arab brothers is legendary.

More appropriate, perhaps was a Western Arabist:

"Nobody I can think of in the Middle East has Gadhafi's background. You have Royalty, as in Jordan or Saudi Arabia, and Gadhafi's sense of Bedouin democracy rebels against that. You have the bureaucrats — Sadat and Nasser — and Gadhafi doesn't understand red tape. Even Mohammed was a city man, he wasn't from the desert.

Astonishing strides

"But Gadhafi honestly, sincerely and ingenuously believes that his totally limited view of the world is the only correct view of the world. He grew up listening to the speeches of Nasser, and he believed every word of them even at the end of Nasser's life, when Nasser himself didn't take them seriously. And now Gadhafi is ready to act on his beliefs."

The world hardly lacks leaders who believe in certain principles. But the money which Gadhafi has from oil revenues means taking these beliefs rather seriously. With a population of just a little over 2,080,000 million the annual revenues of oil in Libya comes

cont/ from pg. 24

to something like 3,500,000,000 dollars. And though Gadhafi says that this may only last for another 15 or 20 years, oilmen I spoke to explained that within the economics of petroleum, they only look 20 years ahead at most — and in theory, Libya's vast white desert could yield black gold for one hundred years.

What is Gadhafi doing with the money? Unlike the Shah of Iran and King Saud and the Gulf states, Gadhafi is not ready to desert his principles and invest his petrodollars in decadent Western capitalistic enterprises. As for his internal policies, he has made astonishing strides (to be discussed in a later article).

But the money he has remaining once he finishes his domestic revolution is still somewhat astonishing. At this point, Gadhafi is ready to act....for the good of the world.

* * * *

II. "One should not hesitate to consider the traditional outdated excuse about interference in the internal affairs of others."

—Colonel Gadhafi

* * * *

Two weeks before my arrival, the Ministry of Foreign Affairs, a rather unprepossessing little building along Tripoli's lovely sweeping Esplanade, had been completely reorganised. Reorganised, said reliable sources, singlehandedly by the Chairman of the Revolutionary Command Council himself.

"Gadhafi walked in one afternoon entirely unannounced, as is his wont. He saw heads of departments, the supposedly educated men of north Libya reading newspapers, drinking coffee, talking. They weren't ACTING. And revolution means action. So that night, the Colonel went back to his home in the desert and reorganised the whole Ministry, placing his Fezzan compatriots in positions of most authority."

Whether a simple explanation or not, it was due to this that officials of the Ministry weren't entirely prepared for the specifics of their job. One assistant on the Libyan Asian Desk was amazed to hear that there were Muslims in Mainland China.

Another was under the impression that the Thai Government was trying to eliminate southern Muslims by "Christianising" them, and was somewhat astonished to hear that the Government was Buddhist. ("But do Buddhists believe in one God?" he asked in triumph.)

Despite their sometime lack of exact knowledge, the Libyan ideology was specifically spelt out by the new Head of the Islamic Section of the Ministry of Foreign Affairs: "We are," he said, "the only moral government in the world. We stand only for helping oppressed people wherever they are, whether the oppressed of Ireland who are trying to become free, or the Muslim minority in the Philippines who are being exterminated by Marcos.

"And we are not hypocrites. To merely attack an idea or a deed without acting is wrong. We will continue with our moral solutions so long as they are the right solutions."

More specific was an Egyptian advisor to the head of the Islamic Call Society (more about that later): with a certain professional contempt, he jeered somewhat at Libyan ideas of education, but admitted that Libya had its advisers —and its arms—everywhere.

"In Thailand," he said, "we have three teachers...perhaps four...and I know of at least three million dinars (approximately 22 million baht) which has gone to the leaders of the Pattani Liberation Organisation."

The revelation, though not authoritative for reasons described below, had a ring of truth after comments by others in the Ministry of Foreign Affairs.

The new head of the Asian Desk, an American-educated schoolteacher named Salim el-Shawaydy, had a fat file on the Pattani Liberation Organisation on his desk, which he had been studying.

"All we are doing," he said, "is helping minorities to get their rights. We advise economically. We have official and unofficial contacts. We send teachers, but I doubt if we send arms. This, though, is not the business of the Ministry of Foreign Affairs."

Nor is it the business of the Defence Ministry. Rather, through initially complex but basically simple system, all policies on "interference" are made through Gadhafi's 11-man Revolutionary Command Council, the basic cadres of soldiers, most from the desert, who overthrew King Idris on September 1, 1969.

* * * *

III. "The Arab Republic of Libya is qualified to offer a marvellous pioneer human experiment not only to the Third World but also to the people of the whole world."

—Colonel Mo'ammar Gadhafi.

* * * *

One year after his revolution, Colonel Gadhafi formulated his "Third International Theory," which rejects Communism (they are atheists), capitalism (they are not socialists), but affirms religion and nationalism to be the pillars of history.

Going into its philosophy (I was given literally dozens of published expositions while in the country) is, with all due respect, a useless exercise, but its contradictions are rather dangerous. At one point, the Colonel admits that "Buddhist and Hindu can become brothers with Muslims," but warns that they are left free only "to choose to join the heavenly religion such as the Islamic religion."

At another point, he dismisses India: "In India, people worship the cow. They are starving, yet the cows are roaming in the streets. This is a pathetic state of affairs, it makes one weep in pity. Cows are created by God for man to eat their meat, drink and ride them, not to be worshipped. India therefore is in need of somebody to lead her to God. All this shows the great evils caused to humanity when God is not worshipped by man and other creatures of his are worshipped."

And in a particular paragraph out of nowhere (a paragraph I have sincerely been trying to sort out), he says, "Religion stepped forward and said that all things are created by God, therefore we here in this country do not care about the schools of existentialism or about the Jews or Italians or about books dealing with philosophy, which is theory, not

cont . from pg. 25

truth."

This is the man in charge of rescuing the trampled minorities.

"But note that our help," said Shawaydy, "does not come from the Government. It comes from the people. The Jihad Fund is administered from the 3 1/2 per cent Jihad tax given willingly by the people and dispensed by the Revolutionary Command Council.

One must not confuse this with the unofficially-named "Baksheesh fund," given mainly to certain developing countries for United Nations votes or for breaking off relations with Israel.

No discounts

Rather, the Jihad Fund (theoretically subscribed to by all Arab states, but in practice limited to Libya) consists of a coffer in the charges of the Revolutionary Command Council. Should a Muslim leader from Jolo in the Philippines, or a separatist leader from Yala or a commander of the Irish Republican Army or a Black Muslim leader in the United states come voluntarily or be invited to Libya, he can be interviewed at the Foreign Ministry (either the Islamic or Sectarian section, depending on his religion) he may be simultaneously interviewed by His Eminence Mahmoud Sobhi, Secretary General of the Call of Islam Society.

Upon their recommendations, the Revolutionary Command Council considers requests—for advice, for economic help, for teachers, for a verbal stand, for cash and, very possibly for arms.

(The idea of giving oil at favourable prices has never been discussed. "The Libyans," said an American economist, "want cash on the barrelhead, with no discounts to anybody.)

There is nothing erratic in how the cash is dispensed. Gadhafi has been deceived by people, but never revolutary fervor. One Black Muslim leader in America, for example, was given a "very sizable" loan to be repaid over 10 years. After the first year, no money was ever returned. Gadhafi vowed that he would not loan any more money to this individual, but has never gone back on the "oppressed Muslims of America."

How much control Libya has over these funds is difficult to know. Obviously, the Philippine war in the south is of vital ideological importance to Libya as Jihad, since it fits their theory of oppression perfectly: a Muslim group, a Muslim minority group, a Muslim minority group which is indeed being the short shrift by the Marcos Government; and a Muslim minority group within a reasonable distance from one of Libya's only three Asian embassies, in Kuala Lumpur.

On the other hand, the problems in Thailand's South are still in a nebulous way. Only recently have various individuals from the South gone to Tripoli for funds, and Libyans suspect privately how the funds have been used. Also, the complexities of Chinese Communists originally from Malaysia, and the slim borderline between bandits, separatists and the lack of a real enemy (the Thai Government is an unknown factor) make this less a crucial issue than elsewhere.

Mainly, Libya being indeed a moral government by their own lights, suffers the colour-blindness of seeing only black and white, never grey.

Informally, over a bottle of orange soda, we discuss the Philippines. To the new leaders of the Foreign Ministry, Marcos is trying to "vanish" the Muslims, trying to eliminate them. I try and explain with my own limited knowledge about the complexities of land holdings in the Philippine south, about different forms of education, about the influx of Catholics after the war, about economic rivalries, but they prefer the simpler ultimate answer: Marcos wants to kill the Muslims.

They are worried about the students of Indonesia, and feel that this year they must do something about their turning from Islam. "Why are they against their own religion?" they ask me. "I suggest perhaps it isn't the religion so much as disillusionment with corruption and inefficiency, but they feel that the students must be brought back into the line of the "heavenly religion."

So it goes. There is no problem in Northern Ireland which can't be solved immediately once they rid themselves of the "exploiters, the British." Bangladesh cannot be recognised, because they are Muslim brothers of the Pakistanis, so it must be one country again.

And speaking about the Palestine problem is hardly enlightening. They are not real friends of Arafat any longer, because he did offer the olive branch to Israel at the United Nations.

"What has been taken by force," explains the head the Islamic Section of the Ministry of Foreign Affairs, "must be taken by force. Nobody's interested in the olive branch.

"They (the Zionists) created a racist state. We have the correct solution to that racist state."

The Libyan Army and Air Force is, by numbers, a negligible force even in the Mideast. Their cash, isn't. And as Libya finds more compromisers in the Arab world (they cannot conceive, cannot begin to understand even the slightest nuances of Sadat or Hussein or even King Saud in wishing to avoid the Jihad with Israel), this near four-billion dollars could take an even more erratic course, in keeping with a view of the world from the middle of the desert. (NEXT WEEK: Libya Internally: nothing but money)

Le Libre Belgique 14/9/86

974 -e

LA LIBYE selon Kadhafi

I - Le grand opéra du frère Muhamar

(De notre envoyé spécial)

LE président Kadhafi vient de fêter, en grande pompe, le septième anniversaire de son arrivée au pouvoir. C'est en effet le 1er septembre 1969 que ce colonel de l'armée libyenne, entouré de quelques officiers, renversait le roi Idriss sans verser une goutte de sang.

Depuis lors, grâce au pétrole, Kadhafi a lancé son pays dans un développement économique remarquable dont la majorité des Libyens profitent de plus en plus. Mais depuis lors aussi, il a fait de la Libye la bête noire du monde arabe et du monde tout court. Car la Libye de Kadhafi, c'est aussi une révolution panarabe et mondialiste d'une intransigeance sans faille. C'est, dès lors, également un soutien redoutable et systématique à tous ceux qui prétendent se libérer d'un oppresseur et sont prêts à utiliser tous les moyens pour y arriver.

Comment s'étonner alors que la Libye se retrouve aujourd'hui très isolée sur l'échiquier international ? Comment s'étonner que, le 1er septembre dernier, le discours de Kadhafi ait pris la forme d'un plaidoyer et le défilé de ses troupes et de ses armes, celle d'une démonstration de force ?

Pour le septième anniversaire de son arrivée au pouvoir, Kadhafi a décidé d'offrir aux Libyens un grand opéra. Il en sera, lui, le soliste. Des chars soviétiques formeront l'orchestre. De jeunes militants donneront la réplique, sur l'air des slogans.

A la veille de ce 1er septembre, Tripoli a été décorée de milliers de lampes multicolores. Dès la tombée de la nuit, parmi les innombrables drapeaux libyens noirs, blancs et rouges, les guirlandes dégringolent des balcons et tissent de gigantesques toiles d'araignées au-dessus des rues.

En contre-bas de la forteresse turque, sur la place des Martyrs, une longue tribune a été dressée, garnie d'épais tapis. Depuis une heure, s'y entassent pêle-mêle diplomates, hauts fonctionnaires, officiers, journalistes. En face, les jeunesses révolutionnaires, chemises vertes et calicots, s'époumonent sous la direction d'un chef qui a troqué la baguette contre un mégaphone. La foule, elle, est refoulée au fond de la place, à l'ombre de quelques chars des forces de sécurité.

Il est 22 h lorsqu'un cortège de voitures blanches débouche, strient l'obscurité de ses clignotants rouges. Entouré d'une multitude de policiers militaires, Kadhafi s'avance à pied vers la tribune où l'attend le seul chef d'Etat étranger qui a accepté de participer à la cérémonie, le président Bokassa de République centrafricaine, souriant béatement dans son uniforme chamaré. Au moment où le colonel parvient au pied de l'estrade, une demi-douzaine de moutons, couchés sur le flancs, les pattes liées, sont égorgés selon la tradition musulmane.

Un plaidoyer

En uniforme, le képi rabattu sur les yeux, le regard dissimulé par la visière, la badine à la main, Kadhafi monte à la tribune et, immédiatement, se lance dans une harangue qui va durer

R. V.

(Voir suite en troisième page)

La Libye selon Kadhafi

(Voir début en première page.)

deux heures et demie. Dès les premiers mots, la voix est emportée. Elle est surtout métallique, rauque, tranchante, encore affûtée par les haut-parleurs qui la répercutent aux quatre coins de la place.

Kadhafi parle de la révolution, de sa révolution qui n'en est encore, dit-il, qu'à sa première étape. Et déjà, le colonel donne à son discours le ton du plaidoyer. Notre révolution est une révolution de militaires, affirme-t-il, mais elle n'est pas une dictature militaire et, ici, c'est le peuple qui a le pouvoir. La preuve en est, ajoute-t-il, que je voulais rompre les relations diplomatiques avec l'Egypte, mais que les congrès populaires de tout le pays en ont décidé autrement.

Les observateurs étrangers se regardent avec un sourire. Nombre d'entre eux s'attendaient à une rupture avec l'Egypte. Sadate n'avait-il pas parlé du « fou de Libye » ? N'avait-il pas accusé le régime libyen d'avoir placé des bombes au Caire et à Alexandrie, d'avoir détourné un avion des lignes intérieures égyptiennes ? N'a-t-il pas massé trente mille hommes à la frontière libyenne ?

Kadhafi ne va pas ignorer les accusations, ni les menaces. Il va y répondre. Mais, pour l'instant, il est interrompu par ses jeunes partisans qui, en face, scandent leurs slogans. Les photographes ont pu s'approcher de la tribune. Ils mitraillent le colonel en pataugeant dans le sang épais des moutons.

Kadhafi a enlevé son képi, s'est épongé le front. Il reprend son discours, les yeux étrangement vitreux, fixés au-dessus de la foule, comme fascinés par un rêve ou une vision. Sadate, m'a traité de fou, lance-t-il. Il a raison. C'est vrai, j'ai été fou de faire ce que j'ai fait pour l'Egypte lors de la guerre d'octobre 1973. Et le colonel énumère les armes et le matériel qu'il a envoyés à l'époque. Il parle de trente « Mirage » et des barges qui ont permis à l'armée égyptienne de traverser le canal de Suez.

Une foule impassible

Les jeunes militants hurlent. Mais Kadhafi ne veut plus être interrompu. Il frappe du poing sur la tribune et les coups, assourdis par les haut-parleurs, rebondissent aux quatre coins de la place. La foule, là-bas, est silencieuse, impassible. Les hommes fument tranquillement. Les femmes se sont assises, dissimulant des enfants endormis sous leurs voiles blancs.

Dans la tribune, les officiers ont soif. On leur apporte un énorme seau d'eau et un verre. Le seau passe de mains en mains, le verre de lèvres en lèvres. La chaleur accablante de la journée s'est accumulée et il fait encore torride. Les plus assoiffés empoignent le seau, y boivent goulûment.

Kadhafi pointe sa badine vers la foule. Sadate fait fausse route, lance-t-il. Ce n'est pas lui le vrai Rais ! Nasser était le vrai Rais. Le ton devient sarcastique. Sadate a été élu avec 99.99 p.c. des voix : quel sera son prochain record ? interroge-t-il. Des sourires apparaissent dans la tribune. Puis, méprisant : j'ai donné ordre de fournir de l'eau aux soldats égyptiens qui se trouvent de l'autre côté de notre frontière, annonce-t-il. On rit. On applaudit.

Un rêve brisé

Arc-bouté sur son pupitre, Kadhafi révèle alors : j'ai été le seul chef d'Etat arabe à être parachuté sur le front en octobre 1973, alors que les Israéliens se trouvaient à 80 kilomètres du Caire. Les observateurs se regardent, interloqués, s'interrogent. Il a bien dit ?... Oui, il l'a dit ! Mais, demain, le rêve de Kadhafi descendant sur le canal de Suez au bout de son parachute se brisera sur une version probablement plus réaliste : le colonel a déclaré qu'il s'était porté volontaire pour être parachuté, annoncera le journal officiel...

Cent fois, de sa voix gutturale, Kadhafi hurle les mots : « El Raïs Sadate ». Et les haut-parleurs les répètent en échos comme autant de crachats. Mais le colonel sait qu'il ne peut rien briser. Là-bas, au Caire, à Damas, à Ryad, grâce à la radio, on l'écoute, on le guette. Il est très seul au milieu de ce monde arabe. Alors, après les accusations, après les sarcasmes, Kadhafi se fait conciliant.

Nous ne combattrons jamais l'armée égyptienne, dit-il. Nous sommes prêts à libérer le Sinaï et la Palestine avec les soldats égyptiens. Sadate est entouré de fous, ajoute-t-il. Mais s'il accepte de libérer la Palestine, nous sommes avec lui. Non, nous n'avons pas comploté contre l'Egypte, clame-t-il. Nous avons toujours été francs et, si nous recourrions au terrorisme et au complot, nous prendrions nos responsabilités et nous le dirions.

La puissance de la Libye

En face, les jeunes militants scandent un nouveau slogan : « Sadate, écoute : tes menaces ne servent à rien ». Le premier acte se termine. Kadhafi annonce : vous allez voir la puissance de la Libye. Un orchestre militaire, épaulettes et galons dorés, se range en face de la tribune et entame une marche rapide. Le défilé commence.

Les détachements de troupes passent d'un pas vif, dernier vestige du colonisateur italien. Puis, ce sont les armes motorisées. Des jeeps de fabrication britannique, des camions ouest-allemands, des auto-blindées russes. Un matériel flambant neuf. Deux commentateurs se relaient au micro, chantres enthousiastes de la puissance libyenne. Suit l'artillerie, de plus en plus lourde : canons de 122 et de 155, tous russes.

Le bruit des moteurs est assourdissant. Les jeunes militants enchaînent slogan sur slogan. Les commentateurs tentent en vain de se faire entendre dans les haut-parleurs qui grésillent. Mais on n'a encore rien vu.

Arrivent les missiles avec, à leur tête, une demi-douzaine de fusées russes d'un modèle encore jamais vu en Libye. Les observateurs étrangers se consultent, debout sur leurs chaises. Ce sont apparemment des « Skud », missiles sol-sol d'une portée de 300 miles. Les commentateurs, eux, parlent d'engins « de frontière à frontière », qui peuvent « frapper Tel-Aviv, Haïfa et El Arich... » Les jeunes militants trépignent. Kadhafi, rayonnant, s'est levé. Les « Skud » disparaissent à l'autre bout de la place, déjà suivis par des dizaines de « Sam 6 ». Une centaine de chars russes ferment la marche, crachant des nuages de mazout sur les militants en joie.

« Fateh ! »

Les derniers blindés ont quitté la place. Les jeunes militants bousculent les policiers, s'agglutinent au pied de la tribune. Les poings se dressent, les bouches scandent : « Fateh, Fateh, Fateh ! » (la lutte). Kadhafi, sur son fauteuil, rit à pleines dents. Puis, soudain, il se lève, enlève son képi et, bras tendu, poing serré, les cheveux en bataille scande avec la foule : « Fateh, Fateh, Fateh ! » Il se penche, serre les mains qui se tendent. Le chef d'état-major doit le retenir par le ceinturon.

Les militants s'écartent. Le cortège de voitures blanches, tous feux allumés, vient cueillir Kadhafi qui disparaît dans un concert de sirènes. La foule n'a qu'entrevu celui qu'elle appelle, qu'on appelle ici le « frère Muhamar ».

L'opéra s'achève. Les spectateurs se dispersent. Il est trois heures du matin. Le vent s'est levé et les guirlandes d'ampoules se balancent lentement dans la fraîcheur enfin retrouvée.

R. V.

(A suivre.)

סקירת עמדת
3.9.74

974 - ב

לוב

חגיגות שבע שנים להפיכת קדאפי

1. לחגיגות אלה הגיעו, לפי סוכנויות הידיעות, משתתפים מסוריה (סגן רה"מ לעניני כלכלה), תוניסיה (שר העבודה לענינים סוציאליים), בריה"מ (ארתור ודר, סגן יו"ר נשיאות הסובייטי העליון), מאע"ם (שר ההקדשים), קובה, (ראול ולדס־ויו, חבר הועד המרכזי של המפלגה ה הקומוניסטית), אלג'יריה, (שר התעשיה), יפן (סגן יו"ר מפלגת האופוזיציה, אך לא כמשלחת רשמית של יפן), גרמ"ז (משלחת מהמפלגה) ותיקאן (ללא פרוט), עיראק (שר לעניני נוער). מרד"ת וממלטה הגיעו ראשי הממשלה וזהו הדרג הבכיר ביותר מבין המשלחות.

2. מברקי ברכה הגיעו מח'אלד מלך סעודיה ומבומדיין, נשיא אלג'יריה. ראוי לזכור כי משרד ההסברה הכוויתי ביטל מוסף פרסומי על לוב בעתון אר-ראי אל עאם לרגל המאורע "לפי מדיניות ההסברה של המשרד".

3. חגיגות שבע שנות משטר קדאפי, האמורות להמשך 42 יום, נפתחו, באיחור מה, במצעד צבאי, אשר היה אמור לכלול בין השאר טילי קרקע-קרקע, תותחי נ"ט, טילים וארטילריה וכן יחידות חי"ר, קומנדו, אויר וים.

4. נאום קדאפי נדחה מ-1230 ל-2215 והסתיים ב-0045. עיקר דבריו שנמשכו שעתיים וחצי:

א. מצרים: אם ההחלטה לנתק היחסים עם מצרים היתה בידי קדאפי הוא היה מנתק וזת וזאת בשל קשריו של סאדאת עם הציונים וארה"ב. אך ההחלטה בידי הועידות העממיות הבסיסיות שדחו הדבר. סיבת דחייתן:
- אין ללוב סכסוך עם העם המצרי. קבלת הצעתן היא ההוכחה החותכת לדמוקרטיה בלוב.
- סאדאת הוא כפוי טובה. קדאפי אישית במדי קרב, סייע לו במלחמת יום הכפורים כאשר האויב היה 83 ק"מ מקהיר.
- קדאפי מוכן לספק מים לצבא מצרים ולחלחם לצדו לשחרר את סיני ופלסטין (וכיצד זה סאדאת פונה נגד לוב כאשר שטח מאדמתו תפוס בידי האויב?).
- היה ראוי שסאדאת יטפל בבעיות הפנים שלו, ובעצם מי הוא האחראי סאדאת או המנגנונים הסובבים אותו?

ב. אש"ף וטרור - לוב עומדת מאחורי אש"ף ותביעות העם הפלסטיני אך הכחיש שלוב מסייעת במימון טרור. אם כי לוב תתמוך בתנועות שחרור בעולם, תהיה נגד גזענות באפריקה ופשיזם באמל"ט.

ג. הערבים - צר לו, לקדאפי שמספר קולות ערביים מצטרפים לאויב הציוני בהתקפה על המשטר הלובי.
- קרא למדינות ערב לחקות וללמוד מדרך השלטון הלובית.

5/..

ד. <u>עניני פנים</u>

- המטרה העיקרית להגיע לעצמאות בתחום המזון ושיהיה ללוב לא רק צבא אלא גם בתי חרושת בתי חולים וחוות חקלאיות, לוב עוסקת גם בסלילת דרכים והקמת צי ענק, הקמת תחנות ורשתות חשמל, וארגון ביטוח סוציאלי.

- טועים אלה המגדירים את לוב כ"משטרו של קדאפי": בלוב השלטון בידי העם, החל בועידות העממיות הבסיסיות ועד לועידת העם הכללית.

- ועידת העם היא הקובעת את מזכירה (תפקיד זה מקביל לראש ממשלה בשאר המדינות) ושאר הממונים. קדאפי עצמו הוא רק אחד מהעם. הפיכה הנשארת בידי אנשי צבא גלא עוברת לעם הופכת להיות שלטון מדכנא.

- השיטה הלובית לדמוקרטיה עוקפת שיטת הבחירות.

- הימין הוא אויב המהפכה בלוב. ואם לוב תעמוד מול תוקפנות אז האחריות להגנה אינה רק על הצבא אלא האחריות בידי כל האזרחים ונגד התוקפנות יתייצב לא רק הצבא אלא ההמונים שכל אחד מהם יהפוך להיות חייל.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974-ב

תאריך 2.9.76

העתון הארץ

ברגע האחרון

קדאפי נגד סאדאת
מאת סופר „הארץ"
ויעניינים ערביים

הקולונל קדאפי קרא אמש לשיחרורה המלא של פלשתין ותקף ב־חריפות את הנשיא סאדאת בהאשימו בהתרנות ובוגדנות וקבע כי משטרו נתון בהתקוממות פנימית חריפה וגוברת במצרים.

קדאפי נאם אמש בעצרת עם לרגל יום השנה ה־7 להפיכת ה־1 בספטמבר על רקע זעקות היסטריות של ההמונים שהשמיעו קריאות גנאי נגד סאדאת הזהיר קדאפי כי כל תוקפנות או פלישה ללוב תידון מראש לכישלון משום שכל פרט בעם הלובי הוא חייל המוכן לחרף נפשו של מובח ההפיכה. נאומו של קדאפי נמשך עד ל־1 לפנות בוקר ונמשך למעלה מארבע שעות. הוא אמר עוד שמשטרו הוציא 20 מיליארד דולר למטרות שיקום המדינה ועומד להוציא 7 מיליארד דולר נוספים לפעולות פיתוח בחמש השנים הבאות. הוא קרא לכל העמים הערביים ללכת בעקבות העם הלובי המגיש לעולם נסיון חדש של הדרך דמוקרטיה העממית.

בסוף נאומו הודיע קדאפי במפתיע כי הוא התליט שלא לנתק את היחסים עם מצרים למרות מה שמעלל משטר סאדאת לעם הלובי.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974-ב

תאריך 1.9.76

העתון הארץ

קדאפי מכחיש כי יזם התקפות טרור במצרים: „סאדאת מטורף"

מאת אליהו מאיסי
מיפי „הארץ" בצרפת

פאריס, 31 (מיוחד ל„הארץ"). — שליט לוב, מועמר קדאפי, הכחיש כי הוא עודד או יזם התקפות טרור במצרים וטען שהתקפות האחרונות במצרים בוצעו בידי מצרים שנילאו מהשלטון.

בראיון לאריק רולו כתב „לא מונדי" האשים קדאפי: „האלימות היא חלק מהמסורת המצרית". הנשיא סאדאת יודע וגם יודע זאת, מאחר שבאו תה עת ביצע בעצמו מעשי רצח פוליטיים.

בדבריו שלל קדאפי כל מעשה הר־טרור, נגד אזרחים, לרבות חטיפת מטוסים והכחיש שקיימים מחנות אי־מונים לטרוריסטים בין־לאומיים ב־לוב עם זה אמר כי הוא תומך ב־פלשתינאים הנלחמים באמצעות הר־טרור.

קדאפי אמר כי הכרזותיו של סאד־דאת הן „הכרזות של מטורף".

תיק 974-ב

תאריך 1.9.76

העתון ידיעות אחרונות

קדאפי: מי מטורף - אני או סאדאת?

בראיון לעתונאי היהודי־צרפתי אריק רולו מכריז שליט לוב: „מצרים מרכזת כוחות אדם אדירים לאורך גבולנו; נשיאה משחק באש" ■ „קארלוס לא הניח מעולם כף רגלו בלוב" ■ „עקרונית — אנו נגד טרור; אך..."

— טלגי, מאת כתבנו בפאריז —

„מי חולה נפש, סאדאת או אני? דעת הציבור בעולם הרחב היא עדה שלי: נשיא מצרים הירבה בהצהרות היסטריות והוא מכנה אותי מטורף, בעוד שאני נהגתי בו תמיד בשיא הנימוס" — דברים אלה הצהיר הי־שליט הלובי מועמר קדאפי בראיון המתפרסם בעתון הפריזאי „לה מונד".

בראיון בלעדי לעתונאי (ממוצא יהודי) אריק רולו, הכריז קדאפי, כי סאדאת מרכז עתה כוחות צבא אדי־רים לאורך הגבול עם לוב. „אני, מ־צידי, נמנעתי מעשות כן. ולולא לאות הצהרתי שאני מוכן לדו־שיח... אבל, לא כן סאדאת, ומעשיו והצהרותיו מבהירים הבהר היטב, כי האיש אינו אלא מטורף לחלוטין".

„כיבוש לוב — משימה קשה"

לדברי קדאפי, אין דבר שיצ־דיק את „התנהגותו הבלתי מאוזנת של סאדאת. השואף עתה למלחמה עם לוב... אולי מלבד המאבק שהוא נצב בפניו בתוך מצרים עצמה... כי הוא מגלה שנוח לו יותר להאשים את המהפכה הלובית באחריות לקיומם ול־התרחבותם של האירגונים הטשאיים במצרים... ולהאשים אותו בהתנג־שויות העקובות־מדם, בפצצות, ב־הפגנות, בשביתות ובהשתלטויות הי־גוכרות של פועלים על מפעלים ב־דלתת הנילוס", אמר קדאפי לעתון הצרפתי.

על השאלה אם סאדאת מתכוון לפלוש ללוב באמת ובתמים, או אם הוא „משחק משחק של בלוף" — הגיב קדאפי: „איננו יודע; אך כך או אחרת, הוא משחק באש. כי כיבו־ש לוב אינה משימה קלה. מצרים תשגיר אם תבקש לפלוש ללוב. הי־איטלקים ניסו לפלוש לארצנו וחשבו כי יוכלו להשתלט עליה תוך 20 שעות, ומשך 20 שנה הם ניתקלו ב־התנגדות עצומה..."

ללוב אין כל חלק במעשי הטי־רור שזעזעו את מצרים לאחרונה. הכ־ריז קדאפי, יתר על כן. „אין שמץ של אמת בטענותיו של סאדאת, כי אללו לוב היתה אחראית לחטיפות אחדות של מטוסים שבוצעו בעת האחרונה... מעולם לא היו הוכחות שביסס טענות כאלו... אסור לשכוח כי קבוצת קארלוס, שתקפה את מטה אופ"ק בווינה — התקפה שקחיר הטילה עלינו את האחריות עליה — הרגה אחד מאנשי המשלחת שלנו..." — הכריז קדאפי בראיון לאריק רולו.

„אין שכירי חרב בלוב"

כאשר הזכיר לו רולו, כי לוב הואשמה פעמים רבות בעבר, כי נת־נה מחסה לטירוריסט הבינלאומי קארלוס, התפרץ מועמר קדאפי ב־זעם: „זה לא נכון. קארלוס מעולם לא שם רגלו בלוב. הוא היה נעצר ונשפט על רצח הנציגים של מש־לחתנו בווינה..."

משנתבקש להגדיר „מהו טירור", ואיזה טירור מותר ואיזה אסור, לי־דעתו, אמר קדאפי: „הטירור הוא כל מעשה המכוון נגד אזרחים חסים מ־ספשע... אנו מגנים ללא שום הנבלה צורות כאלו של אלימות. ויהיו הי־מניעים ודברי־ההצדקה של המבצ־עים אשר יהיו. אולם, אנו תומכים בפלשתינים המנצלים תוך כדי מאב־קם אותן שיטות עצמן שהאוייב הי־ישראלי משתמש נגדם".

אם כן, שאל אריק רולו, לפי הגדרתו של קדאפי עצמו, המיפתו של מטוס ישראלי עם אזרחים ישראליים בתוכו, לא יהיה מעשה טירור אלא „חלק ממאבק לגיטימי"? השליט הי־לובי הימס, ואחרי־כן אמר: „השי־קול במקרה כזה... יש להשאירו ל־פלשתינים, בכל זאת. אני ממשיך לחשוב כי המאבק בשטח פלשתיני הוא בעל ערך רב יותר".

על טענות המצרים והסודנים, כי שכירי־חרב מתאמנים במחנות מיוח־דים בלוב, אמר קדאפי: „זה מגוחך".

974 - ב

404

ירושלים, ג' באלול תשל"ו
29 באוגוסט 1976

אל הנציגויות

היריבות הבינערבית - התבטאויות הדדיות

המאבקים הבינערביים מלווים בחילופי "מחמאות" קולניים חריפים. מצ"ב לקט התבטאויות, מהחודשים האחרונים, המצביע על מידת היריבות הבינערבית.

מתוך הלקט "שלפנו" את ההתבטאויות נגד לוב ואלה רוכזו מחדש בדף נפרד.

להפצה עקיפה, ולא במישרין על-ידכם.

* * *

let them speak for themselves... (on themselves)

1) SYRIA VS. THE PLO

"Syrian Foreign Minister Khaddam, at the recent Arab Foreign Ministers' Conference in Cairo, objected to Yasser Arafat, leader of the PLO, placing a loaded revolver on the Conference table, and shouted: Arafat, you are a criminal!"

Rose el-Yousuf, Cairo, 15 June 1976.

2) SUDAN VS. LIBYA

"On 2 July 1976, the Democratic Republic of Sudan was subjected to an act of armed aggression which aimed at spreading chaos and overthrowing the legitimate government. Sudan has irrefutable data and evidence proving beyond all doubt that the aggression was prepared and implemented by Libya."

Cairo Radio, 3 July 1976.

3) EGYPT VS. LIBYA

"He (Qadhafi) is not mad or unbalanced, but he is a traitor. Treason runs in his veins. Treason is the milk he has been nursed on since infancy."
(NOTE: Qadhafi has always described himself as a disciple of the late Gamal Abdul Nasser.)

Cairo Radio, "Voice of the Arabs", 5 July 1976.

4) LIBYA VS. IRAQ, JORDAN AND OTHER ARAB STATES

"Certain Arab leaders who suffered from the Abdul Nasser complex, whether in Iraq, Jordan, the Arabian Peninsula or elsewhere, are now, along with others like them, suffering from the Qadhafi complex. The accusations levelled against Libya by the rulers of Arab reaction, despite their naivete, stupidity and falseness, provide firm evidence of the righteousness of Libya's great revolution."

Radio Tripoli, 6 July 1976.

5) LIBYA VS. EGYPT AND SUDAN

"Speeches were made at a large rally, rejecting the practices of Numeiri and Sadat's regimes which are aimed at striking against the Arab Revolution."

Radio Libya, 14 July 1976.

6) LIBYA VS. SYRIA

"The sectarian regime under Hafez al-Asad is in the front line of forces which serve imperialist designs against the Arab Nation."

Radio Libya, 14 July 1976.

7) SUDAN VS. LIBYA

"When the little tyrant Qadhafi tried to impose his racist ideas by using treachery, coercion and sabotage within the Arab countries, he quite flagrantly allied himself with the devil."

President Numeiri, *Radio Omdurman*, 15 July 1976.

8) IRAQ VS. SYRIA

"The Syrian regime has increased the degree of its deviation and impudence, revealing its identity as a renegade regime, colluding with imperialism and committing the most despicable crimes."

President al-Bakr, *Radio Bagdad*, 16 July 1976.

9) IRAQ VS. JORDAN

"The old methods used by the Damascus-Amman alliance in coordination with US imperialism are exposed, have failed in the past and will certainly fail again."

Iraq News Agency, 29 July 1976.

10) LIBYA VS. EGYPT

"Sadat, the Egyptian hashish smoker, proceeds to fulfil the undertakings to his masters, the Americans, to eliminate the Revolution, and spread division and enmity between the people of the Arab Nation."

Radio Libya, 2 August 1976.

11) THE PALESTINIANS VS. LEBANON

"Reports from the south say that the Palestinian-Communist actions against peaceful citizens have assumed a wicked revengeful nature, where the Christian minorities, especially the Maronites, are being subjected to attack and expulsion."

Radio Beirut, 17 July 1976.

12) SYRIA VS. IRAQ

"Major General Talas said it was Iraq which had plotted against the Arabs, and that neither repression nor barbarism could protect the devious right wing Iraqi regime."

Radio Damascus, 17 July 1976.

13) THE PALESTINIANS VS. LEBANON

"The Arab League is undoubtedly aware that the western part of Beirut, which is under Palestinian domination, is now being subjected to the kidnapping of innocent citizens, in order to intimidate the inhabitants and make them leave. The same thing is happening in several areas of Lebanon which are controlled by the Palestinians. Innocent citizens have been liquidated and despatched with grief and pain."

From a message by President Franjiah to Arab League Secretary-General Mahmoud Riad, *Radio Beirut*, 2 August 1976.

14) EGYPT VS. LIBYA

"I will not let Qadhafi slip through my fingers; he will not slip through my fingers this time."

President Sadat of Egypt in *As Siyasah* of Kuwait, 13 August 1976.

15) SYRIA VS. EGYPT

"The arrogance, treachery and duplicity of the Sadat regime are much worse than in the days of Farouk... Sadat has betrayed the ideals of the Nasserist revolution and dares to seek coexistence with Israel."

An official Syrian spokesman on *Radio Damascus*, 14 August 1976.

16) EGYPT VS. LIBYA

"Qadhafy is 'a maniac', who uses his money in an attempt to subvert the world."

President Sadat to *UPI*, 14 August 1976.

17) LIBYA VS. EGYPT

"The Libyan Arab Republic considers that the statements of the Egyptian President set a serious precedent in international relations. For the first time in history, the President of a State declares his intention of employing terrorism against the President of another State by using the expression 'he will not slip through my fingers.' This means undoubtedly that he is planning a serious operation to assassinate and liquidate the President of another State.

This explicit admission by the Egyptian President was reported by news agencies and world information media, including the official Egyptian information media, without any denial being issued by the Egyptian President himself or the official media, which confirms the fact that he did indeed make this statement.

The Libyan Arab Republic therefore regretfully brings this serious precedent to the attention of the international community and requests the Secretary General of the United Nations to circulate this note to member-states as an official document of the United Nations."

From a Libyan note dated 16 August 1976
to the Secretary General of the UN,
as per *UPI*, 18 August 1976.

let them speak for themselves...
(on Libya)

SUDAN VS. LIBYA

"On 2 July 1976, the Democratic Republic of Sudan was subjected to an act of armed aggression which aimed at spreading chaos and overthrowing the legitimate government. Sudan has irrefutable data and evidence proving beyond all doubt that the aggression was prepared and implemented by Libya."

Cairo Radio, 3 July 1976.

EGYPT VS. LIBYA

"He (Qadhafi) is not mad or unbalanced, but he is a traitor. Treason runs in his veins. Treason is the milk he has been nursed on since infancy."
(NOTE: Qadhafi has always described himself as a disciple of the late Gamal Abdul Nasser.)

Cairo Radio, "Voice of the Arabs", 5 July 1976.

SUDAN VS. LIBYA

"When the little tyrant Qadhafi tried to impose his racist ideas by using treachery, coercion and sabotage within the Arab countries, he quite flagrantly allied himself with the devil."

President Numeiri, *Radio Omdurman*, 15 July 1976.

EGYPT VS. LIBYA

"I will not let Qadhafi slip through my fingers; he will not slip through my fingers this time."

President Sadat of Egypt
in *As Siyasah* of Kuwait, 13 August 1976.

EGYPT VS. LIBYA

"Qadhafy is 'a maniac', who uses his money in an attempt to subvert the world."

President Sadat to *UPI*, 14 August 1976.

קדיפי
ש -

405

ירושלים, ג' באלול תשל"ו
29 באוגוסט 1976

אל הנציגויות

לוב ומועב"ט - כל פשעי קדאפי

מצ"ב אגרתו של מר חיים הרצוג, נציגנו לאו"מ, שהוגשה ב-23 באוגוסט 1976, בקשר לכניסתו של נציג לוב לתפקידו כיו"ר התורן של מועב"ט, החל מה-1 בספטמבר.

חשוב שתמצאו הזדמנויות מתאימות להשתמש בחומר הכלול באגרת זו כדי להוקיע את לוב ושליטה, המשמשים מרכז לטרור הערבי והבי"ל, ואת האו"מ המאפשר היווצרות מצב מגוחך בו יכול נציג מדינה כזו להבחר כיו"ר מועב"ט.

חומר נוסף בנדון תקבלו בקרוב.

* * *

LETTER FROM CHAIM HERZOG, AMBASSADOR OF ISRAEL TO THE UN,
FOR CIRCULATION AS AN OFFICIAL DOCUMENT OF THE
GENERAL ASSEMBLY, ON 23 AUGUST 1976.

On the instructions of my Government, I have the honour to draw your attention to the criminal attack carried out on 11 August 1976 against passengers of an El Al Israel Airlines plane in the Istanbul International Airport. In this attack, four passengers of various nationalities were killed and 21 were injured.

This criminal attack is the latest in a long series of indiscriminate Arab terrorist attacks against innocent civilians-including women and children - on international airlines and elsewhere.

The organization which calls itself the Popular Front for the Liberation of Palestine, and which is an integral part of the so-called Palestine Liberation Organization, has claimed credit for this act, maintaining that not only did its members carry out this attack, but that they were also responsible for the hijacking of the Air France plane from Athens to Entebbe at the end of June 1976.

The guiding force behind these foul attacks is Libya. It bears responsibility, together with the perpetrators, for the criminal acts.

It has been proved without any shadow of a doubt that the two terrorists who carried out the attack in Istanbul reached their objective from Libya. According to the reports of the news agencies from Istanbul, the terrorists said they had been armed and financed by the Libyan Government. It will be recalled that Libya served as the first refueling stop for the hijacked Air France plane en route to Entebbe.

The active participation of Libya and its President Colonel Muammar Al-Qaddafi in planning, supporting and cooperating with Arab terrorist movements and with international terrorist movements not only against Israel, but also against other countries in North Africa, in the Middle East and throughout the world is by now common knowledge. Indeed, Colonel Qaddafi prided himself on this fact in his address to the conference of non-aligned countries in Colombo on 18 August 1976.

It is the official and systematic policy of the President of Libya to initiate and finance, from the considerable income available from oil sales, acts of assassination, subversion, conspiracy and sabotage in countries outside Libya. These acts are carried out in blatant violation of the Charter of the United Nations and the principles of international law.

It is worthy of note that even President Sadat of Egypt has confirmed Colonel Qaddafi's involvement in, and responsibility for, the hijacking of the Air France plane to Entebbe. In an interview to the Kuwaiti newspaper *A-Siyasseh*, the President of Egypt declared that the hijacking of the French plane to Entebbe was arranged at a meeting which took place between Qaddafi and Georges Habash, the leader of the so-called Popular Front, that Qaddafi paid the money and smuggled the arms to Athens in Libyan diplomatic pouches, and that the Libyan Embassy later turned over the arms to the hijackers (*UPI* Cairo, 14 August 1976).

The list of crimes perpetrated by Qaddafi in the six years of his rule over Libya is too long to be cited in full on this occasion. Suffice it to mention but a few examples of his collaboration with international Arab terrorist movements, specifically his involvement in attacks on international civilian air transport. All this, while Libya is a signatory of The Hague Convention of 1970 and the Montreal Convention of 1971.

CASES OF HIJACKING AND ATTACKS ON INTERNATIONAL AIRPORTS

8 September 1971	Hijacking of a Jordanian Alia plane by a Libyan terrorist. The terrorist was arrested and released after a few days.
29 October 1972	Hijacking of a German Lufthansa plane by two terrorists who demanded the release of the murderers of the Israeli Olympic sportsmen in Munich. The hijackers found refuge in Libya where they were released.
9 April 1973	Two units of the so-called National Youth Organization for the Liberation of Palestine, a Palestine terrorist organization sponsored, financed and trained by Libya, carried out two attacks in Nicosia, Cyprus. One was against the residence of the Israel Ambassador, and the second against an El Al Israel Airlines plane in Nicosia Airport.
20 July 1973	A Boeing 747 plane of Japan Airlines, en route from Paris to Tokyo via Amsterdam, was hijacked by five terrorists and landed in Libya. It was blown up on 24 July 1973 while in Libya. The terrorists were later released by the Libyan authorities.
5 August 1973	An indiscriminate massacre by terrorists in Athens airport. Five passengers were killed and 55 were wounded, most of them passengers from a TWA plane which had arrived from Israel. One of the two terrorist groups that carried out the attack arrived from Benghazi. The terrorists who stated that they were trained in Libya were released and flown to Libya on 1 March 1974.

5 September 1973	An attack by terrorists using missiles against an El Al Israel Airlines plane was foiled in Rome. Five terrorists were arrested and several SAM 7 surface-to-air missiles, supplied by Libya were found in their possession. Three of the terrorists were released and flown to Libya on 1 March 1974.
17 December 1973	Terrorists belonging to the Libyan sponsored so-called National Youth Organization for the Liberation of Palestine attacked a Pan American plane and a Lufthansa plane in Rome International Airport. Thirty-two passengers were killed. One plane was extensively damaged and the terrorists flew with thirteen hostages to Kuwait on the second plane.
3 March 1974	A British plane en route from Beirut to Amsterdam was hijacked by terrorists, members of a Libyan sponsored terrorist organization. The terrorists blew up the plane after the passengers and crew were released.

OTHER ATTACKS

5 September 1972	The murderers of the Israeli athletes at the Munich Olympic Games used Libyan diplomatic pouches for the transfer of the weapons to Germany. After they had been wiped out by the German Federal Republic police, they were accorded, on Qaddafi's instructions, a heroes' state funeral in Libya.
1 March 1973	The terrorists who occupied the Saudi Arabian Embassy in Khartoum and murdered the American Ambassador and an American and Belgian diplomats, had used the Libyan diplomatic pouch for the transfer of their arms to Khartoum. After the murder, the terrorists were transferred to Libya.
28 September 1973	Terrorists took hostage immigrants from the Soviet Union on a train which arrived in Austria via Czechoslovakia. A plane was later made available to these terrorists who were then flown to Libya.
2 February 1974	Three terrorists took control of a Greek ship and demanded the release of two terrorists who had carried out the massacre in Athens Airport in August 1973. The terrorists were flown to Libya and released.

Libya, a totalitarian dictatorship ruled by Colonel Qaddafi, whose hands are soaked in the blood of the innocent victims of international and Arab terror throughout the world, is a member of the Security Council of the United Nations. According to the Charter of the United Nations, the primary responsibility for the maintenance of international peace and security is that of the Security Council.

The representative of this criminal regime will serve as President of the Security Council next month. What more blatant example could there be of the systematic, cynical disregard of the Charter of the United Nations than the fact that the representative of Libya, the paymaster and instigator of international terror, will preside over the Security Council during the month of September. Exactly four years after the massacre of the Israeli athletes at the Munich Olympiad, an accomplice to that crime will assume the Presidency of the Security Council.

It is the considered view of the Government of Israel that the time has been reached when the United Nations must take immediate and effective action in order to put an end to this intolerable situation.

* * *

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 36/ב' - ל -

תאריך 19 אוג' 1976

העתון Herald

Gaddafi justifies his support of terrorism

COLOMBO. — Libyan leader Muammar Gaddafi said yesterday he supports terrorism that is equated with "the struggle of a people for independence, for a just cause."

But he denied that he favours criminal terrorist acts such as kidnapping and robbery, which he said are severely punished in Libya.

Addressing the non-aligned summit conference here, Gaddafi publicly replied for the first time to accusations that he is financing international terrorism.

Gaddafi blamed the accusations on "imperialism, international Zionism and racialism. If the struggle of the people of Zimbabwe (Rhodesia) is terrorism, then we support this terrorism," Gaddafi said.

Wearing a black fez, flowing Arab robes and sunglasses, Gaddafi dealt at length with the allegations that he is instigating terrorism, and he appealed to the 85-nation conference for understanding of his position.

Gaddafi, who has acknowledged financing Moslem insurgents in the Philippines, gunmen in Northern Ireland and political extremists in the U.S., said "Zionists are terrorists. It is they who attack schools in the Middle East. They attack properties. This is terrorism, the terrorists over the city of Cairo fly their planes when they killed people and workers in factories. This is terrorism.

"The U.S. wishes to terrorize the Libyan people because they support the rights and causes of the small people of the world. Zionism wishes to terrorize those who struggle against it." (AP)

תיק: רדיו

תאריך: 19.8.76

העתון: מעריב

קדאפי: אם מאבק הפלשתינים הוא טרור אזי אני מודה באשמה – זהו כבוד לנו

מאת ג'יי מאתיוס
כתב „וושינגטון פוסט"
בקולומבו

מנהיג לוב, מועמר קדאפי תבע אתמול, כי העולם הבלתי מזדהה יפעיל נגד „סוסים טרויאניים" המצויים בשוריותיו אשר נפלו לחיק הקולוניאליסטים וה־אימפריאליסטים".

נאומו של קדאפי, היחיד שלא נישא מן הכתב ובודאי אחד המרשימים ביותר שנש־מע עד כה בוועידה, התעלם מן הנושאים העיקריים שה־ועידה אמורה היתה לדון ב־הבלתי מזדהות באלז'יר ב־1973, כאשר תבע שאי ההז־דהות תוגדר בצורה ברורה יותר כדי למנוע השתתפותם של בעלי־בריתם הפוליטיים של הסובייטים או האמריקנ־ים.

גלימה לבנה

קדאפי מתח ביקורת חריפה על מצרים בשנים האחרונות בשל נכונותה למו"מ עם יש־ראל נגד צירוף אש"ף, לבוש גלימות לבנות, מרכיב משקפיים כהים וכובע שחור קטן הגן קדאפי על תמיכתו הכספית והמוסרית בפלשתינ־ים ונגד האשמות של המע־רב, כי מימן את הטרוריזם — „אם המאבק הפלשתיני הוא טרור, אני מודה באש־מה. זהו כבוד לנו" — אמר. — „הציונים הם הטרוריס־טים". הוא מתח ביקורת על פעולת החילוץ של ישראל ב־אנטבה וכינה זאת „פגיעה בתחומי האוויר של שלוש מדינות".

פגיעה מכוונת

קדאפי זכה למחיאות כפיים רמות ואחדים מן הנציגים ניגשו אליו ללחוץ את ידו. נשיא מצרים, אנואר סאדאת, לא נכח באולם משום שאת־מול בבוקר הקדים לצאת מ־סרי לנקה בדרכו לסעודיה.

מרשין חלקוס, סופר „גאר־דיין" בקולומבו, מוסר:

המחלוקת העמוקה בין ה־קומוניסטים למדינות ה„פרו־מערביות" בתנועה הבלתי מז־דהה התגלתה אתמול בעוז רב מן הרגיל בעת מאבק מוחר בין שני מנהיגים נעדרים: לי קואן יו מסינגאפור ופידל קאסטרו מקובה.

סינגאפור נתנה כלפי ועידת הבלתי מזדהות באבורות מתו־שבת. לי הודיע בשלב מוקדם, כי לא ישתתף אלא אם כן תגלה הוועידה יחס רציני כל־פי שליחותה. ככל הנראה סי־כם לעצמו שאין הדבר כך, ועל כן שיגר בראש משלחת ארצו את שר החוץ שלו סי־נאטאמבי ראג'ארטנאם. יחד עם זאת שיגר ראש ממשלת סינגאפור לבאי הועידה שדר, ובו הצעות לגישה „רצינית" יותר. ואם לא די בכך, התי־ליט שלא ישא את הנאום ב־אופן אישי אלא יסתפק בהפ־צתו בין הנציגים.

לי קרא באגרתו לשיתוף פעולה גלוי עם המערב. „אני משוכנע, כי הנציגים המכוב־דים מקובה, צפון קוריאה, ויטנאם, לאוס וקאמבודיה מאוחדים עמנו במאבקנו נגד המערב למען הסדרים הוגנים יותר וחלוקה צודקת של עושר־רן של העולם. אולם לדעתו עמדתה של הקבוצה הקומו־ניסטית במיקוח קשה עם ה־מערב הוא האינטרס לעיער ולהרוס את המערב ולא „ל־ארגנו מחדש" כדי להרסמי לשותף כלכלי שווה יותר.

● „בריה"מ המרשיעה"

הנאום הקובאני היה התשוב בנאומיהם של הקומוניסטים; סגן ראש ממשלת קובה, ד"ר קארלוס רפאל רודריגז, נאם בשם קאסטרו והכריז מחדש על עמדתה של קובה, כי ה־תנועה הבלתי מזדהה חייבת להכיר במערב הקפיטליסטי כאויבה העיקרי ובבריה"מ כ־ידידתה ובעלת בריתה.

לדבריו, אנגולה היא דוג־מה מוסלגת לברית של הבלתי מזדהים עם בריה"מ — „איל־מלא היתה בריה"מ קיימת היה האימפריאליזם מביס את ה־אנגולים באמצעות גרורותיו" — ואילו בריה"מ איפשרה „אמצעים טכניים" ל„לוחמים" קובה ואנגולה.

לקראת סיומה של הוועידה ניתן לקבוע, כי המדינות ה־קומוניסטיות לא השכילו לחזק את מעמדן בקבוצת הבלתי־מזדהות. כנראה שמיקום ה־ועידה בקולומבו, תרם לאווי־רת מיתון. לפי הגיון זה צריך לצפות שהוועידה הבאה, ש־תכונס בהאוואנה בירת קובה, תתרום להקשחת הקו של ה־עולם השלישי.

משרד החוץ - המרכז לתעוד

תיק 974-ב

תאריך 19.8.76

העתון הארץ

קורא להתרחק מישראל

שליט לוב קרא גם למדינות אי־רופה, ובעיקר לחברות השוק האי־רופאי המשותף, להתרחק מישראל כדי להדק את יחסיהן עם מדינות ערב. „לאירופים יש הרבה יותר להרוויח מן העולם הערבי מאשר מישראל. יחסיהן עם ישראל מעוותים מכשול על דרך הידוק היחסים עם הערבים" — אמר קדאפי.

קדאפי הופיע במסיבת עיתונאים בקולומבו, על שאלות בדבר הידי־עות כי לוב משמשת מקום מקלט למחבלים וטרוריסטים בינלאומיים וכן לחוטפי מטוסים אמר קדאפי, כי אין עתה בלוב שום חוטפי מטו־סים. על הטענות בדבר תמיכתו ב־ארגוני טרור אמר קדאפי, כי אם המאבק של הישבר רדיזות נחשב כטרור — „הרי אנו תומכים ב־טרור".

974 - e

מברק נכנס

משרד החוץ

מחלקת הקשר

בלתי מסווג

אל : המשרד

מאת: ניו יורק

מידי

מס' 33

נשלח: 181700 אוג 76

מאו"ם ב'.

להלן אגרת לובית למזכ"ל שהוצגה היום על ידי lpo:

THE TEXT OF THE FOLLOWING COMMUNICATION TO SECRETARY GENERAL KURT WALDHEIM WHICH HAS BEEN CIRCULATED TO MEMBER GOVERNMENT UNDER THE COVER OF A NOTE VERBALE DATED 16 AUGUST 1976
IS REPRODUCED BELOW FOR THE INFORMATION OF CORRESPONDENTS
:
THE PERMANENT MISSION OF THE LIBYAN ARAB REPUBLIC TO THE UNITED NATIONS PRESENTS ITS COMPLIMENTS TO THE SECRETARY GENERAL OF THE UNITED NATIONS AND WISHES TO REFER TO THE STATEMENTS MADE BY THE PRESIDENT OF THE ARAB REPUBLIC OF EGYPT TO THE KUWAITI NEWSPAPER AS SIYASAH AND REPORTED ON 13 AUGUST 1976

WHICH WERE REPEATED BY THE EGYPTIAN PRESS AND TAKEN UP BY WORLD NEWS AGENCIES INCLUDING THE OFFICIAL EGYPTIAN MIDDLE EAST NEWS AGENCY.
IN THESE STATEMENTS THE EGYPTIAN PRESIDENT SAID LITERALLY I WILL NOT LET QADDAFI SLIP THROUGH MY FINGERS WHICH HE REITERATED ONCE MORE HE WILL NOT SLIP THROUGH MY FINGERS THIS TIME
THE LIBYAN ARAB REPUBLIC CONSIDERS THAT THE STATEMENTS OF THE EGYPTIAN PRESIDENT SET A SERIOUS PRECEDENT IN INTERNATIONAL RELATIONS FOR THE FIRST TIME IN HISTORY THE PRESIDENT OF A STATE DECLARES HIS INTENTION OF EMPOYING TERRORISM AGAINST THE PRESIDENT OF ANOTHER STATE BY USING THE EXPRESSION HE WILL NOT SLIP THROUGH MY FINGERS.THIS MEANS UNDOUBTEDLY THAT HE IS PLANNING A SERIOUS OPERATION TO ASSASSINATE AND LIQUIDATE THE PRESIDENT OF ANOTHER STATE
THIS EXPLICIT ADMISSION BY THE EGYPTIAN PRESIDENT WAS REPORTED BY NEWS AGENCIES AND WORLD INFORMATION MEDIA INCLUDING THE OFFICIAL EGYPTIAN INFORMATION MEDIA WITHOUT ANY DENIAL BEING ISSUED BY THE EGYPTIAN PRESIDENT HIMSELF OR THE OFFICIAL MEDIA WHICH CONFIRMS THE FACT THAT HE DID INDEED MAKE THIS STATEMENT
THE LIBYAN ARAB REPUBLIC THEREFORE REGRETFULLY BRINGS THIS SERIOUS PRECEDENT TO THE ATTENTION OF THE INTERNATIONAL COMMUNITY AND REQUESTS THE SECRETARY GENERAL OF THE UNITED NATIONS TO CIRCULATE THIS NOTE TO MEMBER STATES AS AN OFFICIAL DOCUMENT OF THE UNITED NATIONS.
NAUM.

שוחח רחם מנכל שהבט ממנכל ממנכל מאום אב תעוד אילסר מעת הסברת מזרים חקר מצפא

רם אמך מכנר

צג/מש

Holier-than-thou host of hijackers

COLONEL GADDAFI

JOHN ELLISON, foreign editor of the Daily Express, London, reports from Tripoli

ONLY A FEW days ago, in the course of an hour-long interview, I talked to Libyan leader Colonel Gaddafi about international terrorism, hijacking — and the Jackal.

He laughed when I remarked that it seemed odd that most hijackers made for Libya.

"As far as I am concerned terrorism in the true meaning of the word I rejected," he said. "No sensible man would support international terrorism as such.

"The problem is that the colonialists link fighting for freedom with terrorism and that is what causes the misunderstanding and confuses the situation."

How then, I asked, could he connect freedom fighting with the operation last December, when a group of ministers from the oil-producing countries (OPEC) were hijacked in Vienna and flown first to Algeria and then to Libya?

"I asked myself the same question," said the colonel.

"How could we link the two? The OPEC plane did come here and after some bargaining it took off again. But none of those people were given asylum here."

Promoted

A few weeks after the OPEC hijack, it was reported that the hijacker, known as the Jackal, had received £25 million and been promoted to the rank of general in the Palestinian terrorist army as his reward for masterminding the operation .

I pressed Colonel Gaddafi that he must have had a meeting with the Jackal. He insisted quietly that he had never assisted him.

But he conceded that most terrorism in the world did arise from the Israeli-Arab clash — "the usurping of Palestine by the Jews," he called it.

Later I talked at length with Gaddafi's American-educated Minister of State, Taha Sharif Binamir, who personally negotiated with the Jackal when he landed after the Vienna operation.

He told me: "It is true that our policy towards hijackers depends entirely upon how we assess the role that they are playing in the freedom struggle.

"We do not always give asylum. But on the other hand in many cases we can help to save innocent lives.

"We had a letter of thanks from the Japanese Government because our intervention enabled us to save the lives of nearly 200 passengers after a hijacking operation by a commando of the Japanese Red Army."

But to return to Colonel Gaddafi. Sharing a meal with him, with nothing more between us than a couple of bent spoons, it is difficult to believe that this is a dangerous man.

It was nearly 11 p.m. and long past most men's dinner-time.

But the colonel was down in a village 15 kilometres out of Tripoli where "a spontaneous local celebration" was in full swing to mark the anniversary of the evacuation of the American forces from Libya in June, 1970.

Gaddafi was sitting at the head of a large tent, cross-legged on a mattress and looking rather like a rector at an over-exuberant garden fete.

Every now and again the celebration erupted into revolutionary uproar and the chanting of slogans.

No doubt at all, this 35-year-old has charisma — and he not only knows it but revels in it.

At ease

"This is how he most likes to be seen — at ease among his people," murmured my interpreter.

When the hubbub subsides we join him cross-legged on cushions before the couscous (granulated flour) and an excellent home-braised liver washed down by three brands of treacly tea (alcohol is an unknown evil in the Colonel's kingdom and any Libyan found taking it faces prison or a flogging).

We exchanged pleasantries. I had visited his parents that day — no mean feat for they live in a Bedouin encampment some 450 kilometres up country on the fringe of the desert.

Foreign visitors are taken to inspect them and Gaddafi plainly sees them as a sort of living monument to his own success — the true and humble source of his Arab revolution.

While I was there they were photographed outside a new army tent provided for them by the government.

Gaddafi says they will not be given a house "until every Libyan is housed."

He is dressed in a fawn blazer over cheap cream trousers. He talks softly, deliberating his words.

Arms deal

In our interview he also talked frankly about:

• A new arms deal with Britain.

He told me: "During the last days of Mr Wilson's premiership we had negotiations but these exchanges stopped after his departure, and now we are waiting for them to be resumed under Mr Callaghan.

"If your country is willing to sell us arms we will buy whatever we need from you so that we do not have to buy everything from one source (the Russians)."

British Leyland — boycotted until last March by the Arab world — would also be welcome to sell in Libya's booming car market.

• His open support for the IRA.

"I think that while it is proper for each party to have its views, they should be able to decide upon spheres in which they can co-operate internationally," said the Colonel.

The IRA was a freedom-fighting movement which Libya supported, "but we respect the complications of the case.

"You tend to look at the IRA issue as one of Catholics and Protestants, but we only look at the Irish nation as a whole.

"Surely Ireland has more right to independence than either Scotland or Wales, who are now talking of secession.

• The conflict with Israel.

"It is clear that Jewish nationalism did not respect Palestinian nationalism and now we face the aggression of the Jewish religion against the Islamic and Christian religions," he said.

But, I asked him, was he not concerned as a sincere Moslem at being regarded by the outside world as a dangerous man of war for his refusal to accept peace with Israel?

"Who said we refuse peace? Where do you get this? What we're asking for is the return of the Palestinians. If this can only be achieved through war, then war it will be.

"But our aim is not war — in this case the warmongers are those who refuse the return of the Palestinians."

The trouble with Gaddafi is that if you happen to disagree with him, you are wrong. Worse, he has £4000 million of oil revenues this year to prove to the world that he is right — and he is not concerned with other people's principles in the way he set about doing it.

But the real irony is that while Gaddafi thunders on in public about the iniquities of Western imperialism, his projects have drawn a great host of consultants, engineers, and construction companies (most of them from Britain and Western Europe) without whom Gaddafi's revolution would come to an unseemly halt.

With this comes the emergence of a new Libyan professional class of bright young men, many of whom want nothing to do with the Colonel's political adventures, but are intent on making money.

Gaddafi desperately needs the new class of young technological managers and is spending millions building universities to train them.

The trouble is that while his home-spun philosophy sounds very splendid over the village couscous, it is not quite so impressive when analysed by a new generation of skilled young managers.

And here is the most dangerous chink in the armor of the vengeful Colonel.

IT'S bound to be a winner! Coleen O'Neill, 20, of Surrey Hills, shows the latest halter-neck backless style tennis frock for 1976-77. The froc kis part of the Simpson-Ted Tinling range to be shown at a parade at the Simpson Showrooms, Moorabbin, on Wednesday night.

PADDY'S THE PhD. OF GARDENING

Signalling a late start!

By LAWRENCE MONEY, Herald Transport Writer

Thousands of passengers on the Hurstbridge and Epping lines found their trains disrupted again today — the third working day in a row.

The fault today was in train broke down near signalling equipment at Clifton Hill.

mind and stay away fro North Queensland."

Preparations have bee made by the Queensland police for the visit of S John this week.

Four car loads of polic from Cairns have bee sent to Townsville.

Sir John will be i Townsville today to pre sent new colors to th army's First Battalion a Lavarack Barracks.

He will travel to Innis

5 priests die in wave of murders

BUENOS AIRES, Sun AAP. — Three Roma Catholic priests and tw student priests wer assassinated in th presbytery of an Irish suburban church today

They were among 1 people murdered in and around the Argentine capital since 18 people were reported killed and 66 injured in the Left-wing guerrilla bombing of the federal police security headquarters on Friday.

The weekend killings are believed to have been Right-wing reprisals.

An altar boy arrivin at the presbytery yester day to assist at Sunday Mass found the bullet riddled bodies of th three priests and tw students.

The assassinations wer in the style of Right wing death squads, which were believed responsible for other deaths at the weekend.

Police sources said that a message was scrawled on the walls of St Patrick's Church, where the assassination took place. It said the men were killed for being members of the Left-wing Peronist Montoneros urban guerrilla group.